Eugen Cadaru

POVESTIRI

NOTĂ BIOBIBLIOGRAFICĂ

EUGEN CADARU (n. în București, 1973) este unul dintre cei mai prezenţi tineri prozatori în publicaţiile on-line şi printate din s.f.-ul românesc actual.

Este licențiat în științe juridice (Facultatea de Drept a Universității București, promoția 1997), s-a specializat în legislația dreptului de autor și în legislația comunicării, iar în anul 2009 a obținut doctoratul în Cinematografie și Media la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică I.L. Caragiale București cu o teză intitulată „*Realismul Magic în arta cinematografică*”.

În decursul timpului, a lucrat ca jurnalist de televiziune, precum și în cadrul unor autorități publice și ale administrației publice, în cadrul unor organizații neguvernamentale și a predat legislația comunicării.

Povestiri publicate pe print

Sfera (Revista *Galileo Science Fiction & Fantasy* nr. 5)
Moștenirea (*Almanahul Anticipatia* 2014)
Între oglinzi (*Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice* nr. 12-13)
Camera de la capătul culoarului (*Antologia Ferestrele Timpului*, Editura Tracus Arte)

Povestiri publicate on-line

Oracolul (*Revista Helion Online*)
În gară (*Revista Helion Online*)
Întâlnirea (*Revista Helion Online*)
Exact ca un înger (*Revista de Povestiri*)
Bazarul (*Revista Nautilus*)
Exodul (*Revista Societății Române de Science Fiction și Fantasy*)
A opta zi e-n fiecare noapte (*blogul Moshului SF*).
Atingerea (*blogul Moshului SF*).

Premii:

Premiul al II-lea, *ex aequo*, la Concursul Național de Proză Scurtă Helion 2013 pentru povestirile *În gară* și *Întâlnirea*;

Premiul al III-lea, *ex aequo*, la Concursul Național de Proză Scurtă Helion 2012 pentru povestirile *Oracolul* și *Transformarea*;

Mențiune la concursul de proză scurtă organizat de Institutul Cultural Român și Revista de Povestiri pentru povestirea *Exact ca un înger*.

CUPRINS

EXODUL.....5
A OPTA ZI E-N FIECARE NOAPTE.....21
BAZARUL.....47
TRANSFORMAREA - legendă urbană din orașul Bălan -.....94
CA UN ÎNGER.....112
COMOARA DIN CAMERA DE PIATRĂ.....115
ATINGEREA.....138
CUM AM DEVENIT ECOLOGIST.....147
ORACOLUL.....183
ÎNTRE OGLINZI.....203
ÎN GARĂ.....228
ÎNTÂLNIREA.....242

EXODUL[1]

[1] Publicată în *Revista Societății Române de Science Fiction și Fantasy*, Oct 12 2012

Cum ar fi dacă, într-o bună zi, din înaltul cerului s-ar auzi o voce care ne-ar spune tuturor că tocmai s-a încheiat călătoria și că trebuie să ne pregătim de coborâre?

* * *

Doamna J. se ridică de pe scaun și își mai admiră o dată ținuta în oglinda de pe perete. Era o femeie între două vârste, de statură medie și foarte corpolentă. În seara aceea purta o rochie roz, plină de dantele și volănașe și un șirag de mărgele opulente la gât. Cu mișcări ferme luă de pe masă o pălărie cu boruri largi și o așeză cu mare grijă pe cap. Apoi deschise un dulăpior din perete și scoase de acolo un țigaret lung care avea prins în capăt o țigară foarte subțire. Cu pălăria roz pe cap și țigaretul ținut între buze își mai contemplă încă o dată imaginea în oglindă apoi deschise ușa și ieși hotărâtă din încăpere.

Traversă un mic holișor întunecat și ieși în sufrageria scăldată în lumină. Ospătarii o așteptau aliniați respectuos. Se opri în centrul sufrageriei și își roti privirea prin încăpere. Totul strălucea. Tablourile de pe pereți, reprezentând personalități din negura timpului, erau perfect rânduite, mobilierul vechi era lustruit și împrăștia un aer de noblețe iar cele douăzeci de mese, aranjate impecabil, cu tot dichisul, ca pentru un mare restaurant, își așteptau clienții ce erau pe cale de a sosi. Stăpâna privi spre orologiul aflat pe unul dintre pereți, lângă un gramofon îngălbenit de trecerea timpului. Era exact ora șapte seara.

Se auzi prima bătaie în ușa restaurantului. Majordomul deschise ușa și Doamna J. se îndreptă spre primii invitați, pentru a-i primi cu brațele deschise. Timp de o oră, ușa restaurantului se deschise de zeci de ori pentru a lăsa

clienții să pătrundă înăuntru. După ce acest interval fu epuizat, toate mesele erau ocupate.

Ospătarii, după toate regulile artei, serviră niște lichior și un mic aperitiv, muzica începu să susure în surdină melodii de mult uitate și lumea se simțea bine. Zumzetul vocilor care sporovăiau și râdeau gâdila plăcut auzul Stăpânei. De data asta însă, doamna J. avea o mică problemă.

Stătea la biroul ei, din lemn vechi, aflat chiar în „capul” sufrageriei, locul de unde supraveghea în fiecare seară cu atenție toate bucatele pe care ospătarii le aduceau invitaților, și nu-și putea lua ochii de la colierul de diamante purtat de una dintre doamnele prezente printre clienții din acea seară.

Se ridică și începu să se plimbe printre invitați, făcând oficiile obișnuite de gazdă atentă și culegând aprecierile darnice ale celor prezenți. Când ajunse în dreptul doamnei care purta colierul care îi atrăsese atenția, se opri mai mult, schimbă mai multe impresii cu invitații de la acea masă și studie cu atenție, fără ca ceilalți să observe, minunatul colier.

După ce își termină rondul printre invitați, privi încă o dată tot restaurantul, ca să se asigure că totul decurgea firesc și apoi se strecură neobservată prin holișorul cel mic, spre camera din care ieșise mai devreme.

Ajunsă înăuntru, închise cu grijă ușa, scoase din dulăpiorul de pe perete o mică baghetă și se așează pe scaun în fața oglinzii. Își privi șiragul de mărgele aflat la gât și îl atinse ușor cu bagheta. Acesta vibră câteva clipe și se transformă într-un colier de diamante. Doamna J. îl privi câteva secunde apoi începu să atingă cu bagheta fiecare din diamantele înșirate care, pe rând, se transformară în pietre prețioase mult mai mari și mai strălucitoare. După ce termină aranjarea lor își privi mândră colierul aflat la gâtul său și zâmbi mulțumită.

Așează micuța baghetă în dulăpior și ieși repede din cameră. Acum totul era în regulă și se putea ocupa din nou de invitați. Ajunse în sufragerie și își roti din nou privirea prin încăpere.

Oaspeții discutau și râdeau iar muzica se auzea în surdină. Se așeză mulțumită la biroul său. Totul era bine acum.

* * *

Supraveghetorul de serviciu pentru Sectorul 576 al Simulării clipi buimac privind ecranul din fața lui. Se frecă la ochi gândindu-se că poate i s-a părut. Anomalia însă continuă timp de câteva secunde. Se întrebă dacă nu cumva a ațipit și visează dar se pișcă și își dădu seama că era cât se poate de treaz. Privi mai atent. Anomalia continua. Întinse mâna și-l bătu pe umăr pe vecinul său, supraveghetorul de serviciu pentru Sectorul 577. Acesta îl privi iritat.

— Ce naiba vrei?

— Ia uită-te un pic aici.

Colegul privi în monitorul lui S-576 fără a observa nimic deosebit.

— Ce să văd?

S-576 privi și el în monitorul său dar acum totul părea în regulă.

— Mi s-a părut adineauri că văd o modificare neobișnuită a parametrilor.

S577 îl privi atent.

— Ți s-a părut sau ești sigur?

S576 tăcu câteva secunde. Știa cât de gravă era o asemenea constatare, ce proceduri presupunea raportarea, apoi verificarea, și nu vroia să-și aprindă paie în cap degeaba.

— Poate mi s-o fi părut. Oi fi obosit.

S577 se trase spre monitorul lui.

— Se întâmplă. Ar fi trebuit să pună roboți la munca asta, nu oameni. Cât mai ai până ieși din tură?

S576 își privi ceasul.

— Cam douăzeci de minute.

— Poate ar fi bine să menționezi în raportul de gardă că ți s-a părut ceva. Știi că nu-i de glumă cu chestiile astea.

S576 îl privi gânditor.

— O să văd, nici să creez alarme false n-are rost…

S577 își fixă privirea în monitorul lui.

— Cum crezi, tu știi cel mai bine ce-ai văzut.

S576 continuă să privească foarte atent evoluția datelor de pe monitorul său dar nimic deosebit nu mai apăru. În final, după câteva ezitări, se hotărî totuși să menționeze în raportul de serviciu scurta anomalie sesizată.

* * *

În restaurantul Doamnei J. petrecerea continuă nestingherită, ca în fiecare seară. La una dintre mese, doi tineri ce păreau a fi îndrăgostiți șușoteau stând apropiați unul de altul. Amândoi erau îmbrăcați foarte elegant, el într-un costum negru, impecabil, iar ea într-o rochie vaporoasă de seară. Ea luă o măslină de pe farfurie privindu-l atent.

— Cum a fost azi la serviciu?

El făcu o față plictisită:

— A fost cam *boring*… Dacă n-ar fi întâlnirile noastre de seară, nu știu cum aș reuşi să trec peste fiecare din zilele astea…

Ea zâmbi șăgalnic:

— Asta înseamnă că eu sunt salvarea ta, nu?

Zâmbi și el:

— Ce-ți place să te mai umfli în pene…

Ea râse discret. El continuă:

— Uneori sunt momente când simt că aș dori să fac altceva, să fiu altcineva…

Ea tresări, păru că se gândeşte la ceva, apoi zise:

— Păi, poate ai putea cere să fii altcineva…

El se încruntă:

— Cui să cer asta?

Ea rămase din nou tăcută pentru câteva clipe apoi zise:

— Ți-am zis de colega aceea a mea care s-a înscris la un grup de meditație…?

— Parcă mi-ai zis ceva…

— Ei bine, acum vreo două zile mi-a zis o chestie foarte tare…

El o scrută cu privirea:

— Ce anume?

Ea îl privi amuzată.

— Hai pe terasă să facem câțiva pași. Este o seară foarte frumoasă.

Cei doi se ridicară, se strecurară printre mese și ieșiră pe terasa restaurantului. Localul Doamnei J. se afla pe coama unui deal care domina întregul oraș. De pe terasa sa putea fi văzută întreaga panoramă a metropolei, cu minunatul ei joc de lumini nocturn. Făcură câțiva pași și se apropiară de balconul acesteia. Priviră câteva momente în tăcere spre milioanele de lumini care pulsau în vale, apoi el se întoarse spre ea:

— Deci, ce ți-a zis colega ta?

Ea mai ezită câteva clipe apoi zise:

— Zicea că Gurul acela al lor, cel care le îndrumă procesul de meditație, este un tip foarte tare…

— Adică?

— Adică, se pare că ar fi reușit să atingă niște nivele superioare ale conștiinței…

El pufni în râs.

— Și ce-i așa de formidabil în asta? E plină lumea de astfel de inițiați…

— Mmm… aicea se pare că este vorba de ceva cu adevărat foarte tare…

El se încruntă un pic.

— Anume?

De data asta o pufni pe ea râsul, dar redeveni serioasă imediat.

— Se pare că le-ar fi zis niște chestii…

— Ce chestii?

— …N-a vrut să-mi spună în detaliu că n-are voie dar, în tot cazul, ideea ar fi că am putea să ne transformăm întreaga existență, în toate aspectele ei, dacă am medita suficient…

— Daa?

— Da.

— Aha, și de-asta ziceai că aș putea cere să fiu altcineva?

— Da.

El tăcu.

— Nu mi se pare cine știe ce… Am mai auzit teorii din astea…

Ea continuă

— Și a mai zis ceva…

— Ce anume?

— Asta n-am înțeles nici eu exact… Zicea că ni se vor da la un moment dat alte corpuri, ca să trăim… A fost destul de neclară, cred că nici ea n-a înțeles foarte bine ce le-a spus Gurul acela… Probabil ar trebui să ne alipim și noi de grupul lor, ca să aflăm mai multe…

El rămase tăcut o vreme, apoi zise:

— Intrăm? Poate ne-au aduc comanda…

* * *

Guvernatorul general al navei stătea pe pasarela superioară a Halei Depozit privind îngândurat spre cele

zece milioanele de luminițe care sclipeau intermitent în fața sa, la nivelul I al câmpurilor suprapuse. Zece milioane de tije cristaline, palpitând intermitent în diverse nuanțe și culori, fiecare reprezentând un om, o viață, o conștiință. Își aminti că în primul proiect al Halei Depozit fiecare server de descărcare individual avea forma rotundă a unui glob. Se renunțase în final la forma rotundă și fusese aleasă cea de bastonaș pentru a se reduce la niște dimensiuni cât de cât rezonabile spațiul alocat Halei Depozit, care oricum, și așa, era uriașă. Se gândi o fracțiune de secundă să coboare pe scări până la nivelul zero. Ar fi vrut să privească cu atenție, măcar și pentru câteva secunde, fiecare din cele 500 de câmpuri suprapuse, în speranța că poate o idee salvatoare i-ar fi apărut astfel în minte. Se uită la ceas și își dădu seama că, până la ședința de Consiliu, nu ar fi avut timp să parcurgă pe jos nici măcar a zecea parte din nivele.

Câțiva tehnicieni de la întreținerea Câmpurilor, îmbrăcați în salopete albastre, trecură pe pasarelă prin spatele lui și îl salutară. El însă nu le răspunse. Aceștia îl priviră mirați dar trecură mai departe. Guvernatorului nu-i ardea de politețuri.

Brusc, pagerul[1] începu să îi țiuie. Îl deschise rapid și văzu că era un mesaj de la Coordonatorul Simulării, care îl chema de urgență în Sala de supraveghere. Stătu o fracțiune de secundă pe gânduri reflectând pe unde să o ia. Putea să iasă prin ușa aflată imediat în spatele său sau să coboare cu liftul la nivelul zero și să ajungă pe acolo în Sala de supraveghere a Simulării. Hotărî rapid să meargă cu liftul. Simțea o nevoie aproape organică să privească, și numai în viteză, măcar, cele cinci miliarde de tije. Intră în liftul cu geamuri de sticlă, setă viteza acestuia la „mediu” și îi dădu comanda de pornire. Timp de zece minute, cât

[1] s. n. Receptor alfanumeric pentru mesaje personale.

dură coborârea, îi trecură prin fața ochilor toate cele 500 de câmpuri și, uitând o fracțiune de secundă ce reprezintă acestea, nu-și putu opri un gând de admirație pentru jocul lor spectaculos de lumini, uneori de o intensitate aproape orbitoare. Ajuns la nivelul zero, coborî din lift, ieși din Hala Depozit și se urcă în mini-jeep-ul aflat de serviciu. Șoferul îl salută respectuos și îl întrebă unde dorește să ajungă. Guvernatorul îi răspunse și mașina porni să străbată coridoarele largi ale navei spațiale.

După câteva minute, intră în Sala de supraveghere. Coordonatorul Simulărilor îl aștepta nerăbdător și se apropie de el imediat.

Guvernatorul General îi făcu semn să tacă o fracțiune de secundă. Acesta se opri. Guvernatorul își roti privirea peste toată Sala unde cei o mie de supraveghetori de serviciu urmăreau atent pe monitoare derularea Simulării în care semenii lor fără de corp își consumau timpul până ce nava avea să ajungă la destinație. Sala era liniștită, totul părea în regulă. Dacă însă fusese chemat, o problemă înseamnă că apăruse. Privi spre Coordonatorul Simulării.

— Ce s-a întâmplat?

Acesta își drese ușor glasul.

— Sunt două probleme… Prima ar fi referitoare la unul dintre concetățenii noștri, aflat în Sectorul 578. Se pare că a reușit să treacă peste nivelul obturator al Simulării, a accesat baza de date primară și acum face presiuni pentru a renegocia acordul de transport…

Guvernatorul general se încruntă.

— Adică ce vrea?

— Problema este, din câte am putut eu să-mi dau seama, că s-a cam plictisit în Simulare și ar cam dori să iasă afară, să-i dăm corp, ca să devină activ pe navă.

Guvernatorul îl privi stupefiat.

— Cum i-a putut trece așa ceva prin minte? Doar acordul de transport este clar, nava nu poate suporta mai mult de

zece mii de oameni în formă fizică. Dacă a accesat baza de date primară, trebuie să știe asta…

— Da, știe dar ceea ce propune el este ca activitatea de pe navă să se facă prin rotație…

— A, deci ar vrea ca el să iasă în corp și să lucreze pe navă și altul din cei aflați acum în corpuri să se verse în serverul lui rămas liber, nu?

— Cam așa ceva… și, problema cea mare este că și-a strâns pe lângă el și alți câțiva concetățeni și a început să le spună și lor câte ceva…

Guvernatorul tăcu câteva clipe apoi zise.

— Să înțeleg că ne-ar putea pândi riscul unei revolte în interiorul Simulării?

— Dacă va împărtăși cu cei pe care i-a adunat pe lângă el chiar tot ce știe, ar putea exista și posibilitatea aceasta…

Guvernatorul îl privi pe Supraveghetor câteva clipe, fără să spună nici un cuvânt, apoi îl întrebă:

— Și câți a strâns până acum?

— Cam vreo două sute însă este posibil ca numărul lor să crească rapid.

Guvernatorul se enervă un pic.

— N-au decât să se înmulțească cât doresc, au semnat cu toții Acordul de Transport și trebuie să îi respecte regulile.

Coordonatorul Simulării rămase tăcut. După câteva momente, Guvernatorul zise din nou:

— Bine, o să ne gândim, să vedem ce-i de făcut… Și a doua problemă?

— A doua problemă este că am primit în ultima vreme câteva raportări de la supraveghetorii de serviciu cum că în diverse Sectoare ale Simulării au apărut fluctuații neprevăzute ale parametrilor.

— Adică…?

— Adică, unii dintre concetățenii noștri aflați în Simulare reușesc deja să modifice, din interior, programul acesteia,

adică le alterează parametrii proiectați de programatori…

Guvernatorul se încruntă din nou.

— Dar cum se întâmplă asta? Cum de au acces la codul sursă al Simulării, cum de îl pot modifica?

— Asta nu știm deocamdată însă este destul de periculos pentru că, dacă se extinde fenomenul, înseamnă că Simularea s-ar putea transforma în haos.

— Asta e ca și cum noi am deveni magicieni și ne-am apuca să modificăm legile naturii sau ale Cosmosului, nu?

— Exact.

Guvernatorul tăcu privind îngândurat peste Sala de supraveghere.

— N-ar strica să putem face asta…, așa am ajunge poate mai repede la destinație. Dar din păcate, noi nu suntem într-o Simulare aici…

Supraveghetorul coordonator luă de pe un birou niște documente.

— Aici aveți rapoartele scrise referitoare la problemele pe care tocmai le-am discutat. Îmi semnați, vă rog, de primire?

Guvernatorul luă hârtiile și semnă pe borderou. Mai privi câteva secunde tăcut întreaga Sală apoi îl salută pe Supraveghetorul Coordonator și ieși. Se apropia ora Consiliului de Coordonare al navei.

* * *

Guvernatorul intră în Sala de Consiliu, îi salută pe cei prezenți și se așează pe scaunul ergonomic aflat în capul mesei circulare de ședință. Așteptă câteva zeci de secunde până ce toți cei prezenți, care discutau în grupuri mici în momentul intrării sale, își ocupară locurile de jur-împrejurul mesei. Îi privi și deschise ședința de Consiliu:

— Putem începe, nu?

Toți îl priveau cu atenție. Continuă:

— Cunoaștem cu toții problemele cu care ne confruntăm în acest moment. Aș dori să știu de la serviciile tehnice dacă au apărut elemente sau soluții noi.

Un bărbat înalt și uscățiv se ridică în picioare și, privind spre Guvernator, vorbi cu o voce obosită.

— Domnule Guvernator, ca reprezentant și Coordonator general al Serviciilor tehnice, doresc să informez întreg Consiliul de coordonare al navei că nu există nici un fel de elemente noi față de cele discutate în urmă cu șaptezeci și două de ore.

O tăcere totală se lăsă asupra Consiliului. După câteva momente, Guvernatorul reluă:

— Domnilor, doamnelor, urmează un moment foarte greu pentru noi, cei prezenți aici. Se pare că în această ședință va trebui să luăm decizii pe care este imposibil să le evităm.

Tăcu câteva secunde, privindu-i pe cei prezenți. Nici unul nu îndrăznea să scoată vreun cuvânt.

— Să recapitulăm. Zburăm de aproape două sute de ani pe această navă pentru a ajunge la noua noastră casă, Terra 2, sau, cum i se mai spune, *Planeta Făgăduinței*. Drumul pare a se apropia de sfârșit, mai avem numai cinci ani până la destinație dar…, din păcate, două mari probleme ne periclitează situația: deficitul de energie și realitatea planetei spre care ne îndreptăm… Potrivit ultimului raport al serviciului de specialitate capacitatea generatorului nostru de energie este depășită de sarcina pe care o mai are de îndeplinit.

Privi spre Coordonatorul Serviciilor tehnice.

— Te rog să ne repeți datele.

Bărbatul se ridică din nou în picioare și vorbi din nou cu aceeași voce obosită.

— Potrivit tuturor calculelor făcute și repetate de zeci sau poate de sute de ori, pentru a ajunge la Terra 2, nava noastră trebuie să îşi reducă consumul de energie cu

minim un sfert din ceea ce este acesta acum. Chiar și așa vom fi cu capacitatea la limită însă, dacă nu apar alte incidente, prin această reducere am putea reuși să ajungem la destinație.

Bărbatul se așeză la loc.

Guvernatorul reluă.

— Așa deci. Știm cu toții că nu există decât o singură cale pentru a reduce consumul, și anume să micșorăm numărul de servere-gazdă aflate în funcțiune. Știm, de asemenea, că fiecare server-gazdă decuplat de la sursa de energie înseamnă, în fapt, omorârea unui om, a unui semen de al nostru.

Privi din nou spre bărbatul cel uscățiv.

— Te rog să ne spui din nou, câte servere ar trebui decuplate pentru a optimiza consumul de energie la limita de supraviețuire a navei?

Șeful serviciilor tehnice se ridică din nou în picioare și pronunță sec:

— Două miliarde.

Un tremur tăcut trecu prin trupurile tuturor celor prezenți.

Guvernatorul concluzionă:

— Asta este situația, doamnelor și domnilor, asta trebuie să decidem noi astăzi, aici: dacă scoatem din funcțiune două miliarde de severe sau lăsăm lucrurile așa, așteptând sfârșitul inevitabil al întregii nave.

Nici unul dintre cei prezenți nu îndrăzni să scoată nici un cuvânt. După câteva zeci de secunde, Guvernatorul reluă.

— O a doua problemă este cea a realității lumii spre care ne îndreptăm. Îl rog pe Coordonatorul planului de strămutare să ne prezinte din nou, succint, toate datele.

Un alt bărbat, tot înalt, dar ceva mai solid, se ridică în picioare și începu să vorbească cu o voce groasă, baritonală:

— Prieteni, când am plecat de pe Pământ, în urmă cu două sute de ani, datele care le aveam despre Terra 2 ne indicau un mediu foarte apropiat de cel al fostei noastre planete. Cu cât ne-am apropiat însă, observațiile au devenit tot mai detaliate și diferențele au început să se vadă din ce în ce mai clar. Acum doi ani am trimis spre Terra 2 cinci sonde rapide care actualmente au atins suprafața planetei și ne-au transmis primele date absolut veridice… Realitatea nu este foarte rea dar nici atât de bună pe cât am fi sperat. Planeta are resurse suficiente pentru a asigura și susține existența omenirii care suntem pentru aproximativ 87 600 000 de ore, adică cam zece mii de ani terești…

Bărbatul își trase răsuflarea.

— Din păcate însă, caracteristicile de mediu sunt un pic diferite de cele cunoscute de noi pe Pământ și față de ce ne așteptam să fie. Pe scurt, gravitația este de aproape două ori mai puternică decât cea terestră, compoziția atmosferei este un pic diferită de cea a aerului pe care eram obișnuiți să-l respirăm iar nivelul de radiații primit de la steaua în jurul căreia gravitează această planetă este de o dată și jumătate mai puternic decât cel care era pe Terra.

Bărbatul se oprii câteva clipe apoi continuă:

— În concluzie, ca să nu lungesc vorba, pentru a supraviețui pe această planetă, va trebui să ne construim corpuri destul de diferite față de cele pe care le avem acum, atât în ceea ce privește substanța învelișului exterior, a pielii, cum s-ar spune, a compoziției și mecanicii componentelor interne, a așa numitelor organe, cât și a formei finale. Schimbarea s-ar putea să vi se pară destul de mare, dar nu există altă alternativă. Practic, cine va dori să existe în continuare va trebui să accepte că numai identitatea sa va putea fi salvată pe un server ce va fi implantat într-o carcasă, carcasă care va diferi oarecum de

corpurile noastre actuale.

Bărbatul tăcu. Nimeni nu comentă nimic și atunci continuă.

— Marea problemă însă, abia acum apare. Din păcate, în acest moment, nu avem capacitatea tehnologică să construim decât aproximativ 100 000 de mii de corpuri de acest fel. Conform calculelor mele, odată ajunși și instalați pe Terra 2, acei 100 000 dintre noi care vor primii corpuri din start vor putea, utilizând resursele ce se găsesc acolo să producă aproximativ 50 000 000 de corpuri la fiecare 8 760 de ore, adică la fiecare an terestru... Evident, ordinea în care semenii noștri aflați în servere vor primi corpuri rămâne cea specificată în Acordul de Transport, fără nicio modificare. Punctajul obținut de fiecare om în urma gândurilor ce le-a gândit și a faptelor pe care le-a făcut pe parcursul staționării în Simulare determină ordinea în care fiecare va primi un corp pe Terra 2...

Bărbatul se așeză pe scaun.

Guvernatorul așteptă câteva secunde, privindu-i cu atenție pe membrii Consiliului. Niciunul dintre aceștia nu îndrăznea să zică nimic. Într-un final, Guvernatorul General spuse:

— Dragii mei, așa stau lucrurile. Din păcate, timpul de gândire a expirat și acum trebuie să luăm o decizie. Ce facem? Suntem aici o sută de oameni, bărbați și femei, reprezentanți aleși, deci legitimi, ai tuturor raselor și națiunilor care existau pe Terra acum două sute de ani, când am părăsit planeta. Semenii noștri, cei care se află acum în serverele gazdă, ne-au delegat să le reprezentăm interesele în această mare călătorie spre o lume nouă. Este timpul să decidem în numele lor și să ne asumăm întreaga responsabilitate pentru oricare va fi decizia noastră.

Guvernatorul tăcu. Timp de minute bune nimeni nu scoase nici un cuvânt. Înainte să treacă mai departe, Guvernatorul General simți nevoia să mai precizeze ceva

— Știm bine cu toții că serverele sunt așezate pe câmpuri și nivele, într-un mod total aleatoriu, tocmai pentru a preveni orice atac asupra unui grup, oricare ar fi acela. Nu există nici o grupare a lor după nici un fel de criteriu, rase, națiuni, familii sau oricare altul. Gândiți-vă că, dacă vom decide să oprim două miliarde de servere, indiferent în ce fel am face aceasta, să zicem că oprim primele 200 de nivele suprapuse sau ultimele 200 de nivele, sau luăm aleatoriu oricare 200 de nivele, vom distruge familii iar cei care vor supraviețui și vor primi corpuri, în cele din urmă vor veni să ne întrebe ce am făcut cu copiii, cu părinții, cu frații și surorile lor... Și mai știm că, printre cei pe care îi vom anihila, vor fi probabil și unele dintre rudele noastre, căci, potrivit Acordului de transport, toți membrii familiilor noastre sunt acolo, în servere...

Brusc, cineva ridică privirea. Guvernatorul îi făcu semn să vorbească.

— Am putea să operăm aceste... eliminări... pe baza punctajului actual al fiecăruia dintre cei aflați în servere?

Guvernatorul se încruntă:

— Adică să-i eliminăm pe acei două miliarde care au cele mai slabe punctaje?

— Da.

Guvernatorul se gândi timp de câteva secunde apoi zise:

— Tehnic vorbind, cred că am putea determina care sunt acele servere în care sunt aceștia... dar... mă întreb dacă ar fi etic să aplicăm vreun criteriu de vreun fel în realizarea acestei eliminări...

Tăcerea se lăsă din nou peste întreaga sală. După alte câteva momente, o altă voce întrebă:

— Și, în mod concret, în Simulare ce se va întâmpla?

Guvernatorul se încruntă din nou:

— Adică cum vor percepe cei din Simulare aceste eliminări?

— Da, exact…

— Nu știu, trebuie vorbit cu programatorii, în funcție de ce vom decide acum… Cred că se poate programa apariția unui război sau a unei catastrofe naturale în interiorul Simulării…

O femeie, aflată mai în fundul sălii, ridică mâna. Guvernatorul îi făcu semn să vorbească.

Femeia se ridică în picioare.

— Poate că nu ar trebui să ne asumăm o asemenea răspundere și poate că ar fi normal să-i consultăm pe cei care ne-au dat mandatele să fim aici.

Un bărbat mătăhălos reacționă prompt, fără să se ridice.

— Asta este o nebunie. Crezi că va spune vreunul din cei aflați în Simulare că, da, sunt de acord să-mi tai curentul? Nu-ți dai seama că singurul rezultat al unui asemenea demers ar fi o panică uriașă în Simulare și, implicit, un consum dublat sau triplat de energie? Decât să îi întrebăm, mai bine așteptăm să murim cu toții și gata… Deși, …deși eu cred că noi am primit mandat de la frații noștri aflați în servere să salvăm rasa umană și nu un anumit număr de indivizi. Bineînțeles, ideal ar fi să îi putem salva pe toți dar, dacă acest lucru nu este posibil, atunci cred că mandatul nostru este acela de a asigura supraviețuirea omenirii.

Toți tăcură. Nimeni nu mai scotea niciun cuvânt. După câteva clipe cineva ridică capul.

— Să decidă Guvernatorul, să-i dăm lui mandat să ia această decizie…

Guvernatorul îi tăie vorba brusc.

— Dacă puneți în discuție o asemenea posibilitate, eu renunț în această clipă la mandatul meu de Guvernator al navei. Eu nu am dreptul și nu vreau și nu trebuie să iau singur o asemenea decizie.

Urmară momente întregi de tăcere, până când din sală se auzi din nou o voce.

— Și ce facem atunci?

După alte câteva zeci de secunde veni și răspunsul tot de undeva, din Sala de consiliu.

— Atunci, să supunem la vot.

- SFÂRȘIT -

A OPTA ZI E-N FIECARE NOAPTE[1]

[1] Publicată în *„blogul Moshului SF”* / 28.06.2013

Luni. Prima zi a săptămânii.

Soneria alarmei de la telefonul mobil îmi zbârnâie în creier. Deschid ochii. Îi văd ceafa nevesti-mii. Încă doarme. Are un somn teribil de adânc. Dacă n-aș fi eu s-o trezesc, ar întârzia la serviciu în fiecare dimineață. Alarma telefonului continuă să sune. Casc și mă întind. Aș mai fi dormit un pic. Cred că visam ceva, nu-mi mai amintesc ce dar, oricum, nu contează.

Întind mâna spre nevastă-mea și îi dau un bobârnac ușor peste ureche. Asta o trezește întotdeauna. O văd cum mișcă ușor și începe să mormăie. Îi mai dau unul, ceva mai tare. Scoate un sunet prelung de nemulțumire și se întoarce cu fața spre mine. Deschide ochii, mă privește câteva clipe și zâmbește. Zâmbesc și eu, apoi îi șoptesc ușor:

— E luni dimineață.

O văd cum se strâmbă și, cu o mișcare bruscă, dau la o parte pledul care ne acoperă. Cască prelung, se întinde spre mine, îmi dă un pupic scurt și zice:

— Bine, hai.

Ne sculăm, ne spălăm, ne îmbrăcăm, mâncăm în fugă niște cereale cu lapte și apoi plecăm în viteză. Ne urcăm în mașină și demarez. În drum spre serviciul meu, o las și pe ea la jobul ei. Ajung la serviciu cu zece minute întârziere. Șeful nu zice nimic dar știu că a observat. Încep ziua de muncă cam fără chef.

La ora 13:00, ies cu colegii la o braserie din apropiere și mâncăm ceva. Ne întoarcem la birou după o oră și continuăm să lucrăm până la 18.00. La 18:10 m-am suit în mașină și am demarat spre serviciul nevesti-mii. Ea mă așteptă în fața clădirii. Se urcă și pornim spre casă.

Pe drum, mai povestim una-alta, despre ce a făcut fiecare la serviciu. Ajungem acasă, facem fiecare câte un duș, ne echipăm în hainele comode de casă și începem să pregătim împreună cina. În timp ce bucătărim împreună, telefonul meu sună de câteva ori, răspund și vorbesc, așa că mai mult ea se ocupă de prepararea mâncării. În timp ce mâncăm, mai povestim câte ceva despre contextul economic internațional și toată criza asta care bântuie prin lume.

După ce aranjăm totul prin bucătărie, ne așezăm în sufragerie și butonăm televizorul. Ne oprim la un film ce pare interesant dar digestia își spune imediat cuvântul. Pleoapele ni se cam închid. Prima cedează ea. O văd cum se ridică de pe fotoliu și pleacă spre dormitor. Eu mai rezist vreo jumătate de oră apoi, văzând că am ațipit deja de două ori, închid televizorul și mă îndrept și eu spre dormitor.

Intru ușurel în pat. Nevastă-mea doarme. O aud cum respiră ușor. Mă gândesc că, în urmă cu opt ani, când ne-am căsătorit, ne propuseserăm ca, indiferent cât de obosiți am fi, să facem în fiecare seară „*Întâlnirea de sub plapumă*”. A fost drăguț, dar ne-a ținut doar vreo câteva luni, apoi oboseală de peste zi și somnul au învins mai de fiecare dată. Zâmbesc și îmi las capul pe pernă. Adorm aproape instantaneu.

Marți. A doua zi a săptămânii.

Soneria alarmei de la telefonul mobil îmi zbârnâie în creier. Deschid ochii. Îi văd ceafa nevesti-mii. Întind mâna

încet spre ea și îi dau un bobârnac peste ureche. Scoate un sunet prelung de nemulțumire și se întoarce cu fața spre mine. Îi șoptesc ușor:

— E marți dimineață.

O văd cum se strâmbă un pic. Cu o mișcare bruscă, dau la o parte pledul care ne acoperă. Cască prelung, îmi dă un pupic scurt și zice:

— Bine, hai.

Ne sculăm, ne spălăm, ne îmbrăcăm, mâncăm în fugă niște cereale cu lapte, apoi plecăm în viteză. O duc la serviciul ei cu mașina noastră, apoi ajung și eu la jobul meu, fără întârziere de data asta. Încep ziua de muncă. Tot fără chef. De la ora 13:00 la 14:00, mănânc împreună cu colegii la o braserie din apropiere, apoi ne întoarcem la birou și continuăm să lucrăm până la 18.00. Plec de la serviciu, o iau și pe nevastă-mea și la 19:30 am ajuns împreună acasă. Facem fiecare câte un duș, ea vorbește la telefon vreo jumătate de oră, apoi mâncăm. În cele din urmă, ne așezăm în fața televizorului dar somnul ne cuprinde imediat. Cu greu reușim să ne transbordăm amândoi în patul din dormitor și adormim aproape instantaneu.

Miercuri. A treia zi a săptămânii.

Soneria alarmei de la telefonul mobil îmi zbârnâie în creier. Îi dau nevesti-mii un bobârnac peste ureche. Scoate un sunet prelung de nemulțumire. Îi șoptesc ușor:

— E miercuri dimineața, și, cu o mișcare bruscă, dau la o parte pledul care ne acoperă.

Îmi dă un pupic scurt și zice:

— Bine, hai.

Ne sculăm, ne echipăm, mâncăm ceva în fugă și plecăm. După ce o las pe ea la jobul ei, ajung și eu la jobul meu, cu cinci minute întârziere. Muncesc până la 13:00. Mănânc

între 13:00 și 14:00, apoi muncesc din nou până la 18:00. În drum spre casă, o iau pe nevastă-mea. Ne spălăm, răspundem amândoi la apelurile telefonice pe care le primim, mâncăm, încercăm să privim ceva la televizor dar oboseala ne biruie și ne culcăm aproape imediat. Adormim amândoi instantaneu.

Joi. A patra zi a săptămânii.

Soneria alarmei de la telefonul mobil îmi zbârnâie în creier. Îi spun nevesti-mii:

— E joi dimineața, și, cu o mișcare bruscă, dau la o parte pledul care ne acoperă.

Ne sculăm, ne echipăm, mâncăm ceva în fugă și plecăm. O las pe ea la job, ajung și eu la serviciu. Muncesc, mănânc și iar muncesc până la 18:00. Plec, o iau pe nevastă-mea, ajungem acasă. Duș, telefoane, cină, televizor, somn adânc.

Vineri. A cincea zi a săptămânii.

Soneria alarmei de la telefonul mobil îmi zbârnâie în creier. Deschid ochii. Îmi aduc aminte că e vineri și zâmbesc. Îi văd ceafa nevesti-mii. Încă doarme. Alarma telefonului continuă să sune. Casc și mă întind prelung, apoi îi dau nevestei un bobârnac ușor peste ureche. O văd cum se mișcă ușor și începe să mormăie. Îi mai dau unul, ceva mai tare. Scoate un sunet prelung de nemulțumire. Mă apropii de urechea ei și-i șoptesc ușor:

— E vineri.

Deși nu s-a trezit complet, tresare. Se întoarce spre mine și o văd cum zâmbește toată:

— Daaa?

Cu o mișcare bruscă, dau la o parte pledul care ne acoperă.

Ne sculăm, ne spălăm, ne îmbrăcăm, mâncăm în fuga niște cereale cu lapte, apoi plecăm în viteză. O duc la serviciul ei, după care ajung și eu la jobul meu, cu 15 minute întârziere. Șeful nu zice nimic. Muncesc până la 13:30, mănânc un sandviș și apoi mă reapuc de treaba până la 16:30.

La 16:45 sunt în parcarea subterană și mă sui în mașină. O sun pe nevastă-mea. E fericită. Tocmai a plecat de la serviciu și se duce să se vadă cu fetele. Îi dau un sărut prin telefon, pornesc motorul și demarez.

La 17:15 sunt în fața restaurantului. Parchez, închid mașina, intru în restaurant și caut din priviri masa noastră. „*A, uite-i*!” O parte au și venit. Mă apropii și ceilalți mă întâmpină zgomotos. Ne salutăm, ne îmbrățișăm, apoi mă așez și eu. În următoarele douăzeci de minute, sosesc și ceilalți. Acum suntem toți, vreo zece în total, foști colegi de școală, facultate și prieteni. Comandăm de mâncare, de băut și începem să povestim. Spune fiecare ce apucă și ce-i vine în minte. Așa este la întâlnirile noastre săptămânale de vineri după-amiaza, nu avem un subiect anume. În general, relatăm despre ce-am mai făcut în timpul săptămânii, spunem bancuri, povestim ce se mai întâmplă, ce se mai aude. Mâncăm, bem, râdem și vorbim. Timpul trece pe nesimțite. Iată, deja s-a făcut opt. Unul câte unul, băieții încep să plece. Aud telefonul sunând. E nevastă-mea. Îmi spune că ea e pe cale să termine întâlnirea săptămânală cu fetele. Închid și mă grăbesc un pic. Plătesc partea mea de consumație, îi salut pe cei care mai sunt, stabilim să ne reîntâlnim ca de obicei vinerea viitoare, la aceeași oră și în același loc, ne îmbrățișăm și plec.

Mă sui în mașină și demarez în viteză. Mă grăbesc un pic și în câteva minute ajung în altă parte a orașului. O văd pe nevastă-mea pe trotuar, în fața restaurantului, vorbind cu două dintre prietene. Le cunosc, sunt două fete din grupul ei de vineri după-amiaza. Ajung în dreptul lor,

opresc, pun avariile și claxonez. Nevastă-mea își ia la revedere de la fete, le fac și eu semn cu mâna, ele îmi zâmbesc și imediat nevastă-mea se urcă în mașină. Răsuflă ușurată și relaxată. Pornim spre casă.

Pe drum, mai povestim una-alta, despre ce-a făcut fiecare peste zi. Ajungem acasă, facem fiecare câte un duș, ne echipăm în hainele comode de casă și începem să pregătim împreună o salată de fructe. Între timp, mai răspundem și la câteva apeluri telefonice care ne solicită pe fiecare. Mai povestim câte ceva despre contextul economic internațional, apoi ne luăm fiecare castronelul cu salată și ne așezăm comod în fața televizorului. În seara asta putem să stăm cât dorim la televizor, căci mâine este sâmbătă.

Ne oprim la un film ce pare interesant dar curând digestia începe să își spună cuvântul. Pleoapele ni se cam închid. Din nou, prima cedează ea. O văd cum se ridică de pe fotoliu și pleacă spre dormitor. Eu mai rezist vreo jumătate de oră apoi, văzând că am ațipit deja de două ori, închid televizorul și mă îndrept și eu spre dormitor.

Intru ușurel în pat. Nevastă-mea doarme. O aud cum respiră ușor. Mă gândesc că, în urmă cu opt ani, când ne-am căsătorit, ne propuseserăm ca, indiferent cât de obosiți am fi, să facem în fiecare seară „*Întâlnirea de sub plapumă*”. A fost drăguț dar ne-a ținut doar vreo două luni, apoi oboseala de peste zi și somnul au învins mai de fiecare dată. Îmi las capul pe pernă. Adorm aproape instantaneu.

Sâmbăta. A șasea zi a săptămânii.

Soneria în surdină a alarmei de la telefonul mobil mă trezește ușor. Deschid ochii și văd o rază de soare care se întinde prin tot dormitorul, pe parchet, pe tot pledul, până în dreptul meu. Mi-amintesc că este sâmbătă și casc cu poftă, apoi mă întind un pic și eu, ca raza de soare.

Nevastă-mea încă doarme. Mă uit pe monitorul telefonului, este 10:05. Avem destulă treabă și azi. Întind mâna spre capul nevesti-mii și o mângâi ușor pe păr. O aud cum mormăie ceva nedeslușit. Bag mâna hoțește pe sub pled și o pișc ușor de fund. Tresare brusc și se întoarce spre mine:

— Monstrule, nici sâmbăta nu mă lași să dorm?

Mă aplec spre ea, o sărut pe obraz și îi spun:

— Bine, dormi, dacă vrei, dar eu am plecat.

Mă privește fix câteva clipe, o văd că gândește, oftează alene, se întinde și apoi zice:

— Bine, hai că vin și eu.

Ne sculăm, ne spălăm, ne îmbrăcăm și ne pregătim micul dejun. În timp ce mâncăm, ne repartizăm sarcinile: eu iau lista de plăți și achit toate facturile, iar ea face cumpărăturile. Terminăm de mâncat, facem curățenie prin bucătărie, ne luăm cele trebuincioase și plecăm. Ne suim în mașină, demarez și într-un sfert de oră suntem la Mall.

Acolo ne despărțim, fiecare cu treburile lui - eu la bancă, ea în supermarket. Plătesc facturile și mai casc gura la niște vitrine. După o oră, o caut pe nevastă-mea pe la casele de marcat ale supermarketului. O găsesc rapid și o ajut să pună toate lucrurile cumpărate în plase. Ducem împreună plasele la mașină și le punem în portbagaj, de unde ne luăm fiecare sacul lui pentru ora de sport.

Urcăm la ultimul etaj al Mall-ului și acolo ne despărțim din nou: ea se duce la sala de aerobic, iar eu la cea de fitness. Intru în sala de body-building, mă echipez la vestiar și timp de o oră și jumătate lucrez la aparate. După exact două ore, mă reîntâlnesc cu nevastă-mea în fața liftului de la etajul trei. Pare obosită, dar zâmbește. Coborâm la etajul doi, la *food-court*[1] și intrăm într-o

[1] spațiu alcătuit dintr-o sală de mese comună și mai multe restaurante și cofetării. În general, aici se găsesc restaurante tradiționale din diferite părți ale globului, pizzerii și restaurante cu preparate tip *fast food*.

braserie. În timp ce luăm dejunul, răspundem fiecare la apelurile telefonice care ne solicită și ne mai povestim unul altuia cum a fost ora de gimnastică sau ce a mai auzit fiecare că se întâmplă prin lume. Pe la ora 15:00, ne suim în mașină și pornim spre casă. Ajungem, parchez mașina și ducem toate cumpărăturile în bucătărie. Ea începe să le aranjeze prin frigider și prin dulapuri, iar eu îmi deschid laptopul, ca să-mi fac ordine printre e-mailuri.

După o vreme, mă duc în dormitor și mă întind un pic. Simt nevoia să mă odihnesc și chiar aţipesc un pic. Prin somn o simt pe nevastă-mea că intră în cameră și se așează și ea lângă mine. Adorm și mai adânc, cred că și visez ceva. Brusc, aud glasul nevesti-mii, ușor panicat:

— Sus, e cinci jumătate deja!

Sărim amândoi din pat și începem să ne echipăm rapid. Într-o jumătate de oră suntem în parcare. Ne urcăm în mașină și demarez în viteză. Mergem la teatru. Asta facem noi în fiecare sâmbăta după-amiaza, mergem la teatru, de fiecare dată cu altă familie de prieteni. Din fericire, reușim să ajungem la timp, fără nicio întârziere. Prietenii noștri ne așteptau în fața teatrului. Intrăm cu toți, găsim locurile și ne așezăm. Începe piesa care durează vreo 2 ore cu o scurtă pauză între cele 2 acte. Ce să zic, drăguță, nu formidabilă, dar drăguță.

După teatru ne oprim cu toții la un restaurant din apropiere și luăm cina. În timp ce mâncăm, povestim diverse. Ne despărțim pe la 22:30, ne luăm rămas bun și ne promitem să ne revedem cam într-o lună, la o altă piesă de teatru.

Ajung cu nevastă-mea acasă, în jur de ora 24:00. Facem un duș rapid și ne băgăm apoi în pat. Facem dragoste. Este bine. O vreme rămânem îmbrățișați în întuneric și mai povestim diverse. Trecem în revistă viața noastră. Cum a fost de când ne-am căsătorit, cum este în prezent și ce ar mai trebui să mai facem. Planuri sunt multe: să facem un

copil sau doi, să ne mutăm într-o casă mai mare, să ne schimbăm mașina, să ne facem vacanțele în niște locuri exotice.

Brusc, simt că se ridică de lângă mine și aprinde veioza. O văd cum stă în șezut și se uită la mine fără să spună nimic. Mă încrunt un pic.

— Ce e, s-a întâmplat ceva?

Ea continuă să mă privească în tăcere câteva clipe, apoi zâmbește și spune:

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Vroiam doar să mă asigur că ești tu…

Nu înțeleg ce vrea să spună. Mă încrunt din nou.

— Cum adică?

Zâmbește.

— Ai avut adineauri o inflexiune a vocii pe care n-am recunoscut-o, mi s-a părut străină și am simțit nevoia să te văd, să mă asigur că ești tu.

Ridic din sprâncene și mă pufnește râsul.

— Dar cine aș fi putut fi?

Zâmbește și ea.

— Nu știu, un străin poate…

Mă încrunt din nou.

— Nu înțeleg…

Ea ridică din umeri.

— Nici eu, dar așa mi-a venit…

Tăcem timp de câteva clipe, apoi zic:

— Cred că ne-ar trebui o vacanță…

Ea mă privește atent, apoi zâmbește și adaugă:

— Știi, în timpul săptămânii sunt momente când mi-e foarte dor de tine…

M-a surprins plăcut.

— Păi să reluăm „*Întâlnirile de sub plapumă*”…

Râde.

— La cât de frânți suntem în fiecare seară, cred că tot ce vom putea face va fi doar să ne privim atent, ca să ne

asigurăm că încă ne mai cunoaștem…

Nu mă amuză. Se încruntă și ea și oftează:

— E prea scurtă săptămâna, fir-ar să fie! Ne-ar trebui încă o zi, să o avem numai și numai pentru noi…

Zâmbesc.

— Da, n-ar fi rău s-avem încă o zi. A opta zi. A opta zi în fiecare săptămână…

Ea mă mai privește un pic, apoi stinge veioza și se lipește de mine. Facem dragoste din nou și, după un timp, adormim îmbrățișați.

Duminica. A șaptea zi a săptămânii.

Deschid ochii ușor și văd din nou raza de soare care se întinde prin tot dormitorul, pe parchet, pe tot pledul, până în dreptul meu. Mi-amintesc că este duminică și casc cu poftă. *„Ce bine e să nu sune telefonul…”* Mă uit spre nevastă-mea. Încă doarme. Aș vrea să vorbesc cu ea, mi-au venit niște idei și aș vrea să i le spun. Mă uit pe monitorul telefonului, este aproape ora 11:00. Mă gândesc că a dormit destul și că aș putea s-o trezesc. Întind mâna spre ea, dar mă opresc la jumătatea drumului. Mai bine s-o las să mai doarmă, să se odihnească cât are nevoie, în definitiv este singura zi în care nu ne trezim după ceas.

Mă strecor ușurel afară din pat și ies din cameră. Fac un duș rapid, mă echipez în trening și mă duc în bucătărie. Deschid frigiderul, îmi încropesc un mic dejun frugal, apoi butonez un pic televizorul. În cele din urmă, mă așez la birou, deschid internetul și încep să caut niște materiale pentru serviciu. După vreo oră, mă simt privit din spate și întorc capul. Nevastă-mea stă în dreptul ușii și mă privește. Mă ridic, mă apropii de ea și o pup. Îmi zâmbește și zice:

— Mă duc să fac un pic de ordine prin casă, că e totul vraiște. Într-o oră să fii gata, să ne echipăm de plecare…

Aprob din cap și o văd cum dispare în casă. Mi-e tare dragă, m-aș duce după ea, să mai stăm un pic împreună, dar trebuie să termin de căutat materialele astea. Plus că mai și sună telefonul din când în când. Sunt diverși prieteni și cunoscuți cărora este bine să le răspund, chiar dacă este duminică... Mă întorc spre laptop și încerc să termin ce am început. Din când în când, mai răzbate până la mine vocea nevesti-mii care și ea vorbește la telefon în timp ce face ordine prin casă.

Mă concentrez la ce am de făcut, dar după un timp aud vocea ei în spatele meu:

— Hai, odată, că ora a trecut demult, o să întârziem.

Mă ridic de la birou, gândindu-mă că voi continua mai târziu, și încep să mă echipez. Ea e aproape gata. Mă grăbesc un pic, să nu ne aștepte socrii cu masa. Într-un sfert de oră sunt gata și putem ieși. Ne suim în mașină și demarăm. Pe drum, ne oprim la o mică bisericuță și intrăm pentru câteva minute ca să ne închinăm. Ne continuăm drumul și, după alte patruzeci și cinci de minute, ajungem la casa socrilor. Acesta este ritualul nostru duminical: o săptămâna mergem să luăm masa cu părinții ei, în cealaltă săptămâna mergem la părinții mei. Socrii mei sunt niște drăguți. Ne primesc cu brațele deschise și ne așezăm cu toții la masă. După ce terminăm de mâncat, eu cu tata socru facem o partidă de șah și fumăm o pipă, iar nevastă-mea stă la taclale cu maică-sa.

Plecăm de la ei pe la vreo șapte și, în drum spre casă, ne oprim la un alt Mall ca să dăm o raită prin galerii, cât mai sunt magazinele deschise. Aici ne despărțim din nou: ea se duce prin magazinele de haine și încălțăminte, eu mă duc spre cele de electronice. Aș vrea să ne luăm un sistem nou de *home-cinema* și vreau să prospectez un pic piața.

Iau liftul și mă duc la etajul doi unde se află cea mai mare galerie de electronice din țară. Intru în magazin și mă plimb agale printre rafturi. Întotdeauna pierd noțiunea

timpului când mă aflu într-un magazin de felul ăstuia: de mic mi-au plăcut dispozitivele electronice, aparatele; cred că dacă aș avea bani fără de număr mi le-aș lua pe toate. Îmi dezlipesc cu greu ochii de pe laptopuri și ajung la secțiunea de monitoare. Timp de câteva minute trec în revistă toate plasmele expuse acolo și încerc să fac câteva calcule mentale. Brusc, aud în spatele meu vocea unui om de la pază care îmi atrage atenția respectuos că magazinul urmează să se închidă. Tresar și mă uit pe ecranul telefonului mobil. Este nouă fără șapte minute. „*Oare când a trecut deja o oră*?”

Mă îndrept spre ieșire, dar privirea mi se oprește spre un exponat așezat strategic, la intersecția a două culoare. Nu mă pot abține să nu văd despre ce este vorba. Mă apropii, privesc aparatul curios și citesc panoul de prezentare. „*Ce chestie, pare interesant*…” Mă uit de jur-împrejur. Se pare că am rămas singurul client dar chiar nu mă interesează asta, mai sunt încă cinci minute până la închidere.

Cer de la un vânzător aflat în apropiere cartea tehnică a aparatului și o răsfoiesc în grabă. Pare foarte, foarte interesant, doar că… destul de scump. Mă perpelesc un pic… „*Să-l iau, să nu-l iau…? Să-l iau, să nu-l iau*?” Vânzătorul mă privește de la câțiva metri distanță. Probabil că numără secundele… Știu că am în buzunar un card de credit… Dar asta înseamnă să intru deja în salariul următor… „*Ce fac, ce fac*…?” Îl văd pe vânzător cum se pregătește să-mi facă semn să părăsesc incinta și mă hotărăsc brusc. Apuc un colet de pe raft și mă îndrept spre casa de marcat. Privesc ceasul aflat deasupra acesteia. „*Mai e un minut, n-au ce să zică*…” Plătesc, îmi dau chitanța și tot personalul îmi spune un „*la revedere*” politicos. Probabil erau recunoscători pentru faptul că nu i-am obligat să mă dea afară. Abia am ieșit din magazin și aud țârâitul telefonului. E nevastă-mea. Îi zic că ne vedem

direct la mașină și mă îndrept spre lift. Ajung în parcare cu coletul în brațe și o văd pe nevastă-mea cum se strâmbă un pic.

— Ce-ai mai luat acolo?

— O jucărie nouă, las' c-o să-ți placă, o să vezi…

Nu-i spun cât a costat ca să nu mă ia la bătaie. Mă gândesc că, după ce-o să se joace cu ea, probabil că n-o să mai fie foarte furioasă din cauza prețului. Pun coletul în portbagaj, ne suim în mașină și demarăm. Ajungem acasă după o jumătate de oră, iau coletul din portbagaj și intrăm în casă. Nevastă-mea zice, privind spre pachetul din brațele mele:

— Sper că n-ai de gând să te joci acum cu chestia asta…

Nu zic nimic, doar îl las în sufragerie. Facem fiecare câte un duș și ne echipăm în pijamale. Ne pregătim direct de culcare, nu se mai pune problema să ne uităm la televizor pentru că suntem deja obosiți și mâine trebuie să ne sculăm devreme. Înainte să intrăm în dormitor, ne pregătim în bucătărie o salată de fructe. Apoi, fiecare își ia castronelul cu câte o linguriță și ne mutăm în dormitor. În drum, eu trec prin sufragerie și iau coletul pe care tocmai îl cumpărasem. Nevastă-mea se uită exasperată la mine:

— Nu poți s-o lași pe mâine, te rog?

Zâmbesc misterios și mă fac că n-o aud.

Nevastă-mea se așează în pat și începe să răsfoiască o revistă în timp ce-și mănâncă salata. Mă așez și eu în pat și desfac tacticos pachetul. Nevastă-mea mă ignoră complet. Scot din cutie componentele și le așez în ordine pe pat. O văd că își aruncă o privire cu coada ochiului. Asta înseamnă că devine curioasă. După câteva clipe, abandonează revista și se trage mai spre mine:

— E, și ce-i cu aparatul ăsta? La ce folosește?

Încep să-i explic metodic și pe îndelete. Mă ascultă cu atenție și, când termin, izbucnește în râs. Ne mâncăm amândoi salata de fructe, privind amuzați spre achiziția din

fața noastră. Mai vorbim câteva minute, mai potrivim lucrurile prin cameră, apoi ne băgăm în pat, stingem lumina și, foarte curând, adormim amândoi.

Luni. Prima zi a săptămânii.

Deschid ochii și văd o rază de lumină care se joacă pe perete. Aud zgomotul liniștitor al valurilor și îmi aduc aminte unde suntem. Zâmbesc și privesc spre nevastă-mea care încă doarme profund. Întind mâna spre noptiera de lângă pat, iau mobilul și mă uit pe display. Este deja ora 09:00. Mă gândesc că ar trebui s-o trezesc, căci sunt atâtea de văzut aici dar, pe de altă parte, aș mai lăsa-o să doarmă. Dacă și în vacanță ne fugărim, ce vacanță mai e aia? Mă mișc ușor în pat și observ că se foiește și ea. Cred că s-a trezit. Se întoarce cu fața spre mine, deschide alene un ochi, mă privește câteva clipe și apoi zâmbește.

— E chiar adevărat?

Zâmbesc și eu, mă apropii de ea și o sărut ușor pe obraz.

— Da, e chiar adevărat.

Mă privește hoțește.

— Ești sigur?

Zâmbesc din nou.

— Da, sunt foarte sigur, cât se poate de sigur.

— Sigur nu trebuie să mergem la serviciu?

Râd.

— Sigur nu. De azi, suntem în vacanță. O săptămână de vacanță, numai pentru noi doi…

Zâmbește cu tot chipul. De mult n-am mai văzut-o atât de fericită. Se întinde ca o pisică, apoi zice:

— Atunci, hai să ne mișcăm, să profităm de fiecare secundă!

Sare din pat, se repede la perdea și, cu o mișcare bruscă, o trage complet la o parte. Lumina soarelui, care deja se ridicase binișor deasupra mării, invadează toată

încăperea. Mă scol din pat și mă duc după ea în balcon. O îmbrățișez și, timp de câteva secunde, rămânem nemișcați, privind amândoi cu nesaț nisipul de aur sidefat al plajei și imensitatea de azur a oceanului întinzându-se în fața privirilor noastre.

— N-aș fi crezut că poate exista un loc atât de frumos, spune ea.

Zâmbesc.

— Eu n-aș fi crezut că o să avem vreodată atâția bani încât să ne permitem să venim într-un astfel de loc.

Ea mă sărută pe obraz și mai rămânem o vreme îmbrățișați, inspirând aerul proaspăt al mării. Îmi place să îi simt trupul gol, lipit complet de corpul meu. Brusc, întoarce privirea spre mine:

— Hai să înotăm!

Tresar. Este o idee grozavă.

— OK, hai să ne echipăm…

— Dar n-avem nevoie! Ai uitat că suntem doar noi pe toată plaja asta?

Zâmbește, se smulge din brațele mele și o văd cum se îndepărtează alergând spre mare. Mă reped după ea. Simt nisipul cald cum îmi mângâie tălpile. Mă arunc în apa oceanului și o simt cum îmi învăluie trupul. Înot spre iubita mea, spre nevasta mea, ea mă observă și se îndepărtează cu viteză. În general, înoată mai bine decât mine, dar nu mă las, îmi mobilizez toată forța și după câteva lungimi de brațe o ajung din urmă, o îmbrățișez cu tot corpul meu și ea mă sărută adânc. Facem dragoste. Este bine. De jur-împrejurul nostru, apa este de un albastru desăvârșit. După un timp, înotăm din nou. Prin apa clară și perfect limpede privim scoicile și micile vietăți marine care se învârt pe lângă tălpile noastre. Ea râde. Are un râs cristalin, cred că perfect.

Stăm întinși pe nisip, unul lângă altul. Razele soarelui ne usucă pielea udă. Întorc brusc capul. Mi s-a părut că văd

un pescăruș în dreapta mea, chiar lângă mine, dar nu era. Mă întorc spre nevastă-mea. Stă cu ochii închiși și zâmbește ușor. Îi ating pielea cu mâna. Este fierbinte. Nu mă pot abține. Facem dragoste din nou. Acum suntem amândoi plini de nisip din cap până-n picioare. Parcă am fi poleiți cu un strat subțire de aur.

Suntem amândoi sub jetul de apă care curge din duș. Ne curățăm de nisipul de aur. Privesc cum curge apa pe corpul ei. O privesc pe ea. Are ochii limpezi și buzele roșii. Mă aplec și o sărut. Din nou, nu mă pot abține. Facem din nou dragoste. Este bine. Apă călduță șiroiește pe corpurile noastre ce par a fi perfect împletite.

Stăm pe covor și mâncăm. Nevastă-mea ia de pe platoul rotund o bucată mare de somon afumat și o degustă încet.

— Îți mai amintești de când n-am mai făcut dragoste de trei ori într-o zi?

Râd.

— Sau mai degrabă de trei ori într-o oră, nu?

Râde și ea. Degustă încet bucata de somon și mă întreabă din nou.

— Ce facem azi? Mergem să vizităm orășelul din apropiere sau facem un tur pe plajă?

Zâmbesc. Bănuiesc că mă pune la încercare. Cred că știu ce vrea și, de fapt, asta vreau și eu.

— Păi, tu ce propui?

Se încruntă o secundă.

— Oraș? Adică oameni și niște aglomerație, nu?

Este rândul meu să o încerc.

— Da, dar și pitoresc, cultură locală, exotică…

— Dar am venit aici ca să fim doar noi doi, da? Dă-l încolo de oraș, nu vreau să împărțim ziua asta cu nimeni. Tu îți dai seama că avem la dispoziția noastră una dintre cele mai frumoase plaje din lume…?

Râd.

— Da, dar îți amintești cât am plătit pentru asta?

— Și ce dacă, doar o viață avem, nu?

Pornim împreună de mână, de-a lungul plajei. Suntem desculți și apa valurilor ne mângâie tălpile picioarelor. Cerul este de un albastru perfect. În zare se vede un grup de stânci care ies din mare. De aici par mici dar știm, din prospectul furnizat de agenția de la care am cumpărat vacanța, că atunci când vom fi în dreptul lor vor avea o dimensiune apreciabilă. Ne îndreptăm spre ele. Privesc spre stânga. Un șir de palmieri umbroși străjuiește plaja. Privesc spre dreapta. Linia orizontului se confundă la întâlnirea dintre mare și cer. Totul pare perfect. Mergem ușor, ținându-ne de mână.

— Suntem noi fericiți?

Tresar. Nu mă așteptam la întrebarea asta tocmai acum.

— Da, acum cred că suntem.

— Acum, da, că suntem în vacanță. Dar în restul zilelor?

Tac câteva secunde, apoi zic.

— Nu știu ce să zic, probabil că suntem. Suntem sănătoși amândoi, avem unde locui, avem ce mânca, cu ce ne îmbrăca, avem asigurări de sănătate, avem joburi rezonabil de bune, avem mașină, avem acces la divertisment și cultură, ne putem face două vacanțe pe an, putem călători în weekenduri… Ce altceva ne-am mai putea dori?

— Adică, zici tu că suntem fericiți pentru că toate nevoile fundamentale ne sunt satisfăcute într-un mod rezonabil…

— Păi… da. Ce ne-am putea dori mai mult?

Tace o vreme. Apoi mă întreabă brusc:

— Tu ești fericit cu jobul tău?

Tresar.

— Cum adică?

— Adică asta ai fi vrut să faci în viață?

Tac. Apoi zic.

— În viață nu faci întotdeauna ce vrei, ci ceea se poate,

ceea ce este potrivit…

Ea insistă.

— Dar, totuși, asta ai fi vrut să faci?

Mă hotărăsc să-i răspund.

— Nu, poate că nu exact asta…

Ridică privirea spre mine.

— Dar ce anume?

Ezit un pic dar, în cele din urmă, îi spun:

— Când eram foarte tânăr, mi-aș fi dorit să fiu oceanograf… Multă vreme, am crezut că asta trebuie să fac în viață…

Tresare.

— Dar nu mi-ai spus niciodată asta! Când ne-am cunoscut, și întotdeauna după aceea, mi-ai spus că visul tău dintotdeauna a fost să lucrezi în domeniul administrației, să faci carieră de top în domeniul administrației…

Zâmbesc.

— Păi… și ce-ai fi vrut să-ți spun? Deja lucram, aveam un job bun în domeniul administrației… Te-ai fi măritat cu mine dacă îți ziceam că vreau să mai fac o facultate și să-mi schimb profesia?

Ea face ochii mari.

— Deci, de fapt, acesta a fost planul tău?

— Da. Am făcut mai întâi Facultatea de Administrație Publică, pentru că așa era practic la momentul acela, așa am fost sfătuit de părinți… Dar, în acei ani, gândul meu a fost întotdeauna că voi face oceanografie…

— Și cum de-ai renunțat?

— Am renunțat pentru că ai apărut tu, ne-am căsătorit, am făcut împreună creditul pentru casă și mașină… Cum aș mai fi putut să fac o a doua facultate? Mă țineai tu în ea?

Ea zâmbește un pic trist.

— Și nu ai un sentiment de neîmplinire, de ratare?

Zâmbesc și eu. Tot un pic trist.

— Toți oamenii se ratează într-un fel sau altul, nu? Fiecare în felul său…

Ea tace și o ia ușor în fața mea. Merg în spatele ei. Intră cu picioarele în mare. Brusc, scoate un țipăt scurt. Tresar și mă-ncrunt.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarce spre mine și mă privește speriată. Este un pic palidă.

— Nimic, e-n regulă, nu-i nimic!

Rămân încruntat.

— Da’ de ce-ai țipat?

Ea tace, ezită câteva clipe să-mi răspundă, apoi spune:

— Pentru o fracțiune de moment, mi s-a părut că merg pe apă…

Mă pufnește râsul.

— Cum așa?

Zâmbește și ea.

— Nu știu, așa mi s-a părut… Dar a fost doar o fracțiune de secundă…

Ne continuăm plimbarea ținându-ne de mână. După un timp întreb și eu.

— Dar tu ești fericită cu profesia ta?

Tace, zâmbește un pic trist, apoi spune.

— M-am obișnuit cu ea și… cred că-mi place acum.

Tresar.

— Adică și tu ți-ai fi dorit să faci altceva?

Zâmbește în continuare.

— Da, toată copilăria și adolescența mi-am dorit să fiu pictoriță, sau, poate, arhitectă… Mi-ar fi plăcut și design-ul interior!

Acum, chiar sunt surprins. Nu mi-a spus asta niciodată, în cei aproape zece ani de când ne cunoaștem. Mă încrunt un pic.

— Și de ce aud despre asta abia acum?

Zâmbește.

— Păi, te-ai mai fi însurat cu mine dacă îți ziceam că vreau să mai fac o facultate și să-mi schimb profesia? Mă țineai tu la a doua facultate? Plăteai tu singur ratele la bancă pentru casă și mașină?

— Și facultatea economică cum de-ai făcut-o?

— Pentru că era ceva sigur, așa m-au sfătuit părinții, ca și pe tine…

Tac. După o vreme zice:

— Dar are și economia frumusețea ei. Când îmi ies bine toate calculele, am, așa, o bucurie în suflet…

Tac un timp apoi întreb.

— Deci suntem fericiți?

Ridică privirea spre mine, mă privește, apoi zice:

— Da, cred că da. Poate că ar mai trebui doar să facem un copil, atâta tot…

Brusc, întinde mâna și-mi arată ceva spre mare:

— Uite, uite, delfinii… Ne-au zis de la agenție că s-ar putea să-i vedem și, uite-i, au apărut!

Privesc în direcția indicată de ea. Un grup de cinci-șase delfini săgetează, ritmic, pe deasupra apei. Par că se joacă. Iubita mea, nevasta mea începe să aplaude. Se bucură ca un copil. Zâmbesc și eu. Jocul lor este spectaculos, într-adevăr. Continuăm să înaintăm pe plajă. Delfinii ne însoțesc o vreme, apoi dispar. Noi continuăm să mergem înainte, ținându-ne de mână.

În mod ciudat, deși soarele este sus pe cer, exact deasupra noastră, nu simțim nici un fel de dogoare ci, din contră, probabil datorită brizei care bate dinspre mare, ne bucurăm de o senzație plăcută de răcoare confortabilă.

Brusc, ne oprim. În fața noastră, la vreo zece metri distanță se află un stâlp cu felinar.

— Ăsta de unde a mai apărut?

Ne îndreptăm spre stâlp, un pic circumspecți. Ajungem lângă el. Pare făcut din oțel și are toată suprafața plină cu

ornamente frumoase. Se aude un clinchet și privim instinctiv în sus. Vedem că s-a aprins felinarul. Mă pufnește râsul și privesc în jos. Încerc să dau nisipul la o parte, dar constat că stâlpul este adânc înfipt, căci nu-i găsesc baza. Nevastă-mea zâmbește și ea. Îl mai privim câteva clipe, apoi plecăm mai departe. Ne continuăm drumul pe malul mării, ținându-ne de mână. Apa mării ne mângâie blând tălpile picioarelor. Stâncile care ies din mare sunt tot mai aproape și devin tot mai mari.

Stăm pe mal, mâncăm fiecare câte o porție de tocană rece și privim megaliții. Sunt vreo cinci și să tot aibă cam vreo zece metri înălțime fiecare. Doi dintre ei au și vegetație. Pe vârful unuia se văd și vreo doi copăcei. Mai iau o porție de tocană rece - *„formidabil de bună!”* - apoi întind mâna înspre copăceii aceia. Tresar brusc și trag mâna înapoi. Nevastă-mea mă privește întrebător.

— Ce ai?

Nu știu ce să-i spun, căci nu-mi explic nici eu ce am simțit. După câteva secunde, totuși, zic:

— Când am întins mâna, am avut impresia că ating cu degetul vârful copăcelului acela de pe stâncă.

O pufnește râsul.

— Cum așa? Până la el sunt doar vreo sută de metri sau chiar mai bine…

Tac, fiindcă nu știu ce să-i zic. Privesc valurile mării care se sparg la baza celor cinci megaliți ce ies din apă.

O luăm înapoi spre căsuța noastră de pe plajă. Ușor, ușor începe să se însereze. Delfinii au apărut din nou și ne-au însoțit o bună bucată de drum, în sens invers, dar stâlpul cu felinar nu l-am mai întâlnit. Sau poate c-am trecut pe lângă el fără să băgăm de seamă, fiind absorbiți de contemplarea soarelui care devenea tot mai roșiatic în timp ce cobora ușor, ușor, spre linia orizontului unde cerul se unește cu marea.

Acum e seară spre noapte. Stăm relaxați în șezlonguri și

privim cum soarele dispare încet în întinderea nesfârșită a oceanului aflat în fața noastră. Lângă noi, arde mocnit un mic foc de tabără făcut în nisip. După ce soarele dispare complet, înghițit de linia orizontului, stelele și Luna devin evidente. Ascultăm zgomotul molcom al valurilor, ne ținem de mână și privim sclipirea Lunii în apa clară a oceanului. Totul este perfect, am avut o zi minunată, doar pentru noi doi. Noi doi, marea și plaja. Ridic ochii și privesc întinderea nesfârșită de stele aflată în înaltul cerului. Priveliștea este absolut fabuloasă și un zgomot nedeslușit pare a veni din înalturi… Zâmbesc, mă încrunt ușor și, instinctiv, privesc spre nevastă-mea… Și ea întoarce capul spre mine, zâmbind nedumerită. Zgomotul pare a crește în intensitate… Privesc din nou spre înalturi, apoi întorc din nou ochii spre iubita mea, nevastă-mea. Și ea este încruntată și privește mirată în sus… Zgomotul devine tot mai puternic…

Luni. Prima zi a săptămânii.

Soneria alarmei de la telefonul mobil îmi zbârnâie în creier. Deschid ochii. O văd pe nevastă-mea care clipește și ea, deschide ochii și mă privește puțin buimacă. Ce ciudat, ne-am trezit amândoi în același timp, mai rar se întâmplă așa ceva… Brusc, într-o fracțiune de secundă, îmi aduc aminte totul: aparatul cumpărat ieri, visul de vacanță…

Zâmbesc. Ce bine a fost! Mă uit spre nevastă-mea, care pare să-și fi amintit și ea totul, căci o văd zâmbind la rândul său. Soneria telefonului mobil continuă să sune. Mă întorc și o închid, apoi revin spre nevastă-mea. Continuă să zâmbească… Asta îmi dă încredere că acum pot să-i spun prețul jucăriei…

— Își merită banii, nu?

Se încruntă un pic.

— Cât ai dat pe ea?

Îi spun prețul. Zâmbește.

— Da, merită, fără doar și poate… Este fabulos, absolut fabulos. Totul părea perfect real… Iar acum, îmi amintesc aproape fiecare detaliu, parcă am fi fost aievea acolo…

Zâmbesc și eu. După câteva clipe întreabă:

— Și, deci, de acum încolo, ne vom putea întâlni în vis în fiecare noapte?

Continui să zâmbesc.

— Așa se pare. De acum încolo, dacă dorim, ne putem petrece toate visele împreună.

Pare fericită. Adaug:

— Bineînțeles, asta dacă ne fixăm bine mufele seara…

Mă ridic în șezut și îmi desprind mufa pe care mi-o lipisem de tâmplă înainte de culcare. Apoi mă aplec și o desprind și pe cea prinsă de tâmpla ei. Le așez pe amândouă cu grijă în spațiul lor din consola aparatului.

— Și mai putem invita și pe alții?

Îi răspund pe îndelete, explicându-i cu lux de amănunte:

— În prospect zice că da. Aparatul are 10 mufe disponibile, care pot interconecta oameni ce dorm în interiorul unei arii de 100 de km. Și tot acolo scrie că se mai pot cumpăra și alte mufe suplimentare, dacă este cazul…

Ea se gândește câteva secunde, după care tranșează ferm chestiunea:

— Nu, în nici un caz. Deocamdată o să păstrăm visele noastre doar pentru noi… Dacă zilele ni le petrecem în societate, nopțile vor fi numai pentru noi…

Tăcem amândoi. Ne privim unul pe altul și zâmbim. Brusc, tresare.

— Tu chiar ți-ai dorit să te faci oceanograf?

Zâmbesc un pic trist.

— Da, este adevărat, acesta a fost visul meu din prima tinerețe.

Păru că se întristează și ea un pic.

— Și de ce nu mi-ai spus asta niciodată?

— Dar tu de ce nu mi-ai spus niciodată că ai vrut să te faci pictoriță?

Tace câteva clipe, apoi zice:

— Nu ți se pare ciudat că ajungem să ne cunoaștem cu adevărat în timp ce dormim?

Ne privim în ochi unul pe altul, apoi ceva îmi trece prin minte.

— La noapte ce-o să mă mai întrebi?

Ea tresare din nou și mă privește un pic mirată.

— Da' de unde să știu eu acum ce-o să te întreb în vis?

Continuăm să ne privim unul pe altul în tăcere, apoi ea pare să-și fi adus aminte de altceva.

— Știi doar ce-mi pare rău?

Mă încrunt un pic și întreb:

— Ce anume?

— Îmi pare rău de orășelul acela pe care am fi putut să-l vedem și nu l-am văzut. Dacă dura visul mai mult, poate îl vedeam, totuși…

Răsfoiesc prospectul și caut descrierea visului pe care tocmai îl avusesem.

— La visul acesta, „*singuri pe plajă*", zice că există doar o plajă pe care cei care visează se pot plimba. Nu zice nimic de orășel, decât ca opțiune teoretică…

Se încruntă.

— Deci, dacă în vis am fi hotărât să vizităm orășelul, probabil că ceva ne-ar fi împiedicat?

Nici eu nu știu răspunsul exact. Mă mai uit o dată pe prospect.

— Probabil că da… Dar, uite, visul următor se cheamă „*singuri pe plajă și tur de oraș*". Am putea să-l încercăm diseară pe acesta, dacă vrei să vezi orașul acela…

Ea se gândește un pic, apoi zice:

— Poate în altă seară. Diseară aș vrea să fim noi doi, singuri pe un munte.

Mă uit din nou pe prospect.

— Vrei doar să ne plimbăm pe munte sau să avem și ceva aventuri?

— Sunt mai multe variante?

— Da, în afară de *„singuri la munte cu cortul”*, avem *„singuri la munte în furtună”*, *„singuri la munte în cabana părăsită”*…

Mă întrerupe brusc:

— Dar câte vise are jocul ăsta?

Dau câteva pagini, la descrierea generală, citesc și îi răspund:

— Aici scrie că ne oferă 500 de vise predeterminate în care ne putem plasa, cum a fost cel din seara asta, plus o opțiune de a ne compune propriile vise, după cum dorim…

Ea mă privește plină de încântare. Zâmbesc. Zâmbește și ea. O văd că se mai gândește câteva clipe, apoi zice:

— Hai să-l încercăm pe cel cu cabana părăsită… Ce zici?

Mă încrunt un pic.

— Și dacă o fi cu ceva care-o să ne sperie?

— Păi și ce dacă, e doar un vis, nu?

— Da, dar când suntem acolo, noi nu ne dăm seama de asta, nu știm că visăm…

— Și ce dacă? Oricum se termină, nu? Nimic din ceea ce ni s-ar putea întâmpla acolo nu ne poate afecta definitiv, nu? Este doar o experiență trecătoare…

Tac. Privesc în prospect. Tresar.

— Uite, referitor la asta, aici scrie că în fiecare vis sunt introduse anumite „aspecte anormale”, cu scopul de a atrage atenția asupra faptului că tot ce se întâmplă acolo este doar o simulare, o realitate virtuală…

Tresare și ea. Eu continui:

— Dar, zice mai departe că, în ciuda acestor elemente absolut evidente, cvasitotalitatea celor care visează, nu realizează că sunt într-un vis…

— Serios?

— Da, așa scrie. Zice că așa funcționează mintea umană… că atunci când visează, nu poate conștientiza faptul că se află într-un vis…

— Și au fost și în visul nostru din seara asta astfel de lucruri?

Tac și mă gândesc. După câteva clipe spun:

— Cred că au fost câteva… Stâlpul acela de pe plajă n-avea ce să caute acolo, nu?

Ea tresări.

— Și soarele… soarele, îți amintești?

Mă încrunt.

— Ce-i cu soarele?

— Păi, amintește-ți că a răsărit din mare și a apus în mare, ceea ce în realitate nu este posibil, nu?

Zâmbesc. Observația ei era absolut corectă. După câteva clipe, reiau discuția de unde pornisem.

— Deci, n-ai vrea ca la noapte să facem un tur printr-o junglă tropicală?

Ea se gândi un pic.

— Dar tot numai noi doi, da? Încă nu vreau să te împart cu nimeni…

Zâmbesc.

— Sigur, avem visul 357, care se numește *„singuri în pădurea tropicală*”…

— Super, sună bine, pe ăsta îl punem diseară!

Tac câteva momente, apoi spun:

— Bun, hai să ne grăbim, că întârziem la joburi.

Ea mă privește un pic visătoare, zâmbește și spune:

— Așadar, de acum încolo, vom avem a opta zi în fiecare noapte!

Pare fericită. Zâmbesc și eu. Ne sculăm, ne spălăm, ne îmbrăcăm, mâncăm în fugă niște cereale cu lapte și plecăm în viteză. Prima iese pe ușă ea, apoi eu. Înainte să închid ușa, pentru o fracțiune de secundă mi se pare că văd un pescăruș pe cuierul din hol. Mă mai uit încă o dată, cu

atenție, dar - evident - mi se păruse, nu era nici un pescăruș acolo. Închid ușa cu cheia și plecăm amândoi spre o nouă zi de muncă...

BAZARUL[1]

[1] Publicată în revista *Nautilus*/9-10.2013

În străfundurile memoriei sale exista o imagine vagă, cețoasă, a unui acordeon din care ieșeau fluturi.

Nu știa exact dacă chiar îl văzuse în copilăria sa pe acordeonistul acela orb, însoțit de un câine mare și sur, sau dacă proiecția acestei imagini în mintea sa nu era decât rezultatul istoriilor pe care bunicul său i le repetase de nenumărate ori. Se vedea uneori, cu ochii minții, pe sine însuși, copil fiind, aflat în brațele bunicului, în piața mare a satului, în mijlocul vecinilor care se strânseseră roată, câtă frunză și iarbă, să-l vadă pe acordeonistul cel orb din al cărui instrument de cântat, atunci când îl folosea, ieșeau fluturi. Bunicul dispăruse demult, când el abia se înălțase de-o șchioapă iar părinții lui erau mult prea prinși cu grijile vieții și ale gospodăriei ca să-și mai amintească ceva, spre a-i confirma sau infirma autenticitatea acestei imagini care îl bântuia din când în când. Dar nu doar imaginea aceea era cea care îl bântuia, ci mai ales istoria asociată ei. Când încă trăia, bunicul îi povestise că acordeonistul acela orb avea instrumentul de cântat dintr-un magazin aflat în Marele Bazar, magazin în care toate obiectele aflate la vânzare erau magice.

Istoria asta, pierdută undeva, într-un colţ al memoriei, îi revenise în minte de ceva vreme și nu-i mai dădea pace. Din poveștile bunicului său aflase că, printre multele obiecte aflate în acel magazin, s-ar fi aflat și o pungă de piele din care se puteau scoate bani fără de număr. I-ar fi plăcut să aibă punga aceea, după cum simțea că i-ar fi plăcut să aibă oricare din obiectele aflate în magazinul acela. Măcar și numai unul dacă ar fi reușit să cumpere de acolo, și ar fi fost fericit.

Taică-său vroia să-l însoare iar maică-sa vroia să-l vadă muncind mai mult, ca să ajungă om cu stare. În satul lor micuț, pierdut între holdele câmpiei imense care îl înconjura din toate părțile, oamenii nu erau nici bogați dar

nici săraci. Fiecare se îndeletnicea cu ceva, ba cu agricultura sau cu grădinăritul, ba cu un meșteșug, ba cu vreun comerț oarecare. Fiecare își scotea zilele cumva. Maică-sa ar fi vrut ca băiatul ei să se facă fierar, pentru că munca ogorului se făcea cu cai și cu boi și toată lumea avea nevoie de potcoave și pluguri. Taică-său ar fi vrut să-l țină pe lângă el, să se ocupe împreună de pogonul lor de pământ, și îi și găsise prin vecini o fată cu care să-l însoare.

El însă vroia altceva. El vroia să se ducă la Marele Bazar și să găsească magazinul cu obiecte magice.

Știa însă că acest lucru anevoie ar fi putut fi făcut. Bunicul îi povestise că magazinul acela, fiind vrăjit, se mută în fiecare zi în altă parte a Bazarului sau, dacă se simțea descoperit de cineva, se mută și de mai multe ori în aceeași zi. Putea fi recunoscut doar după mulțimea de obiecte diverse, fără legătură unul cu altul, atârnate pe pereți sau așezate pe jos. Nici măcar vânzătorul nu era același, pentru că în fiecare zi lua altă înfățișare: o dată putea să fie un bătrân cu barbă albă și a doua zi putea să fie o fată tânără, o fată tânără și frumoasă, care zâmbea cu un zâmbet nespus de frumos. Ca să găsești magazinul îți trebuia mai degrabă mult noroc, pentru că nu exista nici o altă metodă prin care acesta ar fi putut fi localizat.

Dar el era convins că va avea acel noroc. Nu știa de ce, dar așa simțea el, că asta era steaua lui, să găsească acel magazin și să cumpere de acolo tot ce-și dorea. Bineînțeles că primul lucru pe care l-ar fi cumpărat ar fi fost punga făcătoare de bani și, apoi, urma să mai vadă el… Oricum, avea de gând să cumpere cât mai multe obiecte în ziua când l-ar fi găsit, căci nu credea să mai aibă a doua oară norocul de a-i păși pragul.

Știa că ai lui nu vor fi de acord că el să plece, dar nu-i păsa foarte mult de asta. Pentru un timp, se tocmi ajutor la fierarul satului, ca să lase impresia că se pregătește pentru

o meserie. Fiecare simbrie o puse cu mare grijă deoparte și, după un an, constată că avea deja destui bani cât să călătorească până la oraș, să trăiască o vreme undeva, lângă Marele Bazar, și să mai și cumpere niște obiecte când avea să găsească magazinul acela.

Deși nu știa exact cât avea să dureze călătoria aceea, le spuse alor lui că se duce pentru câteva zile la orașul de la marginea câmpiei, ca să-și cumpere niște haine mai fățoase. Gândindu-se că băiatul are gând de însurătoare, părinții nu numai că nu încercară să-l împiedice, ba încă îi mai dădură și niște bani pe deasupra. El era mulțumit. Lucrurile ieșiseră exact așa cum dorise și plănuise.

Și, într-o dimineață, plecă.

Ieși pe poarta casei, străbătu ulița centrală a satului și, după câteva minute, se găsi în mijlocul câmpiei, pe drumeagul prăfuit care ducea spre satul următor. Deși era doar zece dimineață, soarele deja începuse să ardă.

„Nu-i nimic”, se gândi. „E foarte bine așa”, își mai zise și continuă să meargă înainte.

Până la satul următor nu era o distanță foarte mare, doar vreo jumătate de oră de mers.

De-a lungul celor douăzeci de ani pe care-i trăise până atunci, mai fusese plecat din sat, chiar de multe ori, dar niciodată nu trecuse mai departe de micul oraș aflat la marginea câmpiei. Dincolo de acel micuț oraș era lumea pe care nu o cunoștea defel. Dar nici nu-și făcea probleme. Înțelesese el din discuțiile pe care le avusese cu oamenii din sat care plecau și se întorceau mai des, că Marele Oraș era la fel ca Micul Oraș, doar că ceva mai mare. De fapt, mult mai mare. Era însă convins că totul o să meargă ca pe roate. Știa el asta.

Ajuns în dreptul satului următor, se opri la intrare, pentru că acolo oprea mașina care trecea prin unele din așezările înșirate de-a lungul câmpiei. După aproape o oră de așteptat, autobuzul sosi și el constată că era singurul

călător. Se urcă, plăti la șofer și se așeză cuminte pe un scaun. Autobuzul, cam vechi și ruginit, cârâi, pârâi și, în cele din urmă, porni. Pe drum, mai opri la intrarea în alte câteva sate dar nimeni altcineva nu mai urcă, așa că, pe el nu-l deranjă nimeni.

La capătul călătoriei cu autobuzul cel vechi și ruginit, băiatul coborî în autogara aflată la intrarea în Micul Oraș de la marginea câmpiei. Citi cu atenție instrucțiunile afișate pe stâlpi și, după câteva minute, găsi fără greutate peronul de la care avea să plece un alt autobuz, spre Marele Oraș, ținta finală a călătoriei lui. Peronul acela era însă înțesat de lume, așa că se așeză și el la coadă.

Când autobuzul sosi la peron, lumea adunată se îmbulzi să se urce și, odată cu ea, se îmbulzi și el. Reuși să prindă un loc în spate, pe o banchetă, lângă o femeie ce ținea în brațe o damigeană și o valiză. Cum spațiul era destul de redus, jumătate din valiza femeii venea direct în brațele lui dar el era oricum mulțumit, căci culoarul dintre cele două rânduri de banchete se umplu imediat de oameni care nu mai prinseseră loc pe scaun. Știa că această a doua călătorie cu autobuzul avea să dureze nu mai puțin de zece ore, așa că se considera norocos pentru faptul că reușise să prindă un loc și acceptă cu plăcere ca o parte din valiza femeii de lângă el să se odihnească pe piciorul lui drept.

După ce un copil trimis de șofer trecu printre oameni și colectă prețul călătoriei de la fiecare din cei aflați înăuntru, fără să pârâie sau să cârâie precum celălalt, autobuzul plecă.

Pe tot timpul călătoriei, băiatul nu scoase nici un cuvânt și nimeni nu îi adresă niciun cuvânt. Lângă el, oamenii coborâră și urcară la diferitele opriri ale autobuzului dar vecina lui merse până la capăt, deci el nu fu nevoit să se miște defel. La finalul celor aproape unsprezece ore de mers, în toiul nopții, autobuzul opri în autogara Marelui Oraș și toți călătorii, cei mai mulți înțepeniți de cele zece

ore și ceva de nemișcare, dădură năvală să coboare. Odată cu ei, coborî și el.

Afară era răcoare și asta îl învioră imediat. Timp de câteva clipe inspiră și respiră aerul proaspăt al nopții, apoi se uită de jur împrejur. Deși era foarte târziu, autogara era plină de lume care forfotea în toate direcțiile. Brusc, timp de câteva secunde, se simți dezorientat dar apoi își aminti că știa exact ce are de făcut. Timp de un an de zile se tot interesase printre cei care veneau și plecau din satul lui cum sunt treburile în Marele Oraș. Porni mai departe.

Știa că la câteva sute de metri distanță de marea autogară, trebuia să fie o străduță plină numai cu hoteluri unde se putea găsi cazare foarte ieftină. Așa și era. După câteva minute, fără să facă aproape nici un efort, băiatul găsi strada aceea. O străbătu până la jumătate și se opri în fața unuia din motelurile acelea cam dărăpănate, care îi atrase atenția datorită afișelor lipite de zidurile lui, afișe ce se distingeau vag la lumina chioară a unui bec de putere mică. Urcă cele câteva trepte până la ușă și intră.

Înăuntru, la recepție, era o femeie cam grasă, între două vârste, care răsfoia o revistă multicoloră. Când el o întrebă de camere și de preț, aceasta îl privi total plictisită, dar totuși îi răspunse. Băiatul tocmi pe loc o cameră pentru o săptămână întreagă căci prețul era aproape la jumătate din cât se aștepta el să fie. Plăti, femeia cea plictisită îi dădu o cheie, pe care băiatul o luă și urcă la primul etaj.

Camera era cum și-o închipuise. Pereții și tavanul erau acoperiți cu un lemn vechi și crăpat iar mobila avea doar patru piese vechi și uzate: un pat, un dulap, o masă și un scaun. Un miros vag de mucegai și o urechelniță care defila pe un colţ de masă, completau peisajul. Totuși, camera avea un avantaj major: baia era înăuntru, așa că nu trebuia să iasă pe hol ca să își rezolve anumite nevoi.

Lăsă lângă masă micuța valiză pe care o adusese cu el și se trânti în pat. Cum era frânt de oboseală, adormi

aproape instantaneu.

* * *

Se trezi după zece ore de somn, când lumina amiezii, care intra prin fereastra întredeschisă, începu să joace pe fața lui. Deschise ochii, își aminti imediat unde e și, mai ales, de ce se află acolo și, drept urmare, se sculă imediat în capul oaselor. Nu avea timp de pierdut. Se spălă rapid în mica chiuvetă aflată lângă fereastră, folosi WC-ul din cămăruța de lângă ușă, își schimbă hainele ponosite cu unele noi, mâncă rapid ceva din pachetul pe care i-l pregătise mama sa înainte de plecare și apoi ieși din cameră, răsucind cheia în broască de două ori. Coborî scările ce duceau spre recepție și trecu pe lângă femeia cea grasă, pe care o salută. Aceasta îl privi le fel de plictisită ca și cu o seară înainte și nu catadicsi să-i răspundă.

Ieși din hotel și, dintr-o dată, lumina caldă a amiezii îl învălui din toate părțile. Se opri o clipă pe loc, ridică privirea în sus și privi pentru câteva secunde spre cerul care se vedea dincolo de acoperișul clădirilor de vizavi. Era albastru și luminos.

Brusc, un trecător grăbit se izbi de el și asta îl făcu să coboare cu privirea spre orizontul străzii. Omul care îl izbise trecu mai departe grăbit, fără să spună o vorbă, dar el se simți dintr-o dată învăluit de forfota orașului prin care mișunau o mulțime de oameni. Se uită câteva clipe dezorientat de jur împrejur, încercând să-și amintească din ce direcție venise cu o seară înainte. Știa, tot din ce-i povestiseră vecinii din satul lui, că Marele Bazar se afla cam la zece minute distanță de autogara orașului, deci nu putea fi foarte departe de hotel. Se gândi să întrebe pe vreunul din oamenii care treceau pe stradă în ce direcție să o ia dar toți păreau extrem de grăbiți și de absorbiți în

drumurile pe care le aveau de făcut.

Rămase dezorientat timp de câteva secunde, apoi zări o mică florărie cu geamuri de sticlă, aflată în colțul străzii, în direcția opusă celei din care venise cu o seară înainte. O luă într-acolo și, când ajunse în dreptul ei, se opri din nou. Dincolo de geamurile de sticlă, în interior, se vedeau o mulțime de aranjamente florale, iar în fața magazinului, o fată tânără pregătea un buchet de flori deși nu era nici un client prin preajmă. Își ridică privirea spre el și zâmbi. El nu schiță nici un gest iar ea întinse către el buchetul la care lucra. El tresări și zise:

— Nu, mulțumesc, de fapt aș dori să știu unde este Marele Bazar…

Fata se încruntă ușor pentru o fracțiune de secundă apoi zâmbi din nou și îi explică în câteva cuvinte pe unde trebuie s-o ia. Într-adevăr, nu părea deloc complicat să ajungă acolo. Îi mulțumi feţei pentru ajutorul primit și dădu să plece mai departe dar auzi în spate vocea ei:

— Ai grijă să nu te rătăcești…

Se întoarse spre ea, o privi încurcat, apoi zise:

— Nu, nu-i problemă, o să mă descurc…

Mai privi pentru o frântură de secundă zâmbetul ei, apoi se întoarse și o luă hotărât pe calea ce o avea de urmat, căci știa exact pentru ce venise în Marele Oraș.

O luă la dreapta pe strada următoare și o nouă forfotă îl învălui. Era ceva ce nu mai simțise până atunci. Își spuse în mintea lui că, într-adevăr, Marele Oraș era altceva. Încercă să se strecoare prin mulțimea de trecători care păreau că vin din toate părțile și să respecte cu strictețe indicațiile primite de la florăreasă. Mergea în ritmul lui, un pic diferit de cel al celorlalți trecători dar, pe măsură ce înainta, observă că, de la un moment la altul, pasul său devenea tot mai alert, căutând cumva să intre în fluxul general al străzii. Străbătu o mulțime de alei pietonale, pe care nu treceau nici un fel de mașini și care erau înțesate

de oameni și de magazine. Se simți tentat să intre în aproape toate prăvăliile pe care le vedea de jur-împrejurul lui dar își spuse că nu pentru asta venise el acolo. Cu toate astea însă, îi era foarte greu să-și desprindă privirea de vitrinele multicolore ale acestora și, privind de jur-împrejur în timp ce mergea, se mai izbi în câteva rânduri de niște trecători foarte grăbiți și probabil la fel de neatenți ca și el. În ciuda a ceea ce s-ar fi așteptat el, niciunul din ei nu se opri să zică ceva sau să intre în vorbă. Toți treceau în viteză mai departe. Se gândi că este un pic ciudat ca oamenii nu-și vorbească deși se lovesc unul de altul și se mai gândi că, în satul lui, obiceiul era să vorbească câtuși de puțin, cu fiecare om întâlnit în cale, deși nu se izbea de niciunul.

După câteva minute, ajunse într-o intersecție largă și căută cu privirea marele indicator. Îl zări pe partea cealaltă a străzii și văzu că, într-adevăr, una din multele săgeți ale acestuia indica drumul de urmat spre Marele Bazar. Traversă pe la trecerea de pietoni, privi încă o dată cu atenție săgeata indicatorului și o luă în direcția arătată. Străbătu alte câteva străzi, care deveneau tot mai micuțe și mai înguste pe măsură ce se depărta de intersecția din care tocmai plecase și, în final, după ce tranzită printr-un coridor lung și strâmt prin care cu greu puteau trece două persoane, ieși în cele din urmă într-o piațetă enormă. Marele Bazar era chiar în fața lui.

Se opri ca să privească. Latura bazarului lângă care se afla părea într-adevăr uriașă, avea în jur de trei sute de metri în lungime și câteva zeci de intrări prin care intra și ieșea un furnicar nesfârșit de oameni. Își trase răsuflarea. Ajunsese.

Privi mulțimea de oameni care forfoteau și se întrebă dacă toți căutau același lucru ca și el. Își aminti că bunicul îi povestise în copilăria să că puțini oameni știau de existenţa acelui magazin și se gândi că poate nu toți sunt

acolo ca să găsească magazinul cu obiecte fermecate.

Mai stătu câteva clipe nemișcat, privind furnicarul de oameni, apoi respiră adânc și se îndreptă spre una din intrări. În fața ei, se mai opri pentru o clipă ca să privească inscripția cu litere ciudate, pe care nu le înțelegea, aflată deasupra arcadei de piatră, și apoi păși înăuntru.

Se afla în capătul unui culoar lung, mărginit de prăvălii pe ambele părți, din care plecau alte multe culoare perpendiculare pe acesta, atât pe partea stângă, cât și pe partea dreaptă. Se dădu într-o parte, ca să nu încurce fluxul de oameni care intrau și ieșeau pe poartă și, după ce mai privi preț de câteva secunde tot ansamblul, o luă agale, ușurel, înainte. Primul magazin de pe partea stânga era o prăvălie în care se vindeau covoare. Privi și în partea dreaptă: acolo era un magazin de ceasuri. Următoarele două prăvălii paralele erau un magazin de vase și unul de textile. Era exact așa cum se aștepta să fie: fiecare magazin vindea o singură categorie de obiecte. Zâmbi. Se temuse un pic că s-ar fi putut ca regula aceasta să nu se respecte, caz în care ar fi fost mult mai dificil să găsească magazinul căutat. Așa, era simplu: prima prăvălie în care avea să vadă obiecte diverse, fără legătură între ele, era magazinul cu obiecte magice. Prinse un pic de curaj și începu să înainteze mai repede. Se gândi că poate va avea norocul să găsească magazinul fermecat chiar din prima zi, poate chiar imediat, de cum intrase.

„Dacă voi avea norocul acesta?”

Inima începu să-i tresalte de bucurie și continuă să înainteze privind cu atenție la toate vitrinele pe lângă care trecea. Toate erau strălucitoare și pline de obiecte care mai de care mai îmbietoare.

Parcurse rapid primul culoar și, când ajunse la capătul acestuia, se opri în capătul lui pentru câteva momente. Privi înapoi, parcă un pic dezamăgit. Magazinul fermecat nu-i ieșise în cale imediat. Zâmbi.

„Ar fi fost prea de tot, să-l găsesc de cum am intrat”.

Se uită apoi de jur-împrejur și se încruntă un pic.

„Încotro s-o iau?”

Din punctul în care se afla, plecau o mulțime de alte culoare, în toate direcțiile.

„Care să fie direcția cea bună?”

Își dădu seama pentru prima dată de când intrase că avea nevoie de niște repere, sau poate de o hartă a Bazarului.

„Nu trebuie să merg haotic, ci trebuie să bifez culoarele pe care am fost.”

Își roti privirea în jur și, spre bucuria lui, zări un stand mobil pe ale cărui rafturi se aflau niște pliante ce păreau a fi hărți. Se apropie, luă unul dintre pliante și îl desfăcu. Zâmbi din nou. Avea noroc, era, într-adevăr, o hartă a Bazarului. Se retrase într-un colț pentru a o privi cu atenție, începu să o studieze și, după câteva zeci de secunde, reuși să identifice punctul în care se afla. Scoase un pix din buzunar și trasă o linie continuă de-a lungul culoarului pe care îl străbătuse deja. De-acum era simplu să se orienteze, la capătul fiecărui culoar avea să mai tragă o linie pe hartă. Ideea lui era să se miște destul de repede pentru a putea străbate toate culoarele până la venirea serii și închiderea Bazarului. Privi harta și se gândi că aceasta nu era un lucru tocmai ușor, dat fiind că erau foarte, foarte multe culoare.

„În fine, la treabă”, își spuse, „poate că totuși n-o să fie nevoie să le străbat chiar pe toate, până la urmă.”

În mintea lui tot mai avea un pic de loc ideea că ar putea să găsească magazinul acela destul de repede. Privi din nou de jur-împrejur.

„Deci, încotro s-o iau?”

Alese la întâmplare un culoar care se deschidea spre dreapta, făcu un semn pe harta în dreptul acestuia, apoi împături harta, o băgă în buzunar și porni mai departe.

Parcurse cel de-al doilea culoar, aproximativ cu aceeași viteză ca și pe precedentul și, când ajunse în capătul lui, simți din nou o ușoară dezamăgire. Nici acolo nu reușise să întâlnească magazinul fermecat. Se opri pentru câteva secunde ca să traseze o nouă linie pe hartă și, apoi, porni mai departe. Deja începea să se grăbească, mai erau doar câteva ore până la închiderea Bazarului și numărul culoarelor desenate pe harta părea interminabil.

Brusc, se opri.

„Dar dacă n-aș mai căuta în după-amiaza asta? Că tot n-o să apuc să văd toate magazinele…”

Rămase câteva clipe nemișcat, gândindu-se.

„Dar dacă îmi e dat să găsesc magazinul în seara asta și mâine n-o să mai am această șansă…?”

Se scutură repede de gândul care-l îndemnase să se oprească și porni mai departe.

„Nu trebuie să pierd nicio clipă, poate voi reuși totuși să străbat toate culoarele… Și dacă le străbat pe toate… cine știe…”

Iuți pasul și începu să se miște rapid prin mulțimea de oameni, mutându-și privirea când într-o parte când într-alta, ca să nu-i scape nimic. Ajuns la capătul celui de-al treilea culoar simți că a obosit un pic și se opri să răsufle. Trasă o nouă linie pe hartă și privi din nou, un pic încruntat, rețeaua de coridoare pe care trebuia s-o străbată.

„Sunt prea multe, n-o să reușesc.”

Se uită la ceas. Era deja aproape ora 15:00 și Bazarul se închidea la ora 21:00.

„Mai bine vin mâine, nu mai are rost azi…”

Nu apucă să își termine gândul căci picioarele sale se și puseră în mișcare. Acum aproape că alerga.

Străbătu așa, în viteză, fără să se mai gândească la nimic, urmărind doar să nu-i scape privirii vreun magazin din cele pe lângă care trecea, o mulțime de culoare, timp

de câteva ore. Nici nu băgă de seamă când oamenii începură să se răărească și se opri brusc doar când auzi în megafoanele Bazarului anunțul de închidere.

Se afla la mijlocul unui culoar aproape pustiu. Era doar el și comercianții care începeau să-și închidă prăvăliile. Scoase din nou harta din buzunar și o privi. Străbătuse binișor cam peste jumătate din coridoare. Un zgomot îl făcu să-și ridice privirea și văzu cum unul din comercianți trage un oblon peste vitrina magazinului său. Nu mai putea vedea ce marfă era înăuntru. Rămase cu ochii ațintiți într-acolo.

„Dacă acela era magazinul meu?”

Înțelese în clipa aceea că, în acea primă zi, căutarea se terminase, nu mai avea rost să continue. Oftă. Mai stătu câteva clipe nemișcat și apoi încercă să localizeze pe hartă locul unde se află cea mai apropiată ieșire. După câteva clipe se dumiri și își continuă drumul în aceeași direcție, dar în pas de mers obișnuit. Era singurul client rămas și, în calea lui, toți comercianții își închideau magazinele. Ajuns în capătul culoarului, făcu stânga pe un alt coridor lung, în capătul căruia se zărea o ieșire. O luă într-acolo.

Pe măsură ce înainta, de pe culoarele perpendiculare adiacente apăreau, îndreptându-se spre ieșire, alți oameni, nu foarte mulți dar care, în mod ciudat, păreau să semene destul de mult unul cu altul. Nu la chip semănau, ci la felul de a fi și de a se mișca. Păreau cu toții obosiți, gârboviți iar hainele atârnau neîngrijit pe ei.

„Or fi probabil vânzători de prin prăvălii”, se gândi el.

„Probabil munca îi face să pară așa, nu-i ușor să lucrezi paisprezece ore încontinuu.”

Din mers, privirea i se intersectă cu cea a unuia dintre aceștia și îl izbi lipsa ei de expresie. Era o privire albă, părea privirea unui om care nu mai avea viață în el.

„Probabil că e mai grea munca în magazin decât cea la câmp…”, se gândi. „Niciunul din oamenii din sat nu este

atât de desfigurat, totuși…”

Ajunse la capătul culoarului și ieși afară, unde deja era o cu totul altă lumină. Se înserase. O luă agale spre unul din coridoarele strâmte care făceau legătura între curtea enormă în care se află Marele Bazar și restul orașului. Observă că niciunul din aceste coridoare nu erau luminate. Intră pe unul din ele și îl străbătu încet. Undeva, pe la mijlocul său, se găsi într-un întuneric aproape total, singurul reper fiind o sclipire foarte slabă de lumină care venea din direcția spre care se îndrepta. Se opri doar pentru câteva clipe și rămase nemișcat în beznă completă, ascultând liniștea desăvârșită care îl înconjura. Apoi plecă mai departe. Când ieși din coridor privi de jur-împrejur și, deși era noapte deja, își dădu seama că se afla în cu totul altă parte a orașului decât cea prin care venise spre Bazar cu opt ore înainte.

„E normal să fie așa”, se gândi, „de vreme ce am ieșit din Bazar pe altă poartă decât cea prin care am intrat.”

Se întrebă cum va găsi drumul spre hotelul lui și își spuse că cea mai sigură cale era aceea de a găsi mai întâi Autogara. Se uită după un indicator dar nu văzu niciunul. Neștiind care direcție ar putea fi cea bună, o luă drept înainte pe prima stradă pe care o văzu în fața lui și, timp de câteva minute, se lăsă purtat de această până ce, într-un final, ieși într-un bulevard.

Mulțimea de lumini îl făcu să se oprească o clipă locului. Trotuarul era înțesat de oameni care circulau în toate direcțiile dar, dincolo de aceștia, era carosabilul și el nu mai văzuse nicicând așa ceva: șuvoiul de mașini, care circulau pe patru benzi, părea un fluviu de lumină care curgea fără oprire. După câteva clipe, ridică privirea în sus și contemplă cu nesaț eleganța care lui i se păru desăvârșită a clădirilor de birouri înalte și strălucitoare ce se întindeau de-a lungul întregului bulevard, pe ambele părți. Simți pentru câteva clipe că nu are aer și se căzni să

respire mai puternic. Senzația de sufocare îi dispăru. Rămase câteva minute în capătul străzii de pe care ieșise, privind nemișcat spre spectacolul de lumini aflat în fața sa iar, apoi, neputându-se hotărî care direcție era cea bună, o luă în stânga, în direcția opusă sensul în care se scurgea șuvoiul de mașini, dar în care păreau să meargă cei mai mulți dintre oameni.

După câteva sute de metri ajunse lângă un indicator. Una dintre săgețile acestuia indica Autogara ca fiind pe partea cealaltă a bulevardului. Deci trebuia să traverseze. Căută cu privirea un spațiu de trecere dar nu zări niciunul. Știa că, din loc în loc, trebuiau să existe asemenea puncte. Își continuă drumul de-a lungul Marelui Bulevard, privind cu nesaț când spre șirul nesfârșit de mașini care treceau în viteză, când spre vitrinele mari, luminoase și pline de reclame, pe lângă care trecea.

Zări deodată un loc de trecere. Îl recunoscu de la distanță, datorită mulțimii care era strânsă în dreptul lui, și se grăbi într-acolo. După câteva clipe, semaforul se făcu verde și traversarea începu. Porni și el, odată cu ceilalți și, când la jumătatea traseului mulțimea în care era și el se întâlni cu șuvoiul de trecători ce veneau din partea cealaltă, i se păru pentru câteva secunde că niciodată nu vor reuși să ajungă pe celălalt trotuar și că vor rămâne cu toții blocați acolo pentru totdeauna. Apoi, fu surprins să constate însă cât de ușor se pot strecura oamenii unii pe lângă ceilalți și, după câteva zeci de secunde, când puse piciorul pe celălalt trotuar, se uită o clipă înapoi doar cât să vadă că fluviul de automobile începuse deja să curgă în urma lor, pe tot bulevardul. Drumul înapoi era deja închis.

Se întoarse și căută din priviri un alt indicator. Din fericire, era unul chiar lângă punctul de traversare. Îl privi cu atenție și văzu că săgeata care indica Autogara era îndreptată spre o stradă perpendiculară pe Marele Bulevard. Mai privi o dată de-a lungul și de-a latul

bulevardului, admirând revărsarea de lumină ce părea nesfârșită, și apoi se îndreptă spre locul arătat de indicator. Ajuns în dreptul lui, se opri pentru câteva clipe nehotărât. Calea pe care o avea de urmat părea să fie o străduță ce părea lungă, îngustă și cam întunecoasă. Încercă să-i zărească capătul celălalt dar nu reuși. Se întoarse și mai privi o dată spre indicatorul din marginea Bulevardului. Nu era nicio îndoială, acela era drumul ce trebuia urmat. Săgeata arăta clar. Inspiră adânc și porni agale.

De cum părăsi Marele Bulevard, agitația acestuia dispăru complet, lăsând loc unei liniști aproape desăvârșite, în care singurul sunet ce putea fi auzit era zgomotul pașilor lui ce răsunau pe trotuarul de piatră. Traseul pe care intrase se dovedi a fi un pasaj extrem de lung, cu multe curbe și schimbări de direcție, lipsit de orice fel de alt indicator. La fiecare mică intersecție întâlnită în drum, stătu în cumpănă pe care dintre străduțe să o ia și singurul indiciu utilizabil fu propria sa percepție cu privire la drumul care ar fi putut fi cel principal.

După câteva minute însă, recunoscu în sinea lui că habar nu avea dacă nu cumva se rătăcise complet în acel labirint. Și, în plus, strada pe care înainta, era tot mai întunecoasă, pe măsură ce avansa. Abia în capătul ei îndepărtat se zărea o sursă vagă de lumină, așa că bezna din fața lui devenea, de la un pas la altul, aproape de nepătruns.

La un moment dat, în semiîntunericul în care se afla, i se păru că aude un zgomot ciudat, ca un mârâit de câine. Se opri și ciuli urechile. Zgomotul se repetă. Era clar un mârâit de câine agresiv și venea de undeva, de pe trotuarul celălalt. Încercă să zărească ceva dar nu deslușì nimic. Se gândi că, poate, cel mai bun lucru ar fi s-o ia înapoi și să încerce să meargă pe o altă stradă. Se temu însă că se va rătăci și mai rău, așa că se hotărî să meargă înainte, gândind că poate va trece cu bine. Mai făcu câțiva pași

privind în direcția de unde venea mârâitul. Acesta se înteți și se multiplică, semn că erau probabil mai mulți câini adunați în beznă. Brusc, un cor de lătrături fioroase umplu strada și realiză instantaneu că era cazul să se întoarcă și să o ia pe alt drum. Făcu stânga-mprejur și dădu să plece dar un alt zgomot scurt îl țintui pe loc. Din mijlocul mârâiturilor și lătrăturilor venise un icnet slab care nu semăna cu nimic din ce mai auzise până atunci. Rămase o clipă locului. Mintea îi lucra febril.

„Pisica nu face așa când este încolțită, un copil n-ar putea fi, n-a fost zgomot făcut de om…”.

Stătea nemișcat în mijlocul trotuarului neavând puterea să plece, dar nici să se întoarcă spre locul de unde se auzeau zgomotele. Ciuli din nou urechea. Mârâiturile continuau tot mai agresiv și icnetul acela slab devenea tot mai slab. Trăise la țară și știa bine cum fac animalele încolțite dar un asemenea zgomot nu mai auzise.

„Șobolan iar nu e, sigur nu e…”.

Se întoarse și încercă din nou să zărească ceva în direcția de unde veneau zgomotele dar, din nou, nu deslușì nimic. Se uită de jur împrejur după vreun băț dar nu găsi niciunul.

Brusc, corul de lătrături se dezlănțui din întuneric cu și mai mare putere și el simți cum îi îngheață cămașa pe șira spinării. Se gândi din nou că ar trebui să fugă cât mai repede dar, în momentul acela, simți cum lovește cu piciorul un bolovan aflat pe trotuar. Brusc, se aplecă și luă pietroiul în mână.

„Ce naiba fac cu o singură piatră dacă acolo este o haită de cinci-șase câini?”

Auzi din nou icnetul acela slab, urmat de alte mârâituri agresive și, după o fracțiune de secundă, își suspendă orice gând și o luă spre locul de unde veneau zgomotele. Când coborî de pe trotuar și păși pe carosabil ca să traverseze, ca și cum l-ar fi observat pentru prima dată, câinii din

întuneric începură să latre și mai întărâtat doar că, de această dată, lătrăturile păreau îndreptate înspre el. Nu se opri și, îndreptându-se în continuare înspre ei, începu să înjure cât îl țineau plămânii de tare:

— Plecați, fir-ați ai pustiei de javre! Huooo, spurcăciunilor!!!!! Huoooo!! Huoooo!!!

Se năpusti în întuneric gata să-l pocnească cu piatra în cap pe primul care i-ar fi ieșit în cale și să lovească cu picioarele în ceilalți dar când ajunse pe trotuarul de vizavi mârâiturile și lătrăturile încetară dintr-o dată.

Privi de jur-împrejur dar, în semiobscuritatea care îl înconjura, nu văzu nici urmă de câine. Rămase nemișcat. Liniștea era desăvârșită.

„Unde naiba au dispărut? N-aveau cum să fugă fără să-i văd. Și nicio haită bezmetică nu fuge pur și simplu… Unde naiba sunt, i-a înghițit pământul?”

Se răsuci rapid de jur-împrejur temându-se să nu-l fi înconjurat și să sară pe el din altă parte dar constată că nu era nici urmă de câine în jurul lui.

„Ce naiba, am avut halucinații?”

Mai rămase câteva clipe nemișcat în mijlocul trotuarului apoi, văzând că nu era nimic acolo, dădu să plece.

În clipa aceea auzi din nou icnetul acela slab care îl făcuse să traverseze strada. Se apropie de locul de unde venea, se aplecă un pic și zări pe trotuar, lângă peretele clădirii, un ghemotoc care mișca. Îl privi cu atenție. Era un ceva rotund, acoperit de un fel de blăniță. Întinse mâna cu grijă și îl atinse ușor dar ghemotocul nu păru că se sperie. Îl luă în mână, îl ridică spre lumină și, imediat, un zâmbet larg îi apăru pe chip. Era un puișor de bufniță.

— Ce cauți aici, măi aiuritule? Unde ți-e familia?

Așteptă câteva secunde dar, evident, pasărea nu-i răspunse nimic, ci doar îl privea cu ochii ei mari, fără să clipească defel. Se întrebă ce să facă cu el și se uită de jur-împrejur după vreun semn care i-ar fi putut indica vreo

soluție. Nu zări însă nimic care să-l ajute, vreun copac sau vreun cuib aflat pe vreo fereastră sau altceva asemănător.

— Și ce fac eu cu tine acum? Te las aici?

Se gândi că nu poate să-l lase acolo, la îndemâna câinilor acelora furioși.

„Dar care câini?”

Își aminti brusc că nu văzuse, de fapt, nici un câine. Dar știa că îi auzise foarte bine și aceea nu avea cum să fi fost o înșelare. Mai privi de jur-împrejur și, nevăzând nimic care să îi poată indica o soluție, o luă agale pe stradă privind cu atenție când la puiul de bufniță ce stătea cuminte în palma lui, când la cele din jur, în speranța găsirii vreunui semn care să-i arate unde să lase pasărea.

După câțiva zeci de metri depăși zona de semiobscuritate și vizibilitatea dată de intersecția aflată în față începu să crească. După alți câțiva zeci de metri ajunse în mica intersecție luminată, complet pustie, în centrul căreia se afla o fântână. Traversă, se așeză pe zidul micuț ce înconjura fântâna și puse și puiul pe acesta.

„Poate pleacă cumva sau poate apare familia lui să-l ia”.

Privi de jur-împrejur. În toată piațeta aceea rotundă nu era nici un copac și își aminti că nici pe strada de pe care venise nu zărise vreunul. Privi din nou spre puiul de bufniță. Acesta stătea nemișcat pe zidul fântânii, unde îl pusese, și îl privea cu aceiași ochi mari și parcă imobili.

— Deci, ce fac eu cu tine acum?

Se mai gândi un pic și, după câteva momente, se hotărî să-l ia cu el.

— O să te iau cu mine acum și mâine o să te duc la o grădină zoologică. E bine așa?

Puiul clipi scurt din ochi. Băiatul zâmbi.

— Bun, deci ne-am înțeles atunci. Hai să mergem că se face târziu și mâine am treabă.

Întinse mâna spre el și puiul de bufniță i se urcă în palmă, ca și cum ar fi înțeles tot ce discutaseră. Se ridică și

plecă.

O luă la întâmplare pe stradă care i se păru că ar fi trebuit să fie drumul principal și, după aproximativ un sfert de oră de mers, intuiția lui se dovedi a fi corectă: calea pe care o urmase îl scoase exact în fața autogării. Recunoscu locurile în care coborâse din autobuz cu o seară în urmă și zâmbi. De acolo era simplu.

Brusc, simți un gol în stomac și își aminti că nu mâncase nimic de mai mult de zece ore. Văzu un hypermarket și se îndreptă spre el. Se opri în fața ușii și se întrebă ce să facă cu animălуțul care stătea în palma sa. După ce ezită un pic, își ridică mâna la nivelul umărului și îi spuse:

— Ce zici, te descurci să stai pe umărul meu câteva minute?

Ca și cum ar fi înțeles ceea ce i se spusese, puiul de bufniță țopăi ușor din palma băiatului și se așeză cuminte pe umărul drept al acestuia. Băiatul zâmbi, gândindu-se cum o să-l privească cei aflați în magazin dar nu se sinchisi prea mult de asta și intră. Spre surprinderea lui, magazinul era aproape pustiu. Vreo doi-trei clienți și un vânzător apatic la casă erau singurele persoane aflate înăuntru. Și, tot spre surprinderea lui, cât se fâțâi prin interior, nimeni nu păru a băga de seamă animălуțul aflat pe umărul său.

Când ajunse la casa de marcat, îi dădu casierului coșul cu produsele luate de pe raft și, când acesta privi spre el, se așteptă să vadă o reacție cât de mică pe chipul său. Casierul însă îl privi complet apatic și neutru, de parcă n-ar fi văzut nimic neobișnuit în fața lui. Câteva secunde se simți un pic dezamăgit dar apoi zâmbi. Până la urmă, era cum nu se poate mai bine.

„Și, la urma urmei, cine știe, poate că un om cu un pui de bufniță pe umăr nu este un lucru chiar atât de ciudat în acest oraș”, gândi el înainte să plătească.

Ieși din magazin ținând în mână o mică plăsuță în care se aflau niște roșii, ceva brânză, niște cârnați, ceva pâine și

două conserve cu mâncare specială pentru noul său prieten. Își întoarse privirea spre puiul de bufniță care stătea cuminte pe umărul său și zise:

— Ne-am descurcat bine, nu?

Animăluțul clipi din ochi și băiatul zâmbi. Noua lui cunoștință i se părea tot mai simpatică. O fracțiune de secundă se gândi să-l ia din nou în palmă dar se răzgândi imediat.

„Dacă tot stă atât de bine, de ce să nu-l las acolo unde se află?”

O luă agale spre hotel mirându-se un pic de liniștea ce domnea pe străzile acelea.

Parcurse cele câteva străduțe cu pas încet și, când ajunse în dreptul intrării hotelului său, privirea îi alunecă involuntar spre capătul străzii, unde se afla florăria cu geamuri de sticlă prin dreptul căreia trecuse la plecare. Era întuneric, semn ca florarii își încheiaseră activitatea și plecaseră la casele lor.

Păși pe treptele de piatră și intră în hotel. Recepționera cea plictisită era tot acolo, ca și în seara precedentă. Când trecu pe lângă ea, o salută iar ea îi aruncă doar o scurtă privire, atât cât să se convingă că nu e vreun străin, apoi se întoarse din nou spre revista multicoloră din fața ei. Nici ea nu păru impresionată de puiul de bufniță aflat pe umărul lui.

Urcă.

Odată ajuns în cameră, luă animăluțul de pe umăr și îl puse pe masă. Îi desfăcu una din cele două cutii de conserve cumpărate special pentru el și îi puse un pic de apă într-un păhăruț de plastic. Apoi își așternu și lui de mâncare, pentru a-și umple golul din stomac. I se păru interesant modul în care puiul de bufniță nu începu să mănânce din conserva aflată în fața lui decât în clipa când el luă prima îmbucătură din brânza cu roșii pe care și-o pregătise.

„Parcă m-a așteptat să mâncăm împreună. Frumos din partea lui…”

După ce termină de mâncat ar fi vrut să facă un duș dar simțea că era prea obosit pentru asta. Mai reuși doar să deschidă fereastra camerei, gândindu-se să-i lase animăluțului posibilitatea să plece dacă ar fi dorit, apoi își schimbă hainele și se trânti în pat. Adormi aproape instantaneu.

Deschise ochii și, într-o fracțiune de secundă, își aminti toate întâmplările prin care trecuse cu o zi în urmă. Se întinse prelung până simți cum îi trosnesc oasele și apoi privi spre masă. Puiul de buniță era acolo. Stătea nemișcat și privea spre el. Zâmbi și îi făcu semn cu mâna. Puiul de bufniță clipi din ochi.

— Credeam că ai plecat…

Privi spre geam. Lumina dimineții intra generos prin fereastra deschisă. Se mai întinse o dată și apoi se ridică în picioare. Privi din nou spre animăluțul de pe masă.

— Ai fereastra deschisă, de ce nu pleci?

Puiul de bufniță nu reacționă în nici un fel.

Băiatul se spălă rapid în mica chiuvetă aflată lângă fereastră, folosi din nou WC-ul aflat în cămăruța de lângă ușă, se echipă cu hainele de stradă și, în final, se apropie din nou de masa de lemn vechi. Se așeză pe scaun și privi câteva clipe în tăcere spre animăluțul din fața lui.

— Deci, așa, nu vrei să pleci? Adică, până la urmă, va trebui totuși să pierd câteva ore, ca să te duc la o Grădină Zoologică, nu?

Puiul de bufniță nu reacționă în nici un fel.

— …dar să știi că asta n-o să se întâmple azi, că este deja târziu și am treabă. O să te duc mâine, ok?

Puiul de bufniță clipi din ochi. Băiatul tresări.

— Auzi, tu înțelegi ce vorbesc eu sau doar clipești, așa, că-ți vine ție?

Puiul de bufniță clipi din nou din ochi. Băiatul se

încruntă.

— Adică înțelegi ce-ți spun?

Puiul de bufniță clipi din nou din ochi.

— Măi să fie…

Îl privi mai atent. Animăluțul era un ghemotoc de puf și pene, un pic mai mare decât un pumn, care se sprijinea pe două picioruțe subțiri - atât de subțiri că te mirai cum de îl țineau - având fiecare câte trei gheruțe. Avea un cioc subțirel și doi ochi mari, cu irișii negrii, plasați în centrul retinei de culoare galbenă. Penajul roșcat-cărămiziu cu alb îi dădea un aspect ușor carnavalesc, făcându-l deosebit de plăcut privirii.

Băiatul îi deschise puiului de bufniță și a doua conservă și își pregăti și lui ceva de mâncare. În timp ce mâncau amândoi, continuă să-l instruiască.

— Poți să rămâi aici liniștit peste zi, că oricum nu intră nimeni să facă curat. Și diseară o să-ți aduc din nou de mâncare. Îți las oricum fereastra deschisă, în caz că te hotărăști să pleci, totuși…

Se ridică de pe scaun și începu grăbit să facă curat pe masă. Puse toate resturile într-o pungă pe care o legă bine și o puse lângă ușă. Se întoarse apoi spre chiuvetă și se spălă pe mâini. După ce își uscă mâinile cu un mic prosop adus de acasă, vru să-i spună „la revedere” animăluțului de pe masă dar constată că acesta dispăruse. Tresări și privi spre fereastra deschisă. Zâmbi.

— Normal, a stat să mănânce și apoi a zbughit-o.

Își mai roti privirea prin cameră ca să se asigure că totul era în regulă, apoi luă punga cu gunoi de lângă ușă și ieși răsucind cheia în broască de două ori. În capătul culoarului aruncă punga cu resturi într-un tomberon micuț și apoi o luă pe scări spre parter. Trecu pe lângă femeia cea grasă, pe care o salută iar aceasta îl privi din nou, la fel de plictisită ca întotdeauna, și nu catadicsi să-i răspundă. Ieși în stradă.

În fața hotelului se opri, ridică privirea în sus și privi pentru câteva secunde spre cer. Era albastru și luminos. Respiră, inspiră și apoi o luă hotărât la dreapta. Acum știa exact drumul pe care îl avea de urmat. Se îndreptă hotărât spre capătul străzii dar, după numai câțiva pași, tresări. Pe streașina mici florării cu geamuri de sticlă aflate în colțul străzii se afla puiul de bufniță. Ezită în sinea lui câteva secunde dar apoi se hotărî să nu-i dea nici un fel de atenție.

„Probabil s-a așezat să-și mai adune puterile, că este încă mic, n-are rost să-l strig și să-l deturnez de la drumul lui.”

Ajuns în fața florăriei, o zări din nou pe tânăra florăreasă care, ca și în ziua precedentă, pregătea un buchet de flori. Aceasta îi zâmbi.

— Deci nu te-ai rătăcit ieri…

El tresări, se opri pentru câteva clipe un pic încurcat, neștiind cum să reacționeze, apoi zise:

— Nu, nu m-am rătăcit. Am urmat drumul, așa cum mi-ai spus și am găsit Bazarul destul de repede…

Fata continuă să zâmbească.

— Și, acum, tot acolo te duci?

El confirmă dând din cap. Ea păru că își pierde zâmbetul.

— Tu tot o să te rătăcești până la urmă…

El se încruntă.

— De ce să mă rătăcesc? Drumul este foarte simplu…

Ea zâmbi din nou.

— Ți se pare doar… Orașul este încurcat și plin de fundături…

El se încruntă din nou.

— O fi cum spui, dar eu n-o să mă rătăcesc…

Fata zâmbi din nou, un pic trist.

El vru să mai spună ceva dar se răzgândi, o salută pe fată și plecă. O luă hotărât pe drumul către Marele Bazar

căci știa exact pentru ce venise în Marele Oraș. Străbătu încă câțiva zeci de metri când, dintr-o dată, auzi în spatele său un fâlfâit de aripi și, după încă câteva secunde, simți cum o pasăre se așează pe umărul său drept. Se opri în loc și privi cu coada ochiului spre puiul de bufniță care poposise pe umărul lui. Acesta clipi scurt din ochi. După câteva secunde de derută, ridică mâna dreaptă, luă în palmă puiul de bufniță și îl privi în tăcere. I se părea un pic ciudat comportamentul păsării. Apoi începu să vorbească cu ea.

— Păi ce facem? O luăm de la capăt? Ziceam că te-ai dus în treaba ta…

Animăluțul îl privea în tăcere. După câteva secunde continuă:

— Dacă vrei să te ții după mine, eu nu mă supăr, doar că, ți-am spus, nu mă pot ocupa de tine foarte mult că am treabă de făcut… Însă, dacă vrei să stai prin preajmă, totul e să fii cuminte, ok?

Puiul de bufniță clipi scurt. Băiatul zâmbi.

— Bine, atunci, hai să mergem, că este deja târziu.

Puse animăluțul la loc pe umărul său drept și porni mai departe. Pe măsură ce iuțea pasul simți cum gheruțele puiului de bufniță se prind tot mai puternic de umărul său, trecând prin stofa bluzei și intrând un pic în carne.

„Are nevoie de stabilitate, normal.”

Nu-l deranja asta câtuși de puțin, ba, din contră, simțea gheruțele animăluțului ca pe o furnicătură un pic plăcută.

Urmă în viteză drumul străbătut cu o zi înainte și, în mai puțin de un sfert de oră, ajunse în fața Marelui Bazar. Își trase pentru o clipă sufletul și dădu să se îndrepte spre una din intrări când simți cum puiul de bufniță se desprinde ușor de umărul lui și își ia zborul. Se întristă pentru o clipă dar îl urmări cu privirea cum planează prin aer și cum se așează pe creanga unuia din copacii din apropiere. I se păru că animăluțul încalcă înțelegerea pe care tocmai o

stabiliseră dar se scutură imediat de acel gând.

„Ce nebun sunt… Ce înțelegere ar putea fi între mine și o pasăre semi-sălbatică?”

Se întrebă dacă o să-l mai vadă vreodată. Era puțin probabil că puiul de bufniță să rămână atâtea ore acolo, până seara, plus că el nu știa dacă va mai nimeri din nou aceeași ieșire. Ar fi vrut să-i spună „la revedere” dar distanța era prea mare ca să se fi putut face auzit. Îl mai privi o clipă, apoi se întoarse și se îndreptă hotărât spre intrarea în Bazar. Păși înăuntru.

* * *

Băiatul alergă întreaga zi prin Bazar. Cu harta în mână, bifând cu grijă toate culoarele prin care trecuse, fără să se oprească nici măcar atât cât să mănânce ceva, el reuși în douăsprezece ore să parcurgă toate cele câteva sute de coridoare. Fără însă a descoperi magazinul căutat. Seara târziu, când standurile începură să se închidă, el ieși abătut din Bazar, odată cu vânzătorii cei obosiți, apatici și oarecum decrepiți pe care îi văzuse și cu o zi în urmă.

Afară deja se înserase. Se uită de jur-împrejur și constată fără surprindere că, așa cum se aștepta, ieșise pe o altă poartă decât cea pe care intrase în acea dimineață. Se simțea trist și gol. Se gândi că poate venise cu speranțe prea mari și că ceea ce se întâmpla este absolut firesc. Trebuia să facă efort ca să găsească magazinul.

„De unde până unde mi-o fi venit mie ideea asta, că magazinul o să-mi apară imediat în cale? E clar că trebuie să am răbdare multă… E limpede…”

Mai privi o dată de jur-împrejur și constată că, în acea parte a curții ce înconjura Bazarul, nu exista nici un copac. Își aminti vag de puiul de bufniță dar nu se obosi să-l caute cu privirea. Știa că ar fi fost absurd și inutil.

O luă agale spre unul din coridoarele strâmte care

făceau legătura între curtea enormă în care se află Marele Bazar și restul orașului. Ajunse în dreptul acestuia și dădu să intre când auzi în spatele lui un zgomot cunoscut, un fâlfâit de aripi și, în secunda următoare, simți pe umăr înțepătura ușoară a gheruțelor puiului de bufniță. Nu-i venea să creadă…

— De unde ai apărut, măi zburătoare?

Privi cu coada ochiului la animăluțul cu ochi mari și ficși care se așezase pe umărul său. Vru să-i mai zică ceva dar se simțea prea obosit. Intră în pasaj.

În seara aceea, băiatul găsi destul de ușor calea înapoi spre hotel. În drum trecu pe la hypermarket și cumpără din nou ceva de mâncare, atât pentru el cât și pentru puiul de bufniță.

Înainte să intre în hotel avu însă parte de o mică surpriză. Când ajuns în fața scărilor de la intrare, puiul de bufniță se desprinse de pe umărul său, zbură de-a lungul străzii și se opri exact pe streașina florăriei cu geamuri de sticlă care, evident, la ora aceea, era închisă. Băiatul se duse după el și, privindu-l cum stă cocoțat acolo, îl întrebă:

— Ce faci, rămâi aici? Eu n-o să stau cu tine în stradă toată noaptea… Oricum, o să las fereastra deschisă, dacă vrei să intri…

Cum puiul de bufniță rămase complet nemișcat, băiatul se întoarse și se îndreptă spre intrarea în hotel. Era prea obosit ca să stea după nazurile unei păsări. Intră în hotel, o salută pe recepționera cea plictisită care, de astă dată, nici nu mai catadicsi să ridice capul din revista ei multicoloră, și urcă la etaj.

Odată ajuns în cameră, intră în cabina mică de duș improvizată în cămăruța de lângă ușă și, timp de aproximativ un sfert de oră, lăsă apă călduță să curgă pe el.

Când ieși din cabina de duș, gol pușcă fiind, tresări. Puiul de bufniță era pe masa de lemn vechi și îl privea cu

ochii lui mari, stând nemișcat. Băiatul zâmbi, apoi se îmbrăcă în pijama. Deschise conserva, îi dădu de mâncare animăluțului, îi puse și niște apă într-un păhărel mic de plastic și, apoi, mâncă și el ceva.

Înainte să se culce mai avu doar putere să mângâie ușor puiul de bufniță pe cap, apoi se trânti pe pat și adormi aproape instantaneu.

* * *

Începând din acea zi, timpul începu să-și piardă semnificația pentru băiatul venit în Marele Oraș. Fiecare zi era identică cu cea precedentă: se scula, pleca spre Marele Bazar, uneori mai schimba câteva vorbe cu fata care vindea flori, intra în labirintul de magazine și mai ieșea seara târziu când, sleit de puteri, se întorcea la hotel pentru a se odihni câteva ore.

Puiul de bufniță rămase lângă el și îl urma zilnic în toate drumurile sale prin Marele Oraș. Preocupat de ideea găsirii magazinului fermecat, băiatul uită că își propusese să-l ducă la o Grădină Zoologică. Îl hrănea de două ori pe zi, aproape mecanic, așa cum se hrănea și pe el însuși, îl mai mângâia un pic seara, înainte să adoarmă, și asta era tot.

După un timp însă, constată că banii cu care venise începeau să se cam termine. Deși hotelul îi mai făcuse o reducere pentru cameră și el își micșorase porțiile de mâncare, resursele financiare se împuținau de la o zi la alta. Singurul „lux” pe care și-l permitea era acela de a mânca o ciorbă caldă la o bodegă aflată pe unul din culoarele periferice ale Bazarului. Dat fiind că își începea ziua de căutare la opt dimineața, respectiva porție de ciorbă împreună cu câteva felii de pâine erau un strict necesar de hrană, ca să poată rezista până la zece seara. Și pentru că banii se tot împuținau de la o zi la alta, la

aproximativ două luni de când venise în Marele Oraș, băiatul fu obligat să își facă un calcul. Așa constată că aceștia urmau să îi mai ajungă pentru cel mult încă trei săptămâni. Inevitabil, se gândi că va trebui să se întoarcă acasă și, atunci, pentru prima dată de când venise în Marele Oraș, își aduse aminte de ai lui și își dădu seama că, în toată această perioadă, nu le dăduse acestora niciun semn. Nici nu avusese cum, căci mintea lui fusese ocupată cu treaba pentru care venise acolo.

La asta se gândea el în ziua aceea, amestecând cu lingura în farfuria cu ciorbă aburindă, când un bărbat în vârstă, bărbos, cu un chip obosit și un pic cam zdrențăros se așează la masa lui. Fără să ceară voie și fără niciun fel de altă introducere.

— Începi să cam obosești, din câte bag de seamă…

Băiatul ridică privirea din farfuria de ciorbă și îl privi un pic apatic. I se părea că îl mai văzuse undeva, dar nu-și amintea în ce context.

— Ne cunoaștem de undeva?

Bărbosul se răsti.

— Normal că ne cunoaștem, de vreme ce lucrăm în același loc…

Băiatul se încruntă.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg.

— Ce nu-nțelegi?

— Eu nu lucrez nicăieri…

— Și ce faci în Bazar de dimineață până seara, vânezi muște?

Băiatul se încruntă și mai mult.

— Nu cred că este treaba matale ce fac eu aici…

Bărbosul se răsti din nou.

— De parcă n-aș ști eu ce faci…

— Îți garantez că nu știi..

— Cum să nu știu? Faci ce fac și eu de vreo 20 de ani…

Băiatul tresări. Bărbosul îl luă repede:

— Auzi, știi ce? Ia-mi și mie o ciorbă…

Băiatul nu avu nicio reacție.

— N-o să-ți pară rău… Și tu o să ai nevoie de o ciorbă într-o zi și, atunci, poate că eu o să fiu ăla cu bani…

Până să apuce băiatul să mai spună ceva, bărbosul ridică mâna, fluieră puternic și strigă spre un ospătar care era la câteva mese distanță:

— O ciorbă aici, la nenea! Dar repede, că mi-e foame!!!

Brusc, băiatul își aduse aminte unde îl mai văzuse pe bărbatul acela. Era unul din acei vânzători obosiți și decrepiți care ieșeau seara, la închidere, de prin culoarele Bazarului.

— Te înșeli, să știi. Eu nu vând în magazinele de pe-aici… Eu sunt pe aici cu altă treabă…

Celălalt zâmbi pentru prima dată:

— Da’ ce, eu vând ceva? Am eu față de vânzător?

Băiatul îl privi cu atenție. Bărbosul continuă:

— Crezi că m-ar primi vreun patron să vând ceva, în halul în care arăt? Tu n-ai văzut ce arătoși și fățoși sunt ăia de vând prin magazine?

Băiatul se încruntă.

— Dar atunci ce faci aici?

Bărbosul rânji.

— Păi nu ți-am spus deja? Fac ce faci și tu.

— Dar matale habar n-ai ce fac eu!

— E, pe naiba! Parcă ai fi venit de ieri, de azi…

Ospătarul se apropie cu farfuria de ciorbă aburindă și o puse în fața bărbatului.

— Tu crezi că nu te-a observat nimeni de când tot te muncești în balamucul ăsta?

Bărbosul luă o lingură de pe masă și sorbi cu poftă.

Băiatul începu să mănânce și el.

Continuară să vorbească în timp ce mâncau.

— Păi, atunci, zi-mi ce fac.

Bărbosul se încruntă din nou.

— Ce faci, ce faci…?!! Faci ce facem toți ăștia de ne prinde ora închiderii printre culoare…

Brusc, băiatul avu un declic: se gândi că toți acei oameni cu aspect ponosit, pe care îi vedea ieșind seara din Bazar, nu erau de fapt vânzători, cum crezuse el, ci… Ridică privirea spre bărbos.

— Adică ce fac?

— Cauți magazinul, asta faci!

Băiatul îl privi pe bărbatul din fața lui cum continuă să înghită hulpav din ciorba caldă și tăcu timp de câteva clipe, neștiind ce să mai spună. După ce luă și el de câteva ori din farfuria lui, îi veni în minte o întrebare.

— Și de când ești aici?

Celălalt îi răspunse fără să-și ridice privirea din farfuria cu ciorbă caldă.

— Păi nu ți-am spus?… De vreo douăzeci de ani…

— Adică de douăzeci de ani cauți magazinul?

— Da.

— Și nu l-ai găsit deloc în toată perioada asta?

Bărbatul dădu din cap.

— Nu, vezi bine că nu. Crezi că mai eram aici dacă îl găseam?

Băiatul mai tăcu o clipă apoi întrebă cu o oarecare teamă:

— Și ceilalți de când îl caută?

Bărbatul se încruntă.

— Da’ de unde să știu eu? Nu le-am ținut socoteala la fiecare, nu-i știu chiar pe toți. Fiecare caută de când a venit… Poți să-ți cam dai seama de fiecare după cum arată…

Îl privi pe băiat și apoi continuă:

— Oricum, tu ești cel mai nou… Cât o să mai fii, că parcă văd că, nu peste mult timp, o să mai apară vreun alt nebun…

Băiatul se încruntă.

— Adică de ce nebun?

— Păi nu asta suntem cu toții?

— Păi de ce nu pleci, dacă crezi că ești nebun făcând asta…

— Nu plec pentru că nu pot să plec! Las’ c-o să vezi tu cum e…

Băiatul mai tăcu câteva momente privindu-l cum mănâncă din ciorbă.

— Și din ce trăiești?

Bărbatul răspunse molfăind.

— Când rămân complet pe zero, mai fac câte o pauză câteva zile, mă duc și muncesc câte ceva, mai strâng niște bani și apoi iar mă-ntorc aici…

— Și ce muncești?

— Ce-apuc… La încărcat și descărcat, cel mai adesea. Sunt niște șantiere pe la marginea orașului…

— De-asta arăți așa de gârbovit…

Bărbatul tresări și ridică privirea.

— Zici de mine că sunt gârbovit? Dar la tine nu te uiți? Abia ai venit de câteva luni și ești ca vai de tine…

Băiatul tresări.

Bărbatul râgâi puternic.

— Mai ții minte ce țanțoș erai când ai intrat aici prima dată? Țanțoș și grăbit nevoie mare! Precis că în mintea ta credeai că o să dai lovitura în două zile… Așa-i?

Băiatul nu răspunse.

— Da’ nu te întrista, toți cred asta la început…

Bărbatul râgâi din nou.

— Doar că tu ai început să obosești cam repede. Se vede după tine. Deja ești cam ponosit. Și abia ai venit. Mă întreb cum o să arăți peste zece ani…

Băiatul tresări dar nu mai zise nimic.

Bărbatul mai luă câteva linguri de ciorbă și apoi farfuria rămase goală. Se șterse la gură și plescăi mulțumit.

Băiatul terminase și el de mâncat.

— Bună a fost! Îți rămân dator, să știi...

— Dar n-am zis c-o plătesc...

Bărbatul tresări.

— Auzi, nu fi măgar că mă supăr! Te zgârcești la o farfurie de ciorbă?

— Nici eu n-am prea mulți bani...

Bărbosul dădu din mână:

— Lasă-i, că oricum se duc și va trebui să faci alții... O să te învăț eu pe unde să cauți de lucru pe-aici, n-avea grijă...

Bărbatul privi spre un ceas mare așezat pe unul din pereții bodegii.

— Auzi, hai să luăm și două beri, să ni se așeze bine ciorba, că timp mai e până diseară... Și oricum n-o să găsim noi magazinul azi...

Băiatul tresări:

— De ce crezi că nu-l vom găsi astăzi?

Bărbosul râse gros.

— Pentru că se ascunde bine... Hă, hă, hă!... Să știi de la mine asta... E șmecher mare, își trebuie tehnică ca să-l dibuiești și nici atunci nu poți fi sigur...

Băiatul se gândi timp de câteva clipe apoi acceptă propunerea bărbatului și comandă două beri.

Când ospătarul le aduse, cei doi ciocniră halbele și băură cu poftă. Cu o poftă atât de mare încât, când lăsară halbele pe masă, ambele erau aproape goale. Bărbatul rânji:

— Bună berea rece după ciorba caldă, nu-i așa?

Băiatul zâmbi. Fusese bună, într-adevăr. Celălalt îi făcu cu ochiul și zise:

— Hai să mai luăm un rând ca să prindem poftă de lucru...

Și până să apuce băiatul să mai zică ceva, bărbosul strigă către ospătar să mai aducă un rând. Băiatul vru să se opună dar tentația de a mai bea o bere fu mai puternică.

— Și, ia zi, mânzule, când o să dibuiești magazinul, te-ai

hotărât pe care dintre obiecte îl cumperi?

Băiatul tresări.

— Nu știu, o să văd atunci.

Bărbatul îl privi cu un zâmbet îngăduitor.

— Păi, nu-i așa, mânzule. Când ajungi acolo, trebuie să știi exact ce vrei să cumperi.

— Păi de ce?

— Pentru că nu vei avea prea mult timp, de aia. Moșul ăla care vinde e foarte ciufut, dacă nu-i place de tine, te dă afară una-două…

— Eu auzisem că se poate întâmpla să fie și o fată la vânzare…

— Da, poate fi oricine, și un copil sau vreun pitic, depinde… Dar, oricum, oricine-o fi nu te lasă să te gândești prea mult… Plus că nu-ți vinde decât un singur obiect…

Băiatul tresări.

— De ce unul singur?

— Pentru că așa e regula, nu poți să pleci cu sacul de-acolo… Un singur obiect și atât…

— Dar de unde știi asta?

— De unde, de unde? Așa au spus cei care au cumpărat de-acolo…

Băiatului se încruntă un pic.

— Ai vorbit tu cu vreunul din aceștia?

Bărbatul se încruntă și el pentru o secundă și tăcu.

Ospătarul se apropie și le puse alte două halbe pe masă.

Ciocniră din nou. După ce lăsară halbele jos, bărbosul reluă:

— Deci să te gândești bine, din timp, ce vrei să cumperi… Uite, ca să vezi că sunt prietenul tău, o să-ți dau câteva indicii… Bine?

Băiatul mai bău o gură de bere și îl privi cu atenție. Celălalt continuă:

— Toți, când ajung în magazin, se reped la portofelul cu bani, ăla din care poți să scoți bani fără de număr… Doar

că se poate întâmpla să nu fie la raft în ziua aia, poate că l-a luat cineva înaintea ta și nu mai e altul…

Bărbatul râgâi scurt și apoi continuă:

— De aia, trebuie să fi pregătit să iei și altceva… Eu, de exemplu, dacă n-o să găsesc punga care face bani, o să iau statuetă vorbitoare… E o statuetă pe care o întrebi și îți spune orice despre oricine. Îți dai seama câți bani ai putea face cu ea?

Băiatul îl privea cu atenție.

— Sau, dacă nu mai e nici asta, o să iau tricoul care te face invizibil. Și ăsta este foarte bun. Îți imaginezi ce tare ar fi să poți intra oriunde fără să te vadă nimeni?… Hai să mai ciocnim o dată!

Cei doi ciocniră din nou halbele.

— …Iar dacă știi să cânți, poți să-ți iei o chitară…

Băiatul se încruntă ușor.

— Și la ce mi-ar folosi chitara?

— Se zice că atunci când cânți din ea, se adună zânele în jurul tău… Nu ți-ar place să fi înconjurat de zâne, ia zi?

Băiatului îi trecu brusc o întrebare prin minte.

— Și cam la ce prețuri se dau obiectele astea?

— Aaa, nu-i problemă, moșul le vinde la prețuri absolut normale, ca pentru orice obiect obișnuit de felul acela… Cică cea mai ieftină e o farfurie de lemn care se umple cu orice fel de mâncare, ori de câte ori ai tu chef… Ideea e să-ţi păstrezi tot timpul niște bănuți în buzunar, că nu știi când dai de magazin… Dar nu foarte mulți că, oricum, nu poți cumpăra decât un obiect…

Băiatul se strâmbă un pic. Celălalt râse.

— Ce, ți se cam termină banii?

Băiatul luă o gură de bere.

— Da, se cam termină.

— Păi scrie acasă, să-ți mai trimită.

Băiatul tresări.

— N-am cum, de când am plecat, ai mei nu mai știu

nimic de mine.

— Adică nu le-ai spus de ce pleci?

— Nu.

Bărbosul râse.

— Eeeee, dacă nu știu unde să te găsească, dus ești pentru ei…

Băiatul se încruntă.

— Cum adică?

— Păi, așa. Or să te mai vadă doar după ce vei găsi tu magazinul or asta nu știi când va fi…

Băiatul se încruntă din nou.

— De ce? Pot oricând să plec acasă…

Bărbosul râgâi puternic.

— Asta s-o crezi tu!

Băiatul îl privi mirat.

— Cum adică?

— Las’ c-o să vezi tu… De aicea nu pleacă nimeni de capul lui…

— Cum adică?

— Exact cum auzi.

Cei doi tăcură, timp de câteva clipe, apoi își bău fiecare berea până la fund.

Bărbosul râgâi.

— Hai să mai luăm un rând, ca să-ți zic cum ai putea să dibuiești magazinul mai repede.

Din nou, până să zică băiatul ceva, bărbatul strigă către chelner să le mai aducă două halbe.

Când terminară de discutat, pe masă, în fața celor doi, se aflau nu mai puțin de paisprezece halbe de bere goale. Bărbosul le contemplă cu privirea un pic pierdută și zise:

— O să te cam coste, să știi…

Băiatul constată că se făcuse deja ora închiderii.

Bărbosul râgâi puternic.

— Dar dă-i naibii de bani, că oricum se duc.

Băiatul simți o nevoie imperioasă de a urina. Încercă să

se ridice și constată că se cam clătina. Celălalt râse:

— Mă, mânzule, tu te-ai cam îmbătat.

Băiatul ajunse cu greu la toaletă, își făcu nevoile și, când se întoarse, plăti consumația.

Se ridică și bărbosul de la masă. Se cam clătina și el.

— E, lasă, că dacă ne ținem unul de altul, ajungem până la urmă…

Cei doi ieșiră din bodegă și o luară pe un culoar spre ieșire.

Magazinele începuseră să se cam închidă.

Ieșiră din Bazar.

Afară se întunecase deja.

Băiatul privi în fața lui și realiză că nu știe încotro s-o ia pentru a ajunge la hotel. Străzile se cam învârteau cu el. Bărbosul sesiză deruta acestuia și zise:

— Habar n-ai cum să ajungi acasă la tine, nu?

Băiatul vru să răspundă ceva dar tăcu. Bărbosul îl mai privi câteva clipe apoi zise:

— Hai că te iau la mine, eu mi-am dibuit casa fiind și mai pilit ca acum…

Băiatul ezită, vru din nou să spună ceva dar străzile începură din nou să joace în fața lui.

— Ține-te de mine și hai să mergem.

Se prinse de brațul bărbosului și porniră amândoi, ușurel, înainte. Ieșiră printr-unul din culoarele care făceau legătura între curtea Bazarului și restul orașului și o luară de-a lungul unei străzi lungi și slab luminate.

După ce parcurseră câțiva zeci de metri, băiatul auzi în spatele lui un fâlfâit de aripi și simți gheruțele puiului de bufniță cum se prind ușor în umărul lui drept. Nu zise absolut nimic ci continuă să meargă înainte.

După ce străbătură câteva străzi care deveneau din ce în ce mai întunecate, în cele din urmă ajunseră în fața unei intrări în subsolul unei case cam vechi și dărăpănate.

Bărbosul se opri și îi zise băiatului:

— Să ai grijă aici, că scările sunt cam șubrede și lumină avem abia jos.

Băiatul nu zise nimic.

Bărbatul deschise ușa și o luă înainte. Băiatul o luă ușor după el, sprijinindu-se de pereți. Coborâră câteva zeci de trepte, într-o beznă aproape totală, apoi se opriră.

Se aflau într-un spațiu complet întunecat, luminat doar de câteva raze de lumină care intrau printr-o mică ferestruică aflată sus, în perete. Bărbatul aprinse lumina, un bec chior prins cu un fir de tavan. Băiatul clipi de câteva ori și își roti privirea de jur-împrejur.

Încăperea era mică, înghesuită și plină cu o mulțime de obiecte aruncate alandala. Bărbatul îi arătă un scaun aflat lângă o măsuță și îi făcu semn să se așeze.

— Stai acolo până îți pregătesc să dormi.

Băiatul se așeză și privi spre unicul pat din încăpere, aflat într-un colţ. Era foarte mic, abia cât să încapă un om în el. Puiul de bufniță coborî de pe umărul său și începu să dea târcoale pe masa din apropiere. Băiatul întinse mâna după el și începu să-l mângâie.

Bărbosul se ridică pe un scăunel și trase de pe un șifonier vechi o saltea ce părea cam uzată. O așeză pe jos, apoi se întoarse spre băiat și zise:

— Asta e pentru musafiri de seamă, o să dormi ca în paradis pe ea, o să vezi…

Băiatul continuă să se joace cu puiul de bufniță și nu răspunse. Bărbatul se apropie de el.

— Ce faci acolo?

Băiatul îi răspunse fără să îl privească.

— Mă joc cu o pasăre, nu vezi?

Bărbosul râse scurt.

— Ești muci, nu-i nicio pasăre în fața ta…

Băiatul păru că nu aude remarca și continuă să se joace cu puiul de bufniță.

— Nu-nțeleg un lucru… Păsăroiul ăsta are o idee fixă cu

o florărie… de fiecare dată când trecem pe lângă ea, și dimineața și seara, el se așează pe streașina ei… Ai putea oare să-mi spui de ce face așa? Sau nu te pricepi la păsări?

Bărbatul se apropie de el.

— Hai, treci pe saltea că dau stingerea. Mai vorbim mâine când ne trezim.

Băiatul mai mângâie o dată puiul de bufniță apoi se ridică de la masă, se duse spre saltea și se întinse pe ea.

Bărbatul stinse lumina și, după câteva clipe, băiatul îl auzi cum se așează pe pat.

În câteva minute adormiră amândoi.

* * *

A doua zi de dimineață, băiatul se trezi primul. Deschise ochii, văzu tavanul murdar de igrasie iar apoi auzi sforăitul gros al bărbosului. Își aminti imediat unde se afla și cum ajunsese acolo. Își roti privirea prin cameră. Totul era neschimbat, un talmeș-balmeș de obiecte diverse, îngrămădite într-un spațiu de doar câțiva metri pătrați. Brusc, tresări. Simțise lângă el o prezență. Întoarse capul și un zâmbet îi apăru pe buze. Puiul de bufniță stătea lângă el, pe un colț al saltelei. Întinse mâna și îl mângâie pe cap. Animăluțul clipi scurt, de două ori. Brusc simți o strângere de inimă. Își amintise de banii cheltuiți în ziua precedentă la bodega din Bazar. Făcu un calcul rapid în minte și își dădu seama că prăduise pe ciorbe și bere o sumă echivalentă cu plata camerei lui de hotel pentru cinci zile. Plus că pierduse o jumătate de zi de căutat. Simți cum se enervează. Trebuia să se grăbească, să ajungă la Bazar cât mai repede.

Făcu un efort și se ridică în picioare. Se clătină. Făcu doi pași spre masa din colț și se sprijini de ea. Tresări. Puiul de bufniță era pe masă și îl privea cu ochii mari. Își întoarse instinctiv privirea spre salteaua pe care dormise. Puiul de

bufniță dispăruse de acolo. Privi din nou spre masă. Animăluțul stătea nemișcat și îl privea în continuare.

„M-am tâmpit de tot, cum ar fi putut să fie în două locuri în același timp? Dar când oare a zburat și eu n-am băgat de seamă?”

Dintr-o dată, sforăitul gros al bărbosului se opri și fu imediat înlocuit de o tuse puternică și un horcăit.

Băiatul privi spre el.

Bărbosul deschise ochii și clipi de câteva ori buimac. Privirile celor doi se întâlniră și privirea bărbatului se destinse într-un rânjet.

— Ce faci, mânzule?

Băiatul tăcu o clipă, apoi răspunse hotărât:

— Plec spre Bazar, căci altfel se duce și ziua de azi degeaba.

Bărbatul se întinse câteva secunde iar apoi, cu o mișcare bruscă, se ridică în capul oaselor și spuse cu o voce baritonală.

— De aici nu pleacă nimeni fără să mănânce ceva. Suntem casă serioasă, ce naiba…

Băiatul se încruntă un pic. Nu mai vroia să întârzie de loc. Până să răspundă ceva, bărbosul adăugă:

— Vezi că după cuierul acela cu haine este o chiuvetă. Spală-te pe ochi, până pun eu ceva să luăm în gură. Și apoi plecăm cât de repede.

Băiatul ezită câteva clipe dar se gândi că i-ar face bine să se clătească cu niște apă pe ochi, ca să-i mai treacă din buimăceală. Se îndreptă spre cuier, îl dădu la o parte și, într-adevăr, găsi acolo o chiuvetă mică și mizeră. Roti robinetul și, spre surprinderea lui, imediat începu să curgă o apă limpede și curată. Își dădu de câteva ori cu ea peste ochi, apoi își spălă toată fața. Deja se simțea mult mai înviorat. Făcu palmele căuș și înghiți cu nesaț câteva guri de apă proaspătă. Deja îi era mult mai bine. Parcă îi mai trecuse din amețeală. Închise robinetul, scoase din

buzunar o batistă, se șterse pe față și apoi puse cuierul la loc. Se întoarse și se îndreptă spre masă.

Bărbosul era deja așezat pe scaun și tăia cu un cuțit cam tocit dintr-o bucată de salam. Pe masă se mai aflau o bucată de brânză, niște pâine și câteva roșii.

Băiatul tresări.

Puiul de bufniță se afla tot pe masă, chiar în direcția privirii bărbosului dar acesta părea că nu-l observă în nici un fel.

— Dacă ți-e sete, caută-ți o cană pe aici și ia-ți apă de la chiuvetă.

Băiatul își roti privirea prin cameră dar nu zări nicio cană. Nu se putu abține să nu-l întrebe.

— Ce-i cu toată harababura asta? De ce ții atât de multe obiecte îngrămădite?

Bărbosul rânji.

— Păi ce crezi tu? În douăzeci de ani m-am mai păcălit din când în când…

Băiatul se încruntă:

— Adică cum?

Bărbosul explică tacticos.

— Adică am cumpărat obiectele pe care le vezi din diferite magazine, care mi s-au părut mie că ar fi putut fi acel magazin…

Băiatul tresări.

— Aaa… Și nu e niciunul magic?

Bărbosul rânji din nou.

— Nu prea.

— Păi și atunci de ce nu le arunci sau de ce nu le vinzi, la vechituri măcar… Mai faci niște bani…

Bărbosul rânjea tăind în continuare din bucata de salam.

— Nu le vând pentru că-mi sunt dragi… Pentru fiecare din ele mi-a bătut inima, câtuși de puțin…

Băiatul tăcu și se așeză la masă.

— …dar poate că o să le arunc pe toate într-o zi, o să

văd… Ia și mănâncă. Să terminăm și să plecăm repede. Să nu pierdem și ziua de azi…

Băiatul luă o bucată de salam și începu să mănânce încet. Bărbosul își continuă ideea:

— …După ce o să găsesc magazinul, precis am să le arunc pe toate…

Brusc, băiatului îi țâșni o întrebare pe gură:

— Auzi, dar de unde știi că magazinul chiar există?

Bărbosul tresări și ridică privirea spre el.

— Cum adică de unde? Vrei să zici că tu cauți ceva ce crezi că nu există?

Băiatul tăcu o clipă încurcat, apoi zise:

— Dar chiar l-a văzut cineva cu adevărat?

Bărbosul îl privi pe băiat în tăcere. Cei doi continuară să mănânce. După câteva momente, bărbosul se ridică de la masă, se duse spre pat și scoase ceva de sub pernă. Se apropie de masă și zise:

— Să nu mi-l furi că dai de belea mare dacă faci asta. Nu oricui i-e dat să cumpere obiectele astea și, dacă cineva ajunge să le stăpânească pe căi necinstite, are de tras multe ponoase…

Bărbosul se așeză pe scaun și puse pe masă un titirez micuț. Băiatul îl privi curios. După câteva secunde, bărbosul îl răsuci cu putere și îl lăsă să se învârtească pe masă. După câteva răsuciri, din titirez ieși o cireașă. Băiatul zâmbi. Bărbosul luă cireașa și o mâncă.

— Învârte-l și tu, că nu te mușcă…

Băiatul întinse mâna, apucă titirezul, îl roti cu putere și îi dădu drumul pe masă. După câteva răsuciri o nouă cireașă ieși din el. Băiatul zâmbi.

— Numai cireșe dă?

Bărbosul rânji.

— Da, numai cireșe… Dacă omul s-ar putea hrăni numai cu cireșe, n-aș mai avea grijă mâncării. Am încercat asta acum vreo câțiva ani dar am renunțat după vreo trei zile

când mi s-a stricat burta… Ia și mănânc-o… Sunt foarte bune…

Băiatul luă cireașa și o privi cu atenție. Era roșie și coaptă. O bagă în gură. Era și foarte gustoasă.

— Și de unde ai titirezul?

— Mi l-a lăsat un prieten care era și el căutător, ca și noi. Din păcate el n-a mai apucat să găsească nimic…

Băiatul tăcu câteva clipe apoi întrebă:

— Păi și el de unde îl avea?

— Din câte mi-a zis, l-a moștenit din familie. Se pare că o străbunică de a lui l-a cumpărat din Bazar cu totul întâmplător, când era copil…

— Aaa…

— Da, și avea el o teorie, că pot dibui magazinul doar cei care nu-l caută în mod special…

Băiatul tăcu câteva clipe apoi întrebă.

— Păi și de ce l-a mai căutat atunci?

Bărbosul îl privi țintă.

— Dar poți să te oprești?! Mai poți să te oprești când ții în mână un titirez ca acesta și știi că orice pas în plus pe care îl faci îți poate scoate în cale magazinul acela??!!

Puiul de bufniță se mișcă pe masă și se apropie de băiat dar bărbosul nu păru că-l observă. Băiatul întrebă.

— Și omul acela asta a făcut toată viața?

Bărbosul dădu din cap.

— Da, asta a făcut vreo patruzeci și cinci de ani, de când avea douăzeci de ani și până s-a dus…

Băiatul simți un fior rece pe șira spinării.

— Dar poate că nu-i acesta Bazarul cel bun, poate că magazinul acela s-o afla în alt bazar…

Bărbosul dădu din cap.

— Nu, aici e, e sigur ăsta… Bătrânul știa sigur asta, de aici îl cumpărase străbunica lui…

Băiatul tăcu și continuă să mănânce încet salam și brânză. După câteva clipe, bărbatul reluă cu voce apăsată:

— Magazinul există, înțelegi? Uite proba în fața ta! Cum să pleci când ai dovada că există?... Nimeni n-a renunțat... Din toți care au venit aici să caute magazinul, niciunul n-a renunțat, înțelegi? N-ai cum să renunți... Este ceva ce nu poți să faci, pentru că nimic altceva nu mai contează... Îl cauți până la ultima suflare pe care o mai ai în tine... Asta faci și tu... asta facem toți...

Puiul de bufniță se apropie și mai mult de băiat dar bărbosul nu păru că-l observă. Cei doi mâncară o bucată de timp fără să mai spună nimic. Când erau aproape pe sfârșit cu masa, bărbosul zise brusc:

— Ți-am promis că-ți spun cum să-ți cauți de lucru când ți s-or termina banii... La marginea orașului, dincolo de Autogară, la vreo doi kilometri, o să vezi că sunt niște barăci. Acolo o să găsești un timp burduhănos, e samsar de zilieri. Te duci la el, îi zici că vrei de muncă pentru o perioadă de timp și el te trimite pe un șantier din oraș, că le știe pe toate...

Băiatul tăcu câteva clipe apoi întrebă:

— Și cât se câștigă pe șantierele astea?

— Se câștigă ceva... Cu cât iei pe o săptămână de lucru acolo, ți-ajunge ca săptămâna următoare să vii aici și să cauți magazinul...

— Aha.

Bărbosul se ridică:

— Hai să mergem că acum se face miezul zilei.

* * *

În ziua următoare, băiatul își făcu din nou un calcul financiar și constată că mai avea bani pentru exact două săptămâni. Apoi trebuia să plece acasă. Sau să se ducă pe șantier.

Se întrebă ce vor spune ai lui, dacă se va întoarce după atâta timp și fără bani, și fără haine.

„Oare și-or fi făcut griji pentru absența mea sau s-or fi gândit că am rămas să mai umblu prin oraș?”

Pentru prima dată în viața lui avea o strângere de inimă gândindu-se la părinții lui. Își dădu seama că, în toată această încercare a lui de a găsi magazinul fermecat, ei nu contaseră în niciun fel. Și asta pentru că, la plecare, nu luase deloc în calcul ipoteza că s-ar putea să nu găsească magazinul și să se întoarcă acasă mai ponosit decât plecase.

„Aș putea să muncesc pe șantier cât să-mi fac bani pentru niște haine noi și abia apoi să mă-ntorc acasă.”

Și asta era o variantă dar nu cea pe care și-ar fi dorit-o cel mai mult. Gândul la magazinul fermecat nu-i dădea pace în nici un fel. Nu putea să înțeleagă cum de nu găsise încă magazinul acela și cum de acesta continua să rămână ascuns în fiecare zi. Auzise el, mai demult, în sat, la un om mai cu știință în ale vieții, că atunci când cineva își dorește foarte mult un lucru, acel lucru, în cele din urmă, se întâmplă. Ca un fel de atracție.

„Asta înseamnă că nu mi-am dorit suficient de mult”, gândi el într-un final și, din ziua următoare, începu să caute magazinul cu și mai mare intensitate.

Începu să vină la poarta Bazarului de la ora șase și jumătate dimineața, ca să intre de cum se deschideau ușile, gândind că astfel poate va reuși să-l străbată chiar și de două ori într-o zi. Se gândi chiar să-și ia o saltea și să doarmă în fața uneia dintre porți dar realiză mai apoi că asta n-ar fi folosit la nimic, de vreme ce, oricum, în fiecare dimineață, intra aproape primul și seara ieșea întotdeauna ultimul. Singurul mod de a câștiga mai mult timp fu acela de a renunța la ciorba de la prânz. Își făcu obiceiul să mănânce ceva mai consistent dimineața și, cu o plăcintă pe care o mânca din mers, în timp ce străbătea în goană culoarele, reușea să reziste întreaga zi.

Treptat însă, o oboseală tot mai pronunțată începu să

pună stăpânire pe el. Avea momente când privirea i se împăienjenea și era nevoit să se oprească și să se sprijine de câte un zid, ca să nu cadă. Alte ori se simțea atât de sleit de puteri încât avea senzația că nu mai putea sta în picioare nici măcar o fracțiune de secundă. De fiecare dată, însă, reușea să se mobilizeze și să meargă mai departe. Știa că numai dacă continuă așa, zi de zi și clipă de clipă, va găsi, în final, magazinul. Și nu avea nicio îndoială că, în final, înainte de a i se termina bruma de bani pe care o mai avea, el va găsi magazinul. Și apoi va avea bani suficienți ca să se întoarcă acasă cu capul sus, cât să-i facă pe părinții lui mândrii de el. Simțea că momentul acela este tot mai aproape și, uneori îi venea să-i dezintegreze pe toți oamenii care se găseau pe culoarele Bazarului și care, prin prezența lor, îl încurcau în goana lui și îl îndepărtau de momentul găsirii magazinului.

Cel mai mult, însă, îi ura pe ceilalți căutători, pe care îi considera niște nevolnici, niște neputincioși, niște oameni rataţi, care nu fuseseră în stare, în zeci de ani, de o străduință suficient de mare cât să ajungă în pragul magazinului. Pe aceia, i-ar fi eliminat într-o secundă, dacă ar fi putut. I se părea că fac umbră pământului degeaba. I se părea că doar cine poate găsi magazinul era demn să îl și caute. Adică el și nimeni altcineva…

* * *

Rămase încremenit. Era seara târziu. Se întorsese de la Bazar și se aplecase deasupra chiuvetei, ca să se spele pe față. Își curățase ochii și își limpezise privirea dar, când se uită în oglindă, simți un nod în gât care îi sufocă, dintr-odată, respirația. Respiră scurt și sacadat câteva clipe apoi scutură din cap și mai privi o dată. I se păru că bătrânul acela, cu chipul zbârcit, cu părul alb și privirea cenușie, care îl privea din oglindă, era unul din căutătorii aceia

neisprăviți din Bazar.

— Am halucinații… Sunt obosit…

Scutură din cap și privi din nou. Același bătrân, cu privirea goală, continua să îl privească, fix, din oglindă.

— Cine ești tu?! Pleacă!!! Pleacă din fața mea!!!

Bătrânul părea încremenit, nimic nu tresărea pe chipul său. Se uită la hainele lui și simți din nou cum nodul din gât îi sufocă, din nou, respirația. Cunoștea acele haine, erau hainele sale, pe care le purta în Marele Oraș, doar că erau uzate dincolo de orice măsură, roase, peticite, decolorate și ponosite.

Și, brusc, tresări din nou. Văzu pe umărul bătrânului o cucuvea bătrână, cu penele albe care-l privea cu ochii ficși și fără expresie. Simți că nu mai poate respira și văzu cum pe fața bătrânului începe să apară un zâmbet, care creștea și creștea și tot creștea, până ce se transformă într-un rânjet. Un rânjet ca un hău negru, căci niciun dinte nu se vedea, dincolo de conturul buzelor…

* * *

Culoarul era lung, plin de magazine, iar el se mișca rapid printre oameni. Mai avea doar vreo două zile până să termine toți banii și încerca să se forțeze cât se poate de mult. Știa că poate să găsească magazinul, știa că-l va găsi. Îl enerva mulțimea de cumpărători care îi încurcau goana dar știa că trebuie să facă abstracție de ei. Dacă îi trata doar ca pe niște obstacole inevitabile și se concentra să facă slalom printre ei, n-avea cum să nu reușească. Se grăbi și mai mult. Avea momente când simțea cum îi vine să se prăbușească, când i se părea că toate magazinele se rotesc în jurul lui ca într-un dans nebunesc, dar se forța să meargă înainte…

Brusc, auzi în spatele lui un fâlfâit de aripi și tresări. Știa că este puiul de bufniță. Nu era obișnuit să audă acolo

acel zgomot, pentru că acesta nu intrase niciodată cu el în Bazar, întotdeauna îl aștepta afară. Până să apuce să se întoarcă și să se uite, simți gheruțele acestuia cum i se înfig ușor în spate și îl saltă în aer. Pluti până la capătul culoarului, pe deasupra cumpărătorilor, și fu scos în afara Bazarului. Puiul de bufniță îl lăsă ușor pe caldarâm și se așeză pe una din crengile celui mai apropiat copac. Timp de câteva secunde, băiatul și puiul de bufniță se priviră în tăcere.

„Ce l-o fi apucat, oare?”

Brusc, privirea îi alunecă spre o fetiță care tocmai ieșise pe poarta Bazarului și trecea pe lângă el. Fata ținea în mână un joc în care sufla și din care ieșeau baloane de săpun. Baloanele pluteau câteva secunde prin aer și apoi se spărgeau, lăsând în locul lor mici păsărele multicolore care zburau care-ncotro.

Băiatul se repezi la fetiță și o apucă de mână. Aceasta îl privi cu ochii mari și speriați.

— De unde ai cumpărat jocul acesta?

Fetița îngăimă:

— De la un magazin din Bazar.

Băiatul o strânse de mână.

— Care magazin?

Fetița se strâmbă de durere și îngăimă și mai speriată:

— Primul de la intrare, pe partea stângă.

Băiatul lăsă fetița și se năpusti înăuntru. Se izbi de câțiva cumpărători care ieșeau dar reuși să ajungă în fața primului magazin din partea stângă în doar câteva secunde. Prin vitrină de sticlă văzu că acela era un magazin de covoare. Îi veni să urle dar apoi, imediat, mintea începu să lucreze:

„Dacă a fost aici adineauri, poate s-o fi mutat prin apropiere”, se gândi el și dădu grabnic să plece pe culoar înainte, în căutarea prăvăliei fermecate.

Brusc, auzi în spatele lui un fâlfâit de aripi și tresări din

nou. Știa că este puiul de bufniță. Până să apuce să se întoarcă și să se uite, simți gheruțele acestuia cum i se înfig ușor în spate și îl saltă în aer. Pluti pe deasupra cumpărătorilor și fu scos din nou în afara Bazarului. Puiul de bufniță îl lăsă ușor jos, pe caldarâm, și apoi zbură și se așeză pe una din crengile celui mai apropiat copac. Timp de câteva secunde, băiatul și puiul de bufniță se priviră în tăcere.

„Ce naiba l-a apucat iar?”

N-apucă să-și răspundă la propria întrebare căci privirea îi alunecă spre un băiețel care tocmai ieșise pe poarta Bazarului. Copilul mergea în urma unui cerc care se rotea singur pe caldarâm, fără să-l împingă nimeni. Se repezi la el și îl apucă de mână. Copilul îl privi cu ochii mari și speriați. Îl întrebă cu o voce care parcă nu era a lui:

— De unde ai cumpărat cercul acesta?

Copilul îl privi speriat și răspunse:

— De la un magazin, din Bazar.

Băiatul îl strânse de mână. Propria-i voce răsună din nou, răgușită.

— Care magazin?

Copilul se strâmbă de durere și îngăimă speriat:

— Primul de la intrare, pe partea dreaptă.

Băiatul lăsă copilul și se năpusti înăuntru. Se izbi de câțiva cumpărători care ieșeau din Bazar dar reuși să ajungă în fața primului magazin din partea dreaptă în doar câteva secunde. Prin vitrină de sticlă văzu că acela era un magazin de stofe. Îi veni să se dea cu capul de pereți. Vedea, din nou, cum toate magazinele se rotesc în jurul lui într-un dans nebunesc.

Brusc, auzi în spatele lui un fâlfâit de aripi. Până să apuce să se întoarcă și să se uite, simți gheruțele puiului de bufniță cum i se înfig ușor în spate și îl saltă în aer. Pluti din nou pe deasupra cumpărătorilor și fu scos în afara Bazarului. Puiul de bufniță îl lăsă ușor, jos, pe caldarâm, și

apoi zbură și se așeză pe una din crengile celui mai apropiat copac. N-apucă să se dezmeticească, căci privirea îi fu din nou atrasă de doi copii care tocmai ieșiseră pe poarta Bazarului. Amândoi erau îmbrăcați în niște bluzițe care își schimbau culoarea o dată la câteva secunde. Băiatul se ridică să se repeadă spre ei dar, brusc, ceva îl țintui locului. Privi spre puiul de bufniță. Acesta îl urmărea în tăcere de pe creanga copacului. Privi din nou spre cei doi copii care treceau pe lângă el. Apoi se uită din nou spre puiul de bufniță. După câteva clipe privi din nou spre cei doi copii care trecuseră pe lângă el și deja se îndepărtau. Băiatul îi mai privi timp de câteva secunde, apoi îi lăsă să se ducă.

* * *

Strănută și se trezi. Deschise ochii. Lumina soarelui de dimineață se juca pe fața lui. Simți imediat impulsul de a se grăbi dar, într-o secundă, Își aminti totul. Își întinse oasele alene. Apoi se ridică în șezut. Constată că se culcase îmbrăcat. Își roti privirea prin cameră căutând puiul de bufniță și apucă să vadă cum acesta zboară pe fereastra deschisă… Se încruntă. Se sculă din pat și se îndreptă spre ușă. Când trecu prin dreptul oglinzii, tresări. Se opri o clipă și privi atent. Pentru prima dată, după mult timp, chipul lui nu era obosit. Ieși din cameră, fără să mai răsucească cheia în broască. Coborî scările ce duceau spre recepție și trecu pe lângă femeia cea grasă, pe care o salută. Aceasta, ca de obicei, nu catadicsi să-i răspundă.

Ieși din hotel și, dintr-o dată, lumina caldă a amiezii îl învălui din toate părțile. Se opri o clipă pe loc și privi pentru câteva secunde spre cer. Era albastru și luminos.

Brusc, un trecător grăbit se izbi de el și asta îl făcu să își aducă aminte pentru ce coborâse în stradă. Își roti privirea și văzu cum puiul de bufniță își ia zborul de pe creanga

unui copac din apropiere, în direcția Bazarului. Băiatul se încruntă dar o luă după el. După câțiva metri, puiul de bufniță se opri din zbor și se așeză pe streașina micuței florării din colț. Băiatul ajunse în dreptul lui și se opri, neștiind ce să facă.

Tânăra florăreasă, ca întotdeauna, pregătea un buchet de flori. Ridică privirea spre el și îi zâmbi, iar băiatul observă, pentru prima dată, că zâmbetul fetei era nespus de frumos, un zâmbet care nu era doar pe buzele ei, ci și în ochii ei luminoși și pe tot chipul. Și atunci, pentru prima dată, zâmbi și el către ea.

TRANSFORMAREA
- legendă urbană din orașul Bălan -[1]

[1] Publicată în revista *HELION ON LINE*, nr. 37, dec. 2013. **Premiul al III-lea, *ex aequo***, la Concursul Național de Proză Scurtă Helion 2012.

Orașul Bălan este ascuns între munți. Pentru a ajunge acolo, venind dinspre Miercurea-Ciuc, trebuie să mergi pe drumul național 12 până în dreptul localității Sândominic, destul de aproape de Izvorul Mureșului, și apoi, la o intersecție unde de obicei se află o patrulă de poliție care supraveghează traficul, trebuie să faci dreapta pe un drum care te poartă vreo unsprezece kilometri, până la marginea localității. După ce ai intrat în oraș, drumul continuă în linie aproape dreaptă și te plimbă prin interiorul zonei urbane până la un mic baraj, dincolo de care muntele începe destul de abrupt. Acolo este punctul terminus unde drumul asfaltat se sfârșește.

Orașul este mic, asemănător unui fir de ață întins pe una din văile Munților Hășmaș, care îl împresoară din toate părțile. Traversarea lui cu mașina, de la un capăt la altul, nu îți va lua mai mult de cinci minute. În timp ce îl străbați, privind de jur-împrejur, în mod cert te va încerca gândul că treci printr-un oraș-fantomă.

La originile lui, orașul Bălan a fost un sat, o mică colonie minieră, ale cărei case se mai zăresc încă și acum, ici-și-colo. În anii șaizeci-șaptezeci ai secolului trecut, exploatarea minieră din apropiere, veche de cel puțin două sute de ani, sub presiunea planurilor socialiste de dezvoltare, a cunoscut o perioadă de avânt. Au fost aduși oameni de pe tot cuprinsul țării pentru a lucra la mină și, pentru ei, s-au construit, oarecum peste noapte, blocuri de locuințe, magazine, restaurante și școli. Astfel, vechea localitate s-a dezvoltat accelerat și, în 1968, a fost ridicată la rangul de oraș. În fapt, însă, așezarea a rămas tot ceea ce a fost dintotdeauna: o colonie muncitorească, adiacentă exploatării miniere de cupru din apropiere.

La câțiva ani după 1990, când statul a decis să închidă activitățile nerentabile, mina a intrat în restructurare, activitatea a încetat și mulți dintre cei care veniseră acolo,

aduși de conjunctura politico-economică, au plecat, lăsând în urma lor străzi întregi de blocuri nelocuite prin care acum șuieră vântul.

Blocuri fantomatice. Geamuri sparte, ziduri scorojite, holuri întunecoase și apartamente goale în care mai există doar câte o mobilă abandonată, ici și colo. De jur-împrejurul acestor blocuri nu vezi nici țipenie de om. Doar câinii vagabonzi mai patrulează pe lângă ele, din când în când, în căutarea, poate, a vreunui os rătăcit.

Ceva mai sus, în partea de nord, orașul pare ceva mai populat. La intrarea unuia dintre blocurile în care încă mai există câțiva locatari, niște bătrânei stau pe scaunele lor de lemn și sporovăiesc. Uneori discută despre cei care au plecat. Sau despre poveștile lăsate de ei. Sau, poate, numai despre una dintre acestea.

Coloniștii care au părăsit orașul după 1990 n-au lăsat în urma lor numai blocuri pustii ci și o mulțime de povești, din perioada de maximă înflorire a localității. Una dintre aceste povești care circulă în Bălan este o legendă despre un tânăr care s-a transformat în înger.

*

Potrivit folclorului local, tânărul se numea Gheorghe Ion și era miner, la fel ca aproape toți bărbații din orașul Bălan. Intra în mină dimineața și ieșea seara, odată cu ceilalți ortaci. Avea treizeci de ani și nu era însurat. Locuia singur într-o garsonieră confort 2, în cartierul de sud al orașului, numit „Texas”. Venise în Bălan, de undeva, din zona Bărăganului.

Într-o bună zi, în timp ce lucra în mină, minerul Gheorghe Ion a atras atenția celorlalți ortaci că unul dintre pereții galeriei în care lucrau nu este suficient de solid protejat și riscă să se prăbușească. Cei mai în vârstă din echipă au examinat zona indicată de Ionel și au constatat

că, într-adevăr, băiatul avea dreptate. Pe o porțiune a tronsonului, stâlpii de susținere erau numeric mai puțini decât ar fi trebuit să fie în mod normal. A fost chemat inginerul tehnic care coordona galeria, însă acesta, în loc să ia măsuri de îndreptare, i-a repezit pe ortaci cerându-le să-și vadă de treabă și să nu-și bage nasul în lucruri la care nu se pricep. Mai mult, le-a pus în vedere că, dacă se țin de vorbe în loc să muncească, înseamnă că sabotează procesul de producție. Aceasta era o acuzație destul de gravă în vremurile acelea și putea cauza foarte multe neplăceri. Toată lumea știa că inginerul acela era cumnat cu directorul întreprinderii de exploatare minieră și că, în plus, era și adjunctul secretarului de partid din oraș. Așa că oamenii au tăcut și s-au întors la lucru, chiar dacă cei mai mulți gândeau că o parte din materialele ce trebuiau folosite la consolidarea pereților fuseseră probabil utilizate pentru a umple buzunarele anumitor persoane din conducerea întreprinderii.

După două zile, toată echipa a fost mutată pe altă galerie și nimeni n-a mai pomenit nimic despre discuția aceea.

Trei săptămâni mai târziu, însă, pe la ora prânzului, Ionel și colegii lui de echipă au auzit un zgomot, ca o explozie, urmat de un vuiet puternic. Imediat s-a dat alarma și toate echipele, în mare grabă, au evacuat mina. Ajunși la suprafață, Ionel și camarazii lui au aflat ce se întâmplase: se prăbușise o porțiune a peretelui din galeria în care munciseră în urmă cu aproape o lună. Șapte oameni rămăseseră prinși în interiorul muntelui.

Operațiunea de salvare a durat două zile, timp în care mina a fost închisă și nimeni nu a mai lucrat. După patruzeci și opt de ore de săpături îndârjite, realizate contra cronometru, echipa de salvare a reușit să străbată peretele de granit format prin prăbușire în interiorul galeriei și să ajungă la cei prinși în interior. Toți erau vii.

Epuizați, deshidratați, aproape sufocați din cauza lipsei de aer, dar vii. Orașul a răsuflat ușurat. În ziua următoare activitatea a fost reluată în celelalte galerii și lucrurile păreau să reintre în normal.

Surpriza a venit, însă, o săptămână mai târziu când, într-o duminică, conducerea întreprinderii a convocat o ședință cu toți cei care lucrau la exploatarea minieră. Scopul întrunirii era „prelucrarea” în comun a normelor de protecție a muncii. Ortacii au fost aduși cu două ore înainte de începerea ședinței în sala mare a căminului cultural din oraș, pe care au umplut-o până la refuz. Pentru că nu erau suficiente locuri, unii, nu foarte mulți, au rămas pe afară și au ascultat la megafoane ce se petrecea înăuntru.

La prezidiu se adunaseră toți cei care făceau parte din conducerea întreprinderii și câțiva tovarăși importanți, veniți de la București, de la Ministerul Industriei.

Și a început ședința.

Primul a luat cuvântul directorul întreprinderii care a făcut o prezentare a evenimentului dramatic ce se petrecuse cu o săptămână în urmă, arătând că acesta s-a datorat unor factori de risc naturali. Apoi a lăudat „mobilizarea exemplară” a echipei de intervenție și faptul că aceasta reușise să-i salveze pe toți cei șapte oameni care rămăseseră prinși în subteran, iar în final a anunțat niște recompense materiale pe care urmau să le primească atât membrii grupului de intervenție cât și cei care rezistaseră două zile în inima muntelui, așteptându-și salvatorii.

După aceasta, a venit la microfon secretarul de partid al orașului, care a lăudat „dăruirea, dârzenia, spiritul de sacrificiu și înalta conștiință patriotică” a tuturor celor care lucrau în mina din orașul Bălan.

Momentul solemn fiind epuizat, directorul întreprinderii l-a invitat pe inginerul tehnic al minei să citească de la

microfon normele de protecție a muncii în subteran, cerându-le tuturor celor prezenți să fie foarte atenți, dată fiind „importanța extraordinară a acelor reguli pentru buna derulare a activității”.

Inginerul tehnic a început să citească. După o jumătate de oră însă, ortacii deja începuseră să moțăie. Fiecare din ei știa toate acele norme foarte bine pentru că le fuseseră prelucrate și explicate de foarte multe ori înainte.

În cele din urmă, după vreo două ore, când inginerul tehnic a terminat de citit regulamentul, trecuse deja ora prânzului. Pentru că oamenii trebuiau să se odihnească, ca în ziua următoare să poată intra din nou în mină, directorul le-a mulțumit oaspeților de la București pentru prezență și, înainte de a declara ședința închisă, a întrebat într-o doară dacă mai are cineva ceva de spus. Gest formal. În toate cazurile, după ce directorul trăgea concluziile, nimeni nu mai spunea nimic.

Și atunci s-a produs imposibilul. Din mulțimea de ortaci prezenți în sala mare a căminului cultural, s-a ridicat o mână. Era Gheorghe Ionel, care vroia să vorbească.

Directorul întreprinderii s-a încruntat, surprins de neobișnuitul situației dar, pentru că aparențele democrației socialiste trebuiau păstrate, n-a avut încotro și a zis:

— Spune, tovarășe. Ce ai de adăugat?

Gheorghe Ionel s-a ridicat în picioare și incredibilul a devenit realitate. Fără să se grăbească, el a început să povestească în amănunt tot ceea ce se întâmplase cu o lună în urmă, redând toată discuția pe care echipa lui o avusese cu inginerul tehnic. După ce a terminat de relatat, în sală s-a lăsat o tăcere totală. După câteva secunde, în care nu s-a auzit nici musca, directorul întreprinderii, revenindu-și parcă brusc, a declarat că este foarte contrariat de cele relatate de „tovarășul care a vorbit mai devreme” dar că va da dispoziție ca toate aceste aspecte să

fie verificate și, în final, îi asigură pe tovarășii de la București că „se vor lua toate măsurile care se vor impune”.

Aceștia, „tovarășii de la București”, nu s-au arătat foarte impresionați de cele relatate de Gheorghe Ion și nu au adăugat nimic când, imediat, directorul întreprinderii a declarat întrunirea închisă. Ca urmare, toți ortacii au părăsit sala mare a căminului cultural orășenesc și au plecat spre casele lor, ca să se odihnească. Era necesar să își refacă forțele pentru că, peste numai câteva ore, avea să înceapă o nouă zi de lucru.

Din momentul acela, însă, pentru minerul Gheorghe Ionel a început o perioadă specială.

*

A doua zi, luni, Gheorghe Ionel s-a prezentat la serviciu ca de obicei și, împreună cu ceilalți colegi de echipă, a intrat în mină. Se aștepta ca cel puțin unii dintre cei cu care lucra să zică ceva privitor la ședința din ziua precedentă dar, spre surprinderea lui, nici unul dintre colegi nu a deschis subiectul acela.

Cu o zi înainte, după ședința din căminul cultural, în drum spre blocul lui din cartierul „Texas”, Ionel fusese oprit de câțiva ortaci de la alte echipe care îi strânseseră mâna, încântați că „în sfârșit, cineva le-a zis-o jigodiilor ălora din birouri”. Luni însă, toată lumea și-a văzut în liniște de treabă. Colegii lui de echipă păreau chiar mai tăcuți decât de obicei. Apoi, la sfârșitul programului, Ionel a avut o altă surpriză.

După ce s-au spălat la dușuri, s-au dus cu toții la cantină să mănânce, Acolo, din cauza înghesuielii, Ionel a prins loc la masă lângă o altă grupă. Între ciorbă și felul doi, ortacul care stătea lângă el i-a povestit șoptit despre o bârfă care deja circula prin oraș. Potrivit acestui zvon, cu o seară în

urmă, trei oameni din echipa în care lucra Ionel fuseseră chemați, pe rând, la conducerea întreprinderii pentru discuții.

Cei chemați aveau neveste și, datorită lor, informațiile neoficiale circulaseră foarte repede în mica comunitate a minerilor din Bălan. Așa se împrăștiase știrea că, la acele întâlniri, fuseseră prezenți șeful miliției locale, directorul întreprinderii, secretarul de partid al orașului, „tovarășul cu ordinea” (cum i se spunea reprezentantului local al Departamentului Securității Statului) și inginerul tehnic.

Ionel fu foarte mirat în sinea lui de faptul că nici unul dintre cei trei colegi de echipă nu-i spusese absolut nimic despre aceste discuții. De asemenea, îl puse pe gânduri și un alt fapt, căruia dimineața nu-i dăduse mare atenție, și anume că alți trei membrii ai echipei nu intraseră deloc în mină în ziua aceea.

După ce a terminat de mâncat, minerul Gheorghe Ionel a plecat spre garsoniera lui confort doi din cartierul „Texas” și, în după-amiaza aceea, nu a mai vorbit cu nimeni.

În ziua următoare a constatat, tot mai surprins, că cei trei colegi care lipsiseră cu o zi înainte, au venit la lucru, ca de obicei, dar alți trei au rămas la suprafață. Nu întrebă nimic pe nimeni dar nu putu să nu observe atmosfera din ce în ce mai apăsătoare care se lăsase peste echipă. Oamenii erau mai scurți la vorbă și nimeni nu mai făcea glume, ca de obicei. Toți parcă amuțiseră brusc.

În cea de a treia zi de la ședința din căminul cultural, toți cei zece membrii ai echipei din care făcea parte și Ionel coborâră în subteran și, pe tot parcursul programului, nici unul dintre ortaci nu a mai scos nici un cuvânt. Ionel se gândi de câteva ori să întrebe ce se întâmplă dar, de fiecare dată, se lăsă demobilizat de atitudinea distantă și preocupată a celorlalți care, ca niciodată, păreau concentrați numai asupra muncii.

Pe seară însă, totuși, ceva s-a produs. Când ieșeau de la

dușuri, unul din colegii de echipă s-a apropiat de el și i-a spus șoptit:

— Ai grijă ce faci că treaba e nasoală rău de tot.

Ionel s-a încruntat și l-a privit întrebător. Înainte de a se îndepărta, ortacul i-a mai spus:

— Or să te cheme și pe tine probabil, într-o zi, două. Fii atent ce mai spui că o încurci rău și îi bagi și pe alții la apă. Mergi pe burtă, e cel mai bine așa pentru toți.

Ionel n-a apucat să răspundă sau să mai întrebe ceva căci colegul s-a îndepărtat de el imediat. Nu știa ce înseamnă *„să meargă pe burtă*" dar se gândea că trebuie să fie ceva nu foarte normal, de vreme ce, din câte știa el, picioarele erau destinate mersului, și nu burta.

La cantină, Ionel s-a așezat lângă tovarășii lui de grupă dar nimeni n-a scos nici un cuvânt pe toată durata mesei. Toți erau foarte preocupați de ciorbă caldă, mâncarea fierbinte și prăjitura dulce pe care le primeau gratuit de la întreprindere.

După ce au mâncat, Gheorghe Ionel s-a întors în garsoniera lui. Nu prea știa ce să creadă. El știa că nu făcuse nimic rău ci încercase să prevină repetarea unei situații care ar fi putut avea efecte dramatice pentru alți oameni.

În după-amiaza aceea nu a făcut nimic special. Și-a curățat la bătătorul din fața blocului singurul covor pe care îl avea și apoi s-a întins în pat. Ascultând niște muzică la radio, după un timp, a ațipit.

*

A fost mai mult un fel de picoteală, despre care n-ar fi putut spune cât a durat. S-a trezit la fel de brusc precum ațipise, datorită unor zgomote înfundate. A tresărit și a ridicat capul. Cineva bătea la ușă. S-a uitat la ceas: era deja ora opt seara. S-a uitat pe fereastră: afară era

aproape beznă. Se gândi că probabil era vreun vecin de palier care-l căuta ca să împrumute ceva sau poate că era Bilă, un alt vecin, de la alt etaj, care mai venea din când în când la el, să mai joace câte o tablă împreună.

Se ridică și deschise ușa. Tresări din nou.

În fața ușii erau doi bărbați: primul era îmbrăcat în civil iar celălalt era unul din milițienii care lucrau la secția din oraș. Bărbatul în civil, îmbrăcat într-un costum bleumarin închis, îl privi încruntat și îl întrebă:

— Tovarășul Gheorghe Ionel?

— Da.

— Te rog să ne urmezi.

— Unde?

— O să vezi. Pune-ți ceva pe dumneata și vino cu noi.

Ionel mai stătu câteva momente nemișcat, gândindu-se ce să facă dar apoi, după câteva clipe, își puse pantofii în picioare, își luă haina din cuier și îi urmă pe cei doi.

Afară, în fața blocului, îi aștepta o Dacie albă. Cei trei se urcară și mașina demară.

Câțiva copii care se jucau cu o minge lângă bătătorul de covoare, la lumina unui bec chior, priviră plecarea mașinii cu gura căscată și, în câteva minute, tot blocul află că pe Ionel l-a luat miliția.

După ce a străbătut o bună parte a orașului, Dacia albă a oprit în fața clădirii în care erau birourile întreprinderii miniere. Cei doi „însoțitori” îl duseră pe Ionel până la etajul doi, în anticamera biroului directorului general, unde se aflau secretara și un alt lucrător de la miliție, îmbrăcat și el în uniformă. Bărbatul în civil deschise ușa de la biroul directorului și îi făcu semn lui Ionel să intre.

Ionel intră. Era pentru prima dată în viața lui când se afla într-un loc atât de important. Încăperea era spațioasă. Un birou de lucru, o masă de ședințe din lemn masiv în centru, două fotolii, câteva scaune, un fișet impunător și un cuier. În cameră, așezați pe scaune, în diverse locuri,

oarecum haotic, erau directorul adjunct, secretarul de partid al orașului, șeful miliției locale, „tovarășul cu ordinea” și inginerul tehnic. Directorul general stătea la biroul lui.

Bărbatul în civil îi făcu semn lui Ionel să se așeze pe unul din scaunele aflate lângă masa de ședințe și ieși. Ionel se așeză și i se păru ciudat că stă numai el la o masă atât de mare.

După câteva secunde, directorul întreprinderii se ridică, luă un teanc de hârtii de pe birou și se apropie de masa de ședințe la care stătea Ionel. Rămase în picioare, îl privi câteva clipe și apoi îi spuse:

— Măi, băiatule, mă uit la tine ca la copilul meu…

Ionel îl privea fără să spună nimic. Directorul continuă:

— Uite ce e, noi știm că tu ai niște probleme și vrem să te ajutăm… Să știi că au mai fost și alții în situația ta și s-au salvat până la urmă. Au înțeles la timp ce-au făcut, s-au căit și s-au îndreptat… Acum sunt oameni de nădejde, aproape toți.

Ionel se încruntă ușor și întrebă:

— Dar ce probleme am?

Directorul zâmbi:

— Păi ești bețiv, măi băiatule, asta e problema ta… Umbli beat mai tot timpul și din cauza asta nu știi nici ce faci și nici ce spui…

— Nu înțeleg…

Directorul se încruntă și el și se răsti:

— Nu înțelegi pentru că și acum ești beat ca porcu'…

Ionel tresări.

— Îmi pare rău, dar n-am băut nici un fel de alcool azi, nici măcar o bere… Și eu, în general nu beau alcool, pentru că nu îmi place…

Directorul ridică vocea și trânti teancul de hârtii pe masă:

— Nu bei pe dracu'! Uite aici declarațiile colegilor tăi,

ale celor care lucrează cu tine. Știi ce scrie aici?

Ionel privi încruntat maldărul de hârtii mâzgălite din fața lui.

— ...Ei bine, scrie că ești un bețiv ordinar, că vii tot timpul pilit la serviciu și că din cauza asta pui permanent în pericol echipa în care lucrezi. Și mai scrie că la ședința de duminică trecută puteai a alcool ca o cârciumă. Au scris toate astea cei care erau atunci lângă tine, colegii din echipa ta, vecinii tăi de bloc și de palier, n-am scris io...

Făcu o scurtă pauză și continuă ceva mai domol:

— ...Dar eu trebuie să iau în considerare lucrurile astea și să iau măsuri... Că așa mă obligă legea și eu nu vreau să încalc legea... Înțelegi cum stă treaba?

Ionel tăcu câteva clipe apoi spuse:

— Da, înțeleg.

Directorul păru că se relaxează. Zâmbi ușor:

— Deci, se pare că îți revii din aburii beției. Văd că pricepi repede. Bun, mai e o speranță pentru tine. Mi-era teamă că ești irecuperabil.

Făcu din nou o scurtă pauză apoi separă teancul de hârtii în două grămezi și continuă:

— Am aici două tipuri de declarații...

Puse mâna pe una din ele.

— Dacă le iau în considerare pe astea ar trebui să le cer tovarășilor de la miliție să te aresteze pe loc și să te trimită la judecată pentru că ești un pericol social și, beat cum umbli tot timpul, ai comis multe fapte împotriva procesului de producție. Asta înseamnă că vreo cinci ani nu ieși de la bulău, măi băiatule! Garantat.

Făcu o scurtă pauză și puse mâna pe celălalt teanc:

— Dacă însă le iau în considerare pe astelalte, reiese că ai comis niște greșeli, datorită alcoolului, dar nu așa de grave ca să te băgăm la pușcărie. Pe baza lor am putea să-ți dăm doar o sancțiune disciplinară la locul de muncă, te punem la gazeta de perete ca să ia și alții aminte să nu mai

umble beți la serviciu dar scapi de bulău și de tot ce urmează după asta… Ai înțeles până aici?

După câteva momente de tăcere, Ionel spuse:

— Da, am înțeles.

Directorul continuă:

— Ei bine, dacă ai înțeles, trebuie să ne și dovedești lucru ăsta. Pentru asta, ca să vedem că regreți ce ai făcut și că ești hotărât să nu mai greșești de acum încolo, trebuie să scrii cu mâna ta și să semnezi declarația asta.

Directorul general întinse o hârtie spre Ionel. Acesta o luă și se uită la ea.

— Acolo scrie că recunoști faptul că obișnuiești să consumi foarte mult alcool și că îți dai seama că băutura ți-a afectat în mod grav gândirea și comportamentul și te angajezi că nu o să-ți mai bei mințile pe viitor, cum ai făcut până acum.

Ionel citi declarația. Totul i se părea incredibil. După câteva momente, directorul reluă:

— Și, chiar și așa, să știi că hârtiile celelalte nu dispar…

Ionel tresări. Directorul general își mută mâna, din nou, pe celălalt teanc de hârtii.

— Pe astea, le punem în fișet și, dacă vreodată tu vei mai umbla beat și vei mai face ce-ai făcut până acum, le vom scoate de acolo și te vom trimite pe tine direct la bulău, ca să scăpăm societatea de un pericol…

Ionel îl privi tăcut și, după câteva momente, întrebă scurt:

— Și dacă nu vreau să scriu și să semnez declarația asta?

Directorul ridică din umeri.

— E treaba ta. Eu am făcut tot ce am putut ca să te ajut… Ți-am spus, m-am gândit la tine ca la copilul meu. Da' să nu vii la mine peste cinci ani când ieși de la bulău să te plângi că nu te mai angajează nimeni și că nu vrea nimeni să stea de vorbă cu tine…

Directorul se întoarse la biroul lui, luă de acolo o pereche de cătușe, se apropie din nou de masa pătrată de ședință și le aruncă în fața lui Ionel.

— Dacă nu vrei să faci hârtia aia, hai, pune-ți astea la mâini și îi chem pe băieți să te ia, că așteaptă de mult timp afară. N-am timp de tine toată seara, mai am și alte lucruri de făcut.

Ionel tresări și privi cătușele.

— Păi, ...mă arestați acum?

Directorul râse:

— Păi, da' tu ce crezi? Crezi că te mai las să te duci tu prin oraș și, beat cum ești, să mai vorbești cine știe ce? Abia peste vreo cinci ani o să mai ajungi să umbli liber... Ai înțeles, mă, alcoolistule?

Directorul se întoarse spre ceilalți:

— E irecuperabil. Îmi pare rău, am făcut tot ce am putut... Păcat de el, că e băiat tânăr...

Ionel rămase nemișcat. Simțea cum tremură din tot corpul. Privea perechea de cătușe din fața lui fără să-și poată lua ochii de la ea. Directorul continuă, scoțându-și o țigară:

— S-a stricat rău tineretu' ăsta, nu mai e ca pe vremea noastră. Le-a luat mințile filmele astea cu cowboy...

Își aprinse țigara și pufăi din ea.

Brusc, Ionel spuse:

— O să scriu declarația. Dați-mi un pix.

Directorul tresări și se apropie de el. Îl privi disprețuitor:

— Nu așa se spune, mă prostovanule! Se spune, „tovarășe director, vă rog să-mi dați un pix”. Un pic de recunoștință că ți-am salvat pielea, ce dracu'!

Ionel repetă mecanic:

— Tovarășe director, vă rog să-mi dați un pix...

Directorul se încruntă:

— Mai cu suflet, mă! Mai cu suflet!

Ionel spuse din nou, apăsat:

— Tovarășe director, vă rog să-mi dați un pix!

Directorul râse:

— Așa, mă, vezi că se poate?

Directorul luă un pix de pe biroul lui și îl puse în fața lui Ionel.

— Ai grijă să scrii exact cum e acolo, cuvânt cu cuvânt. Să nu schimbi și să nu omiți nimic că doar e declarația ta și trebuie să iasă bine, ca să te pot ajuta... Și ai grijă cum te porți de acum încolo că, ai băgat de seamă, clasa muncitoare e cu ochii pe tine. Ai văzut ce de mai declarații au dat ortacii tăi despre tine... Și să nu te mai atingi de băutură... Dacă nu mai greșești, poate te și medaliem într-o bună zi...

*

Din ziua aceea Ionel n-a mai vorbit cu nimeni. După ce a scris și a semnat declarația, a plecat pe jos spre garsoniera lui confort 2 din cartierul „Texas”. A ajuns, a mâncat ce avea prin frigider și s-a culcat.

A doua zi, s-a dus la lucru, ca de obicei, dar pe toată durata programului n-a scos nici un cuvânt, nici măcar cât să zică „bună ziua” cuiva.

În ziua următoare, la panoul de perete a fost afișată o decizie a Directorului general care spunea că *„datorită unor abateri recunoscute de la conduită morală și profesională, cauzate de consumul excesiv de băuturi alcoolice, tovarășul* ***Gheorghe Ionel*** *este sancționat cu reținere de 10% din salariu pe trei luni și retrogradarea la o categorie profesională inferioară*”. Alături de decizie fusese pus și un îndemn mobilizator, scris cu litere mari și roșii: „SĂ LUĂM AMINTE LA CONSECINȚELE NEFASTE ALE CONSUMULUI NESĂBUIT DE ALCOOL!!!”

Timp de câteva zile toată lumea l-a lăsat în pace. Colegii

de echipă, vecinii, toți cu care se întâlnea păreau că, într-un fel, îi respectă tăcerea.

După vreo trei zile, printr-un ordin al Directorului general, echipa în care lucra Ionel a fost dizolvată și oamenii au fost împrăștiați, câte unul, în alte grupuri de lucru.

Ionel a fost și el repartizat într-o altă echipă dar nici acolo nu a scos nici un cuvânt. Asculta ce i se cerea să facă, muncea, se spăla, mânca, fără să spună absolut nimic nimănui. Deși tăcerea lui deja devenise subiect de bârfă în toată mina - unele zvonuri spuneau că i-ar fi fost tăiată limba și, de aceea, nu mai scoate nici un cuvânt - nimeni nu îl provocă să iasă din starea de muțenie autoimpusă.

Totuși, la vreo săptămână după ce fuseseră repartizați în alte echipe, când ieșeau de la cantină, unul dintre foștii ortaci s-a apropiat de el și i-a spus:

— Mă, Ionele, nu mai pune atâta la inimă. Înțelege și tu că oamenii nu puteau face nimic ca să te ajute sau să te susțină. Dacă nu scriau ce vroiau ăia, praful se alegea de ei… Ție ți-o fi fost ușor să faci pe luptătorul da' gândește-te că ei au copii… Nimeni nu riscă când e vorba de familie și copii…

Ionel nu i-a răspuns și a mers mai departe. Acelea au fost ultimele cuvinte pe care i le-a adresat cineva pentru că, după câteva zile, Ionel a dispărut. N-a mai apărut la muncă, n-a mai apărut la dușuri, nu a mai fost văzut la cantină și nici în blocul confort 2 în care locuia.

*

După două zile, alertați de dispariția lui, lucrătorii de la miliție au spart ușa garsonierei dar, spre surprinderea lor, nu au găsit acolo nimic neobișnuit. Nici un bilet sau vreun alt semn care să explice în vreun fel dispariția lui. Absolut nimic.

După șase luni, timp în care autoritățile l-au căutat pe Ionel de vreo două ori și prin munții din apropiere, dosarul lui a fost închis și lumea ar fi putut să înceapă să-l uite atât pe el cât și incidentul în care fusese implicat. Și probabil chiar așa s-ar fi și întâmplat dacă, după un timp, nu ar fi început să circule prin oraș niște zvonuri.

Se zicea că unul din ciobanii care își plimba turmele prin munții din apropiere ar fi văzut de mai multe ori un om care semăna din descrieri cu Gheorghe Ionel intrând și ieșind dintr-o peșteră așezată pe un versant al muntelui, cam la vreo opt kilometri de oraș. Din curiozitate, câțiva puști din oraș s-au dus până la peștera respectivă și au cercetat-o la intrare, fără însă să găsească nimic care să indice că acolo ar fi trăit un om. Este adevărat că peștera era adâncă și băieții aceia nu se aventuraseră în interior, prin galerii, mai mult de vreo douăzeci de metri.

O vreme zvonurile au încetat dar, după un timp, ele și-au făcut din nou apariția în oraș. De data asta se spunea că la intrarea în peștera aceea, pe unul din pereți, apăruse un desen care reprezenta un înger și că seara, din interior, se puteau vedea ieșind raze de lumină și se auzeau cântece. După încă un timp, un alt zvon spunea că niște copii dintr-un sat învecinat, care umblau cu caprele pe acolo, l-au văzut pe Ionel care, între timp, se transformase în Înger. Copiii ar fi povestit că au vorbit cu el exact în gura peșterii, că avea aripi mari, albe și luminoase și că îi sfătuise să fie cuminți și să asculte de părinți.

Agasați de aceste zvonuri, câțiva din mai marii orașului au urcat până la peșteră și, într-adevăr, au văzut că pe unul din pereții de la intrare exista un desen reprezentând o ființă asemănătoare unui om, dar care avea aripi. Probabil un înger. Primarul orașului a dat dispoziție că desenul acela „obscurantist” să fie acoperit imediat cu vopsea și toți s-au întors mulțumiți în oraș, crezând că problema este rezolvată.

După un timp, însă, un nou zvon se auzi prin oraș. Se părea că desenul reapăruse pe peretele peșterii și toată vopseaua groasă cu care fusese acoperit dispăruse cu desăvârșire. Primarul n-a mai urcat personal dar a trimis o echipă să verifice. La întoarcere, cei trimiși i-au confirmat că așa era. Furios, primarul a dat ordin să se acopere din nou desenul cu vopsea și chiar a pus câțiva oameni să stea lângă gura peșterii câteva zile ca să nu mai îndrăznească cineva să curețe locul și să deseneze din nou îngerul.

Nu mică a fost însă mirarea primarului când, după câteva zile, oamenii trimiși de el s-au întors destul de înspăimântați. Aceștia i-au povestit că deși acoperiseră în fiecare seară cu vopsea groasă desenul și deși făcuseră de gardă pe timpul nopții, ca nimeni să nu se poată apropia de peretele respectiv, în fiecare dimineață găsiseră peretele curat și desenul la locul lui de parcă ei nici nu l-ar fi atins.

Exasperat și depășit de situație, primarul a lăsat lucrurile așa cum erau, sperând că toată această rumoare cu privire la peștera aceea o să dispară cu timpul. Numai că lucrurile nu au stat așa. După ce un timp oamenii și-au văzut de alte lucruri, bârfele au reînceput să circule din nou prin oraș.

Astfel, primarul a auzit că la gura peșterii, numită de acum „Peștera Îngerului”, în fiecare duminică, începuseră să se adune oameni. Devenise un fel de loc de pelerinaj. Atât oameni din satele învecinate cât și din oraș se duceau acolo și stăteau la gura peșterii în dorința de a-l vedea pe Înger și de a vorbi cu el. Zvonurile spuneau chiar că unii dintre cei care ajungeau acolo, probabil cei mai drepți, mai ales dacă erau singuri, dar uneori și de față cu alții care nu percepeau nimic, puteau să-l vadă pe Înger la gura peșterii și să vorbească cu el. Îngerul îi asculta și le dădea sfaturi. Unii povesteau că mulți dintre copiii care stăteau în preajma peșterii, cu părinții lor, îl vedeau pe Înger fără să facă nici un efort, în timp ce adulții care erau acolo se

holbau degeaba la aerul gol.

Primarului începu să i se facă frică. Știa că dacă ajungea la București vestea că în raza autorității lui se petrecea ceva inexplicabil și că el nu reușește să țină lucrurile sub control, putea să o pățească urât. Așa că se hotărî să treacă la măsuri ceva mai drastice. Dădu dispoziție ca zona respectivă să fie interzisă pentru accesul publicului sub motivul că prezintă pericol de prăbușiri de stânci de pe creasta muntelui. Stabili și ca o brigadă de control, formată din doi lucrători ai miliției orășenești, să verifice de două ori pe zi respectarea interdicției.

Ca de obicei în asemenea situații, însă, curiozitatea oamenilor, în loc să fie eliminată, deveni și mai puternică. Curând, primarul află că un număr din ce în ce mai mare de oameni se duceau pe ascuns la gura peșterii, între turele de verificare ale milițienilor. Situația devenea pentru el critică așa că, după câteva zile și nopți de nesomn și frământări, se hotărî să isprăvească o dată pentru totdeauna cu peștera respectivă, printr-o măsură radicală.

Organiză o nouă cercetare a interiorului peșterii și cum, evident, pe porțiunea cercetată nu se descoperi nimic, dispuse ca intrarea acesteia să fie detonată. Deși peștera se afla într-o zonă naturală protejată și ea însăși constituia un monument al naturii neexplorat, primarul aranjă cu autoritățile de resort locale să închidă ochii la detonare și să treacă în acte că accesul în peșteră a fost blocat definitiv din cauza prăbușirii naturale a tavanului de la intrare.

Așa că, la aproximativ zece luni de la dispariția lui Gheorghe Ionel, intrarea în peșteră fu astupată printr-un zid natural de stâncă, gros de câțiva metri, format în urma detonării tavanului.

Primarul își frecă palmele. Rezolvase problema. Acum nu se mai vedea nici un desen pe nici un perete și oamenii

nu mai aveau de ce să vină acolo. Îngerul, dacă existase vreodată, era închis înăuntru.

Și așa a trecut timpul. Previziunea primarului s-a adeverit, oamenii și-au pierdut obiceiul de a mai urca la fosta gură a peșterii, s-au luat cu altele și și-au văzut de viață în continuare.

Cu toate astea însă, bătrânii din orașul Bălan povestesc că unii dintre copiii care pasc oile și caprele prin munții de prin împrejurimile orașului mai văd, din când în când, în fața peretelui de stâncă de la intrarea în peșteră, Îngerul, care mai apare uneori ca să stea de vorbă cu ei și să le dea sfaturi.

Asta povestesc bătrânii din orașul Bălan.

CA UN ÎNGER[1]

[1] Publicată în *Revista de povestiri*/ June 22, 2013. ***Mențiune*** la concursul de proză scurtă organizat de Institutul Cultural Român și Revista de Povestiri.

Am visat că va apărea și știam că va fi ca un înger. Cred că-i văzusem în vis aripile albe dar bănuiam că în realitate nu are cum să fie așa. Oamenii, chiar dacă sunt îngeri, nu poartă aripi, trebuie să-i recunoști altfel. S-ar putea spune că sunt camuflați. Nu-mi aminteam deloc chipul ei și, de aceea, mă întrebam cum aș putea-o recunoaște în toată acea nebunie. Sute sau poate mii de oameni adunați la un loc. Știam că era acolo, cu siguranță, însă mă întrebam dacă o să-mi apară chiar în față. Cred că, dacă s-ar fi întâmplat așa, aș fi recunoscut-o imediat. Bine, nu după chip, ci după vibrație. Cumva, aș fi știut că ea este fata din vis. Mi se părea uimitor. Nu mai fusesem niciodată acolo, nu văzusem niciodată nicio poză sau vreo altă imagine referitoare la locul acela și, cu toate asta, totul arăta așa cum visasem cu o seară înainte. Învălmășeala, zgomotul, străzile, oamenii, spectacolele, jocurile, totul era aidoma cum visasem. În câteva rânduri am recunoscut și chipuri. Ei bine, da, chipuri pe care le văzusem în vis, le-am observat trecând aievea, pe lângă mine, pe stradă. Nu, nu exagerez și nici nu mă înșel, știu exact și foarte bine ce spun. Doar ea lipsea. Ziua începea să se ducă, înserarea părea că se apropie, dar ea tot nu apăruse. Și o a doua zi nu mai exista. Știam că mâine locul acela avea să fie aproape gol și că doar cei angajați pentru curățenie se vor mai afla acolo pentru a curăța străzile. Am făcut un efort și am încercat să-mi amintesc unde o întâlnisem în vis, pe ce stradă, la ce colț sau la ce spectacol, însă, în afară de o imagine neclară însoțită de senzația limpede a faptului că ea este aceea, nu-mi venea nimic în minte. Și atunci am văzut turnul, și atunci mi-am amintit un detaliu din vis și am înțeles că aceea era singura soluție. În câteva zeci de secunde eram în cabina postului de radio aflat acolo, la intrarea în turn, și, după alte câteva secunde, în difuzoare

răsuna anunțul transmis la rugămintea mea: „*Fata îmbrăcată în ie albă este așteptată la intrarea în turn. Repetăm anunțul: fata îmbrăcată în ie albă este așteptată la intrarea în turn.*” Am început să aștept. Înfrigurat. Nerăbdător. Gândindu-mă că poate totul este o năzucire de-a mea, și visul și gândul că ea ar fi putut fi acolo și detaliul acela pe care mi l-am aminti în ultimul moment… Dar, după un timp, am văzut un punct alb strecurându-se printre oameni și desprinzându-se treptat din ceața înserării care se lăsa. Se îndrepta spre mine. Cumva, cumnecum, mă recunoscuse și ea, căci venea direct spre mine. Într-adevăr, ea era. Și, într-adevăr, era îmbrăcată într-o ie, o ie albă, exact ca un înger.

COMOARA DIN CAMERA DE PIATRĂ[1]

[1] Publicată în revista *ARGOS*, decembrie 21, 2013.

Farul se înălța la marginea digului, foarte aproape de spuma albă a valurilor ce se spărgeau ritmic în bolovanii masivi și negri ai acestuia. Era foarte zvelt și lumina în largul mării, până departe. Nimeni nu-și mai aducea aminte când anume fusese construit, dar toți știau că, de multe generații, era în grija aceleiași familii. Din tată în fiu, bărbații familiei Loghin erau rânduiţi să devină căpitani de far… Așa-i știa lumea pe ei, ca familia căpitanilor de far… Nea Costache, căpitanul actual, un bărbat înalt, solid, cu o barbă stufoasă și sură, preluase grija farului de la tatăl lui, care, la rândul său, învățase meseria asta de la bunul său și, tot așa, până în negura timpurilor. Și, întotdeauna, cel mai mic dintre băieții care se năștea într-o generație purta pe umerii lui această obligație, de a rămâne în golful acela, bătut de vânturi reci și spălat de apele mării, pentru a continua mai departe rostul familiei. Restul copiilor, adică primii născuți, băieți sau fete, pe măsură ce creșteau, plecau care-ncotro și își făceau alte rosturi în lume, unii în orașul cel mare din apropiere, alții pe meleaguri mai îndepărtate, fiecare după norocul lui, după cum considera și după cum vedea cu ochii. Însă oricare dintre membrii familiei care plecau era ținut să respecte o poruncă primită de la străbuni: să se mai întoarcă, cel puțin o dată în viață, la far. Astfel, chiar și aceia dintre frați sau surori care uitau și cu anii uneori să mai treacă pe-acolo, atunci când își simțeau sfârşitul aproape, se opinteau, de oriunde s-ar fi aflat, să vină la casa părintească pentru a-și aduce contribuția lor la averea familiei. Oricât ar fi fost drumul de lung și de anevoios ei mai veneau o dată acolo, pentru a depune partea lor în mâna fratelui care rămăsese căpitan al farului. Și așa, de la o generație la alta, comoara lor creștea, bine zăvorâtă în încăperea ferecată din interiorul turnului de piatră. O cameră a cărei cheie o avea doar acela care, măcar și

numai temporar, era căpitan al farului. Și așa se scurgeau anii, generațiile și viețile, una după alta.

*

În seara aceea, fiul cel mare al lui nea Costache stătea pe prispa casei, privind spre marea agitată, ce deja fusese învăluită de negura nopții. O beznă aproape deplină, spartă doar de săgețile ritmice de lumină, aruncate în eter de farul ce lucra neobosit. Stătea și asculta zgomotul valurilor care se zdrobeau de stânci când, deodată, auzi în spatele lui vocea tatălui său:

— Deci anul viitor vei pleca.

Băiatul se întoarse spre părintele său și lui nea Costache i se păru că vede ochii fiului sclipind în bezna nopții.

— Da. Așa este rostul nostru, nu? Cei mari pleacă și cel mic rămâne aici…, răspunse tânărul.

Bărbatul tăcu și, cu gesturi molcome, își aprinse pipa marinărească cea veche, moștenită din generație în generație, pe care urma să o lase fiului cel mic, când acesta avea să preia grija farului. Apoi, ascultă și el glasul mării timp de câteva momente.

— Da, așa este. Rostul tău este să pleci, iar eu și mama ta vom rămâne aici, cu sora și cu fratele tău, care va deveni căpitan al farului la rândul lui.

Nea Costache făcu o scurtă pauză, apoi întrebă foarte abrupt:

— Te bucuri că pleci?

Băiatul tresări.

— Oricum trebuie să plec, nu?… Dar da, mă bucur, sunt nespus de fericit că voi vedea lumea cea mare și necuprinsă…

Tatăl pufăi din pipă.

— La anul vei avea douăzeci de ani. Asta înseamnă că vei fi deja bărbat, dar să știi că lumea cea mare și necuprinsă

de care zici nu e tocmai ușor de străbătut. E plină și de lucruri frumoase, dar și de ispite și de capcane. Îți va trebui minte multă ca să treci cu bine prin ele.

Băiatul răspunse grăbit:

— O să mă descurc foarte bine, tată, fii fără grijă.

Bărbatul se încruntă.

— Da, toți credem la fel la începutul vieții… Dar nu e așa simplu cum crezi… Eu am fost plecat zece ani, când am fost de vârsta ta, și știu ce-i lumea. Nu e simplu…

Băiatul făcu ochii mari.

— Cum ai fost plecat? Nu ai fost cel mai mic dintre frați? Nu ai rămas aici, ca să devii căpitan la far?

Nea Costache oftă.

— Nu, eu am fost, de fapt, fratele mijlociu. Am mai avut un frate, mai mic decât mine… El trebuia să fie căpitan, dar a fugit și, atunci, tata m-a chemat pe mine înapoi…

Băiatul auzea pentru prima dată aceste lucruri.

— Cum așa? Dar nu mi-ai spus nimic despre asta până acum. Și de ce a fugit fratele tău?

Nea Costache oftă din nou.

— Dar cine știe? Probabil că l-a smintit comoara… A luat din ea cât a putut duce și a plecat încotro a văzut cu ochii. De atunci, n-a mai auzit nimeni nimic de el…

Băiatul tresări din nou.

— A luat din comoara de la far?

— Da.

— Și n-a lăsat un bilet sau vreo explicație?

Nea Costache răspunse sec:

— Nu.

Cei doi mai rămaseră tăcuți pentru un timp, apoi nea Costache adăugă:

— N-a lăsat decât o lampă de petrol spartă, lângă comoară. Atât a găsit tatăl nostru în dimineața când a dispărut el: ușa de la comoară lăsată deschisă și o lampă de petrol spartă pe caldarâm.

Tânărul se încruntă.

— Dar nu înțeleg…

— Nimeni n-a înțeles…

Zgomotul valurilor care se loveau de dig răsuna cu putere lângă cei doi. Într-un mod neînțeles, lui Radu i se păru că tatăl său știe despre acel incident mai multe decât dorește să spună.

— Într-o zi se va întoarce, să-și aducă și el contribuția la comoara noastră… El știe că are datoria asta. Ca fiecare dintre noi, de altfel. Indiferent cum a plecat, a luat din ea, deci trebuie să pună peste.

Cei doi rămaseră tăcuți o vreme, ascultând glasul mării, apoi tatăl continuă:

— Oricum, la început nu o să fii singur, vei fi la fratele meu mai mare, unchiul tău, și el va avea grijă de tine și te va îndruma o vreme.

Băiatul nu răspunse nimic.

— E bine că te duci, așa trebuie, să-ți faci un rost… Dar, la plecare, vei lua cu tine comoara noastră. Ea te va ajuta să treci de primejdiile ce-ți pot apărea în cale. Este de mare preț… Toți cei care pleacă o iau cu ei.

Băiatul tresări din nou.

— Dar nu înțeleg ceva… Dacă s-a tot luat din ea, nu s-a terminat?

Tatăl pufăi iarăși din pipă.

— Nu, nu s-a terminat. Ea a plecat, dar a rămas și pe loc. A plecat cu fiecare din cei care s-au dus în lume, dar a rămas aici și a crescut necontenit…

Băiatul nu înțelegea nimic din ce vorbea tatăl său. Nu știa cum era posibil ca ceva să plece, dar să și rămână, și să mai și sporească, deși se tot ia din acel ceva… Nea Costache păru că îi înțelege mirarea:

— A sporit necontenit pentru că toți cei plecați au contribuit s-o mărească. Și tu vei face la fel, este datoria ta să și adaugi peste ce-ai luat. Când vei ajunge aproape de

sfârşitul vieții tale, va trebui să te întorci aici și să dai fratelui tău cel mic, care atunci se va ocupa de far în locul meu, contribuția ta la sporirea comorii noastre.

Brusc, în mintea băiatului străfulgeră o imagine din copilăria sa, pe care, până atunci, nu și-o mai amintise niciodată. El era foarte mic, frații lui probabil nici nu erau născuți la acel moment când, la bunicul său, care pe atunci era paznicul farului, venise un alt bărbat în vârstă, mult mai în vârstă chiar și decât bunicul. Își amintea cum acel bărbat i-a înmânat bunicului câteva săculețe micuțe în care era ceva ce el, copilul, n-a putut vedea. Iar bunicul a intrat cu ele în turnul farului și, după câteva minute, a ieșit cu mâinile goale. Și își mai amintea cum, mai apoi, bărbatul acela bătrân îi dăruise și lui o jucărie mică de pluș, un ursuleț, care probabil încă mai putea fi găsit prin cutiile din podul casei lor. Acum îi era clar că acel bătrân nu putea fi decât fratele mai mare al bunicului… I se păru că lucrurile încep să capete sens. Era logic, în cele din urmă. Dacă toți strămoșii lui plecaseră cu câte o parte din comoară și mai apoi adăugaseră ceva mai mult decât ceea ce luaseră, era cât se poate de normal ca, în timp, comoara să fi crescut.

— Hai să mergem înăuntru, zise nea Costache, întrerupându-i brusc șirul gândurilor. Mâine dimineață, după ce mâncăm, mergem la comoară, să ți-o arăt.

Paznicul farului își stinse pipa, care mai fumegă vreme de câteva secunde, apoi cei doi intrară în casă. În urma lor, marea continuă să vuiască ușor și vântul să bată dinspre nemărginirea de apă.

*

A doua zi, după micul dejun, paznicul farului mulțumi nevestei sale pentru masa îmbelșugată pe care le-o oferise, o lăsă să vadă mai departe de treburile gospodăriei, iar el

împreună cu fiul lor cel mare ieșiră din casă și se îndreptară spre far. Era o dimineață frumoasă și soarele deja urcase binișor pe cer. Apa mării scânteia în lumina acestuia până departe, în zare, transmiţând reflexii strălucitoare spre cei ce se încumetau să o privească.

Radu mergea lângă tatăl său, fără să scoată o vorbă. Nu voia să recunoască nici măcar în sinea lui că ar fi emoționat, deși un mic tremur, pe care-l simțea în tot corpul, îi întărea senzația aceasta, oarecum bizară pentru el. Oare cât de mulți bani avea să vadă acolo? La plecare avea să îi primească el pe toți? Și va ști oare să-i chiverniseasc bine, când va ajunge cu ei la oraș?

Toate aceste gânduri dansau prin mintea tânărului atunci când cei doi ajunseră în fața ușii celei mari de metal, de la intrarea în far. Nea Costache se opinti o clipă și o deschise. Intrară în turn și începură să urce treptele reci de piatră. Zgomotul ritmic al pașilor fugea spre toate cotloanele, se lovea de pereți și se întorcea la ei sub forma unui ecou discret. La capătul a cincizeci de trepte, paznicul farului se opri în fața unei alte uși grele și ferecate. Scoase din buzunarul vestei o cheie masivă de fier. Privind-o, Radu se întrebă în mintea lui cu privire la locul în care tatăl lui o ținea ascunsă, căci el nu o mai văzuse niciodată până atunci. Bărbatul introduse cheia în broască ușor ruginită, o roti de două ori, se auzi un zgomot înfundat și, apoi, ușa se deschise.

— Hai!

Cei doi intrară înăuntru.

Era o cameră circulară, cu pereții de piatră. Pe partea opusă locului prin care intraseră cei doi, se afla o fereastră destul de mare, care lumina întreaga încăpere. Lângă fereastră, se puteau vedea o masă simplă de lemn, pe care era așezat un singur obiect, o lampă cu petrol. Băiatul tresări. Lângă masă se afla un scaun de lemn, iar dincolo de scaun, în partea dreaptă, pe perete, era atârnata o

oglindă ce părea un pic cam veche și îmbătrânită. Iar în stânga mesei se afla, de bună seamă, comoara.

— Îndrăznește!

Auzind vocea tatălui său, Radu făcu câţiva paşi și se apropie, ca să vadă mai bine. Lipite de zidul de piatră, într-o ordine aproape desăvârşită, se aflau o mulțime de săculețe micuțe, așezate unul peste altul, pe mai multe coloane.

Băiatul se întoarse și privi spre tatăl său, care rămăsese în dreptul ușii.

— Asta e comoara?

Paznicul înclină din cap. Băiatul privi din nou spre acele săculețe. Se mai apropie un pic și le numără, erau cincisprezece rânduri și pe fiecare dintre ele stăteau suprapuse, unul peste altul, aproximativ câte zece săculețe. Toate aveau aceeași formă și păreau a avea în interiorul lor același tip de obiect.

„Lingouri de aur sau de argint, altceva nu pot fi” gândi Radu.

Se întoarse către tatăl său.

— Și le voi lua pe toate cu mine sau doar o parte din ele?

— Le iei pe toate, băiatule. Toate vor pleca împreună cu tine.

Radu simți un ușor tremur pe șira spinării. Bucuria pe care o încercase cu câteva secunde înainte părea că se transformă, brusc, în apăsare.

„Cum să duc cu mine o asemenea avere?”

Se întoarse din nou spre tatăl său.

— Dar nu e prea mult?

— Nu, nu este deloc prea mult. Este ceva fără de care nu poți pleca. Eu nu te voi lăsa să pleci dacă nu le vei lua pe toate cu tine.

Radu se încruntă.

— Pot să mă uit la ele?

— Da, acum chiar trebuie să te uiți la ele.

Băiatul mai făcu câţiva paşi şi se apropie de stiva de săculeţe. Întinse mâna şi îl luă pe cel mai apropiat. Tresări. La dimensiunea pe care o avea, se aştepta să fie ceva mai greu, indiferent că înăuntru ar fi fost aur sau argint. Îi desfăcu încet nodul de sfoară, introduse mâna în săculeţ şi tresări din nou. Scoase obiectul afară. Era un caiet. Un caiet gros, cu coperte de carton. Se încruntă şi privi spre tatăl său.

— Ce-i asta?

— Asta, băiatule, este memoria familiei noastre.

Băiatul privi spre stiva de săculeţe.

— În toate săculeţele sunt numai caiete?

— Da, băiatule, în fiecare săculeţ este câte un caiet. Te aşteptai la altceva?

Băiatul rămase tăcut. Surpriza era totală. Apoi deschise caietul pe care îl avea în mână. Paginile erau umplute cu un scris mic, dar citeţ. Părea un fel de jurnal.

— În ultimii două sute şi ceva de ani, toţi oamenii din familia noastră, bărbaţi şi femei, ajunşi la o anumită vârstă şi-au scris povestea propriei lor vieţi. Un strămoş de-al nostru, care era aici paznic la far, când a învăţat să scrie, a hotărât că asta este comoara pe care trebuie să ne-o lăsăm unii altora, din tată în fiu, cât o exista familia noastră. I-a învăţat pe copiii lui să scrie şi le-a cerut să facă acest lucru, să-şi aştearnă viaţa pe hârtie pentru ca experienţa lor să rămână spre învăţătură celor care vin după ei.

Băiatul ridică privirea spre tatăl său.

— Şi voi pleca cu toate aceste caiete după mine?

— Nu, caietele vor rămâne aici, dar, până când va veni vremea să te duci, în anul acesta care a mai rămas, tu le vei citi pe toate. Şi aşa, atunci când vei merge la oraş, ele vor fi cu tine.

Băiatul se încruntă un pic.

— Dar la ce-mi foloseşte să ştiu ce au trăit strămoşii mei? Erau alte vremuri, alte obiceiuri…

— Îți folosește foarte mult, băiatule.

— De ce?

— Pentru că sufletul omului nu se schimbă de la o epocă la alta. Și ca să fii avertizat…

— Avertizat? Cu privire la ce?

— Cu privire la faptul că viața este ceva ciudat. Ea nu este aproape niciodată așa cum speră omul că va fi. Tot timpul se întâmplă lucruri care sunt altfel decât gândim noi. Și, de aceea, este bine ca cei tineri să știe, ca să poate trece cu bine prin toate încercările… Strămoșii noștri au trecut în caiete ce au trăit și ce au simțit, cum au gândit despre toate câte au făcut sau li s-au întâmplat.…Vei învăța din experiența lor cum să treci cât mai bine prin viața care te așteaptă.

Băiatul rămase tăcut câteva momente, cântărind din ochi mulțimea de săculețe.

— Deci asta am de făcut? Să citesc toate caietele astea?

— Da, și bine ar fi să începi chiar de azi, chiar de acum, de fapt.

Paznicul farului scoase dintr-un al doilea buzunar al vestei o altă cheie, ce părea identică cu cea folosită mai devreme, și i-o întinse băiatului.

— De azi și până pleci, ai și tu acces nelimitat în această încăpere. Îți faci programul de citit cum vrei, dar să știi că, o dată pe săptămână, va trebui să-mi spui ce caiete ai citit și eu te voi întreba din ele.

Băiatul tresări.

— Le-ai citit și tu pe toate?

— Bineînțeles, le-am citit de mai multe ori pe fiecare.

Radu privi din nou spre stiva de săculețe. Nea Costache continuă:

— Cel mai bine ar fi să stai aici și să citești, dar, în tot cazul, dacă simți nevoia, poți să și ieși. Iei cu tine câte un singur caiet, niciodată mai mult de unul, ai înțeles?

Băiatul aprobă din cap.

— Citești unde dorești, doar că nu te vei despărți niciodată de caietul luat, pe care ai obligația să îl aduci întotdeauna înapoi. Ține cont că fiecare caiet este o comoară care nu e a ta, ci a celor care vin după tine. Înțelegi asta?

Din nou, Radu arătă că a înțeles printr-o înclinare a capului. Nea Costache continuă:

— Atunci, dacă ai înțeles, eu o să mă duc la ale mele. Te las aici, cu această comoară a noastră. Timpu-i scurt. Fă-ți un ritm în așa fel încât să le termini pe toate în unșpe luni. Mai bine să fie treaba gata mai devreme, decât mai târziu... Și nu uita să încui ușa cu cheia, de fiecare dată când pleci de aici.

Căpitanul farului îl mai privi pe băiat timp de câteva clipe, apoi se întoarse și ieși din încăpere.

Radu rămase o vreme nemișcat în mijlocul camerei. Părea că nu se poate hotărî cu privire la ce avea de făcut. În cele din urmă însă se îndreptă spre măsuța de lemn și lăsă caietul pe tăblia acesteia. Apoi verifică lampa. Constată că aceasta avea suficient petrol cât să poată citi și în timpul nopții, dacă l-ar fi prins întunericul acolo. Apoi, privirea îi alunecă spre oglinda de pe perete și se apropie de ea. Își privi chipul timp de câteva clipe și zâmbi. Văzu cum îi zâmbeşte și imaginea lui reflectată în geamul oglinzii. Se întoarse spre masă, se așeză pe scaunul de lemn, mai așteptă câteva momente, apoi păru că a luat decizia. Luă caietul, îl deschise la prima pagină și începu să citească.

Era istoria vieții fratelui unui stră-străbunic de-al său, frate care fusese hangiu într-unul dintre satele din apropiere. Rândurile se perindau prin fața ochilor lui cu mare rapiditate și, tot așa, și paginile. Află din cele scrise acolo că acea rudă îndepărtată fusese, după propria sa descriere, un om mândru și aspru, care se însurase devreme și făcuse vreo cinci copii. Află cum, în tinerețe,

acesta lucrase într-o carieră de piatră și cum leafa pe care o primea acolo abia îi ajungea să-și ducă zilele. Află cum se îmbăta cu prietenii lui la cârciumă și cum, mai apoi, împrumuta bani ca să poată duce de mâncare acasă… Află, mai departe, cum îl cumpărase pe ispravnicul regiunii, cu niște pungi de bani împrumutați, ca să-și poată deschide hanul, cum punea în vin niște ierburi care îi mențineau gustul și apoi îl îndoia cu apă, ca să poată vinde mai mult, cum își bătea nevasta ori de câte ori aceasta ieșea din cuvântul lui și cum a plecat cu niște zapcii tocmiți de el, ca s-o ia înapoi de la rudele unde aceasta se refugiase de frica lui, și cum, acolo, fusese la un pas de a incendia casele acelora și câte și mai câte…

După un timp, observă că cititul devine mai dificil și ridică ochii din caiet. În jurul lui începea să se întunece.

„Când s-a dus oare ziua?”

Era pentru prima dată în viața lui când se confrunta cu trecerea fulgerătoare a timpului. Se ridică, puse caietul în săculețul lui și, ţinându-l pe acesta sub braț, ieși din cameră. Trase ușa după el, roti de două ori cheia în broască și o luă pe scări în jos. Coborî cele cincizeci de trepte mari și ieși din turnul farului. Afară se întunecase deja binișor. Se grăbi spre casă și ajunse în pragul ușii exact când ultima urmă de lumină se stingea și noaptea devenea stăpână.

*

A doua zi dimineață, Radu tresări prin somn și se trezi brusc. Visase ceva agitat, dar nu-și mai amintea ce anume. Constată că zorile abia se arătaseră și cei din casă încă mai dormeau. Se gândi să mai aţipească și el, dar, după câteva clipe, își aminti ce avea de făcut și sări direct în picioare. De mult nu mai simțise o asemenea nerăbdare. Se spălă rapid, se îmbrăcă și în câteva minute era gata de plecare.

Se îndreptă spre ieșire, dar, odată ajuns lângă ușă, fu surprins să găsească acolo, gata pregătite, un pachet cu mâncare și o sticlă cu apă. Înțelese imediat gândul mamei sale. Așeză într-o desagă, lângă săculețul în care se afla caietul, apa și merindele pregătite, apoi deschise ușa și ieși.

O luă în direcția farului dar, odată ajuns lângă el, îl ocoli și se deplasă prin dreapta acestuia. Străbătu în viteză o porțiune lată de plajă, până ce ajunse într-un golf micuț, îngust, știut numai de el, înconjurat de bolovani mari de piatră, care ieșeau din mare. Se așeză pe unul dintre ei și, fără să mai facă nimic altceva, scoase rapid caietul din desagă, îl deschise și începu din nou să citească, sorbind cuvânt după cuvânt. Viața rudei sale îndepărtate reîncepu să se deruleze în fața ochilor lui, rând după rând și pagină după pagină.

Dintr-odată, constată că a ajuns la ultima filă. Istoria tumultuoasă a hangiului se terminase. În secunda următoare, Radu simți cum o gheară puternică îi săgetează stomacul. Ridică privirea, se uită la soare și își dădu seama că trecuse de mult ora prânzului. De fapt, era aproape seară. Trase desaga spre el, scoase din ea merindele și, atunci, simți și setea. Luă sticla, o desfăcu și bău pe îndestulate. Apoi începu să mănânce.

Mânca și privea la întinderea nesfârşită a mării din fața lui. Se simțea un pic trist, fără să își dea seama de ce, apoi constată că, fără să vrea, îi zburase gândul spre viața agitată a unchiului său de demult. Acel om strânsese, în decursul vieții lui, o avere impresionantă pentru acele vremuri, dar trăise suficient cât s-o vadă risipită în parte de doi dintre fiii lui. Din cinci copii câți avusese, cele două fete se măritaseră și plecaseră cu zestrea pe care le-o făcuse și, dintre băieți, doar unul se dovedise a fi om strângător și chibzuit. În timp ce mânca, îi tot răsuna în minte ultima propoziție citită: *„Pentru ce am strâns toate*

aceste lucruri, dacă ele acum s-au dus ca și cum n-ar fi fost?”.

Termină de mâncat și mai rămase o vreme pe gânduri, privind spre valurile ce păreau în acel moment mai agitate decât de obicei. Sau, cel puțin, așa îi păreau lui. Apoi, după un timp, își aminti că trebuia să ducă înapoi caietul și să ia altul. Își strânse lucrurile, își scoase sandalele din picioare și o luă spre far agale, umblând cu tălpile goale prin apă. Asculta zgomotul mării, bucurându-se de răcoarea care-i mângâia picioarele.

Odată ajuns lângă turn, Radu se încordă un pic și deschise ușa masivă de la intrare, după care apoi urcă încet cele cincizeci de trepte. Simțea în corp o oboseală oarecum neobișnuită, de parcă ar fi muncit din greu.

„Și totuși n-am făcut nimic. Am stat aproape o zi întreagă cu fundul pe un bolovan și am citit. Atâta tot.”

Învârti de două ori cheia în broască ușii și aceasta se deschise. Intră înăuntru. Totul era neschimbat. Se apropie de perete, puse caietul deja parcurs la locul lui și luă următorul săculeț. Deschise șnurul și scoase caietul cel nou. Părea identic cu primul, doar că era ceva mai gros și avea un scris mult mai caligrafic. Parcurse în viteză prima pagină și înțelese că ceea ce urma să citească era povestea sorei hangiului și a stră-străbunicului său, deci un fel de mătușă a lui de foarte demult. Îl răsfoi pentru câteva momente. Ajunse la ultima pagină și găsi acolo trei foi desenate în creion, portretele a doi bărbați și o femeie. Citi numele aflate sub fiecare desen și înțelese că acelea erau chiar portretele strămoșilor lui, ale celor trei frați: al hangiului, al stră-străbunicul său și al surorii lor, cea care scrisese acel caiet. Se uită cu atenție la chipurile lor și, în special, la chipul hangiului, a cărui poveste tocmai o terminase de citit. I se păru extraordinar faptul că putea asocia acea întreagă aventură de care tocmai aflase, cu un chip real, cu niște trăsături, trăsături care, în plus, păreau

a fi ale unui om care, după privire, arăta a fi fost dur și inflexibil.

„Ce interesant, chipul îi confirmă tot comportamentul pe care l-a avut de-a lungul vieții.”

Brusc, îi veni o idee și se îndreptă spre oglindă. Voia să vadă dacă pe chipul său se regăsește vreo urmă din trăsăturile strămoșilor săi. Odată ajuns în fața acesteia însă, tresări. Pe la tâmple i se vedeau câteva fire albe de păr. Rămase câteva secunde nemișcat, privindu-și chipul în oglindă, apoi ridică mâna dreaptă și o duse spre frunte, acolo unde se afla o cută, un rid lat cât toată fruntea și foarte pronunțat, pe care atunci îl vedea pentru prima dată. În încăpere deja începuse să se întunece și propria sa imagine reflectată în oglindă devenea neclară.

Ca străfulgerat de un gând subit, se suci pe călcâie și ieși din cameră. Suci de două ori cheia în broască și o luă rapid pe scări în jos. Străbătu în viteză distanța dintre far și casa părinților săi și, odată ajuns acolo, se opri direct în camera lui. Aprinse lumina și se uită în oglindă. Dintr-odată, răsuflă ușurat. I se păruse. Nici o cută nu-i brăzda fruntea și nici un fir de păr alb nu-i ieșise pe la tâmple. În seara aceea adormi liniștit, gândindu-se plin de curiozitate la povestea stră-stră-mătușii sale pe care avea să o citească.

*

A doua zi, valurile păreau un picuț mai agitate decât în ziua precedentă, dar asta nu-l deranja câtuşi de puțin. Se așeză comod pe bolovanul cel mare care, în bătaia soarelui de dimineață, deja se uscase după fluxul din timpul nopții, și scoase ușor caietul din săculețul lui. Își promise lui însuși că nu va mai sta toată ziua nemâncat, și că va face pauze o dată la câteva ore, ca să nu-l prindă iar seara cu desaga plină de mâncare.

Și începu să citească. Din nou. Cuvânt după cuvânt, rând după rând și pagină după pagină. Povestea femeii era un pic diferită de cea a fratelui său, pentru că toate întâmplările relatate erau însoțite de foarte multe păreri și impresii ale celei care își istorisea viața. Află, astfel, despre visurile de adolescentă ale stră-stră-mătușii lui; despre cum și-a fi dorit ea să devină pictoriță, dar a trebuit să accepte că urma să devină soție; despre prima ei iubire, despre cum acel băiat cu care se logodise în secret fusese luat la oaste și nu se mai întorsese niciodată; despre o altă iubire pe care avut-o câţiva ani mai târziu pentru un vecin dintr-o localitate apropiată care însă, după un timp, a luat-o de nevastă pe alta; despre căsătoria ei cu un bărbat avut, care îi făcuse patru copii și care o înșela cu slujnicele pe care le aveau prin casă; despre cum a crescut pe lângă casa ei și copiii acelor slujnice răbdând în tăcere gândul că aceia sunt copiii bărbatului ei; despre cearta ei dintotdeauna cu o verișoară cu care de mică avusese râcă și zavistie și cu care nu se putea împăca defel; despre cum încerca să pară indiferentă la toate bârfele lumii care vorbeau pe seama ei câte-n lună și stele și înfloreau și ziceau despre ea și ceea ce nu era adevărat măcar; despre cum băiatul ei cel mare a trebuit să plece la un război ce izbucnise și, la fel cu iubitul ei din tinerețe, nu a mai aflat nimic despre el, niciodată; despre cum una dintre fetele ei a fugit de acasă cu un țigan și cum s-a întors după trei ani cu două fetițe mici, alungată fiind de țiganul acela căruia nu-i făcuse băieți; despre cum îl îngrijise cu devotament pe bărbatul ei, până în ultima clipă a acestuia, deși nu îl iubise niciodată cu adevărat; despre cum le-a făcut parte din averea lor tuturor copiilor și nepoților care, într-un fel sau altul, crescuseră în casa lor; despre cum unii dintre aceștia s-au împrăștiat în lume și nu i-au mai călcat pragul niciodată; despre cum nici în ultimul ceas nu reușise să se împace cu verișoara ei cu care se dușmănise o viață

întreagă; despre cum toată viața a desenat pe ascuns, ca să n-o zărească cineva și să spună că nu se ocupă de casă, și despre un loc secret, în care ea pusese bine toate acele desene…

Radu termină de citit întregul caiet la capătul a trei zile în care nu mai făcu nimic altceva. Era aproape seară, se întuneca un pic și el se simțea aproape sleit de puteri. Marea se mișca în talazuri ușoare. O știa dintotdeauna, dar acum i se părea că o vede altfel. Marea părea altfel. O luă ușor spre far, să ducă al doilea caiet la locul unde trebuia să stea. În lumina înserării valurile înspumate căpătaseră culori întunecate.

Ajunse lângă turn și deschise ușa de la intrare. În holul farului era aproape beznă, cele câteva ferestruici săpate în zid fiind deja inutile la acea oră. Urcă cele cincizeci de trepte mai mult bâjbâind, învârti de două ori cheia în broască ușii și aceasta se deschise.

Înăuntru era deja întuneric. Prin fereastra din perete nu mai intrau razele soarelui, ci umbrele nopții. Înaintă cu precauție, ajunse la masă și, din câteva mișcări, reuși să aprindă lampa cu petrol. Bezna se mai împrăștie un pic, făcând loc unui joc de lumini și umbre proiectate pe pereți. Se îndreptă spre stiva de caiete. Își auzi pașii răsunând pe dalele de piatră și i se păru că se află singur, la capătul lumii. Așeză săculețul în care se afla caietul deja parcurs și îl luă pe următorul. Se întoarse și dădu să plece, când își aminti de ceva. Rămase nemișcat timp de câteva clipe în mijlocul încăperii, parcă neputându-se hotărî ce să facă, apoi se îndreptă spre oglinda de lângă masă. Își auzi din nou pașii răsunând pe dalele de piatră. Ajunse lângă oglindă, ridică lampa la nivelul feței și privi. De data asta nu mai tresări, dar stătu preț de câteva minute nemișcat, privindu-și propriul chip. O nouă cută îi apăruse pe frunte. Acum erau două, mari și proeminente. Și, pe la tâmple, firele albe se înmulțiseră. După mai bine de câteva minute,

așează lampa pe masă, o stinse, ieși din camera de piatră și închise ușa în urma lui. În ciuda întunericului aproape complet, coborî în viteză cele cincizeci de trepte și ieși afară.

Lumina și căldura nopții îl învăluiră într-o secundă, ca o îmbrățișare unduitoare. Realiză că, fără să-și fi dat seama, înăuntru îi fusese și frig. O luă spre casă și, odată ajuns acolo, se opri direct în camera lui, în fața oglinzii. Din nou avu ocazia să răsufle ușurat, căci nici o cută nu îi brăzda chipul și nici un fir de păr alb nu i se zărea pe la tâmple. Adormi ușor, cu fereastra deschisă, ascultând talazul mării ce își mișca neobosită valurile.

*

Radu continuă să citească neobosit, zi după zi și săptămână după săptămână. Istoriile strămoșilor se succedau din ce în ce mai rapid și află printre ei negustori, brutari, cătane și mercenari, neveste și gospodine, croitorese, doftoroaie, ba chiar și un primar și un bancher, dimpreună cu o profesoară și câteva moașe. Așa cum îi spusese de la bun început, nea Costache îl convoca la câte o discuție, cam în fiecare sâmbătă dimineața, iscodindu-l referitor la ceea ce a citit și întrebându-l despre ce crede el cu privire la acele istorii.

Într-una din acele zile, după ce vorbiseră aproape vreo oră despre ceea ce trăise un strămoș care fusese zapciu, tatăl lui îi puse o întrebare la care nu se aștepta:

— Crezi că există ceva care este comun în experiențele despre care ai citit până acum?

Radu se încruntă, se gândi câteva momente, apoi zise:

— Poate că nemulțumirea să fie?

Tatăl îl privi lung și continuă să-l întrebe:

— Adică, ce nemulțumire? Fii mai clar.

Băiatul preciză cum se pricepu:

— Păi supărarea asta de care pomenesc toți, că lucrurile nu au fost așa cum și-ar fi dorit ei să se întâmple…

Brusc tresări, căci își amintise de vorbele pe care tatăl său i le spusese cu câteva luni în urmă, în ziua când îl dusese la comoară: *„..viața este ceva ciudat. Ea nu este aproape niciodată așa cum speră omul că va fi. Tot timpul se întâmplă lucruri care sunt altfel decât gândim noi.*”

Tatăl îl mai scrută câteva secunde, apoi îi zise:

— Da, se pare că de nemulțumirea asta nu poate scăpa nimeni, niciodată. Un om deștept a spus cândva că cea mai scurtă istorie a lumii întregi este formată din doar trei propoziții…

Băiatul se încruntă.

— Care anume?

— S-au născut, au suferit și au murit…

— Cum adică?

Tatăl zâmbi.

— Păi așa bine. De vreme ce nimeni, indiferent de rang sau avere, nu face excepție de la nemulțumirea de care ziceai, înseamnă că ea este comună tuturor oamenilor și, atunci, aceste trei propoziții sunt perfect adevărate pentru toți oamenii din toate timpurile și din toate locurile…

Băiatul rămase gânditor o vreme, apoi întrebă:

— Și este vreo cale de a scăpa de nemulțumirea asta?

Nea Costache oftă.

— Eu nu știu ce să-ți spun… Sunt oameni înțelepți care au spus că ar fi o cale, dar e foarte grea…

Băiatul făcu ochii mari.

— Care anume?

Tatăl mai ezită câteva momente, apoi zise:

— Se zice că într-un singur fel poate omul scăpa de apăsarea asta: dacă reușește să nu se mai pună pe el însuși pe primul plan.

Băiatul se încruntă.

— Cum adică? Nu înțeleg…

— Adică, dacă reușești să te gândeşti mai mult la cei din jurul tău, pe care îi întâlneşti în cale, cum să faci să le fie lor un pic mai bine, atunci vei fi mai puțin supărat că ție nu-ți merg lucrurile cum ai vrea…

Radu tăcu un timp, apoi întrebă:

— Și matale ai reușit asta?

Nea Petrache tăcu.

Băiatul și tatăl rămaseră o vreme pe marginea digului, unul lângă altul, privind spre marea care strălucea în bătaia soarelui, până hăt, departe în zare. La un moment dat însă, băiatul întoarse capul spre părintele său:

— Dar mai e ceva care se regăsește la toți strămoșii…

Nea Costache tresări.

— Anume?

— Speranța. Toți trăgeau nădejde că, într-un fel sau altul, dorințele lor se vor împlini într-o bună zi.

Tatăl zâmbi.

— Da, bine zici, speranța, așa e. Ce ne-am face noi fără ea, săraca?

*

A doua zi Radu continuă să citească cu și mai multă râvnă. Spera cumva, în secret, că undeva, într-una dintre acele povești, va întâlni un strămoș care să fi fost pe deplin fericit. Citea cu asemenea osârdie încât, în unele zile, se întâmpla ca, de la răsăritul până la apusul soarelui, să parcurgă și câte un caiet întreg. O vreme o ținu tot așa, într-un fel de febră a cititului, și aproape că nu își dădu seama cum, pe măsură ce timpul trecea și grămada săculeților deja parcurși se mărea, un fel de tristețe difuză se așeza peste sufletul său.

Într-o zi însă își aminti, în mod subit, de oglinda din camera de piatră. În seara aceea, înainte de a pune caietul citit la locul lui și a lua un altul, Radu trecu pentru câteva

clipe și prin fața ei. Surpriza lui fu destul de mare, dar totuși nu se miră prea mult și nici nu tresări, căci deja înțelesese de mult cum funcționa obiectul acela. Într-un fel, se așteptase să vadă ceea ce vedea. Rămase nemișcat o vreme, privind acel chip de om trecut de maturitate, aproape îmbătrânit, plin de riduri, cu părul complet alb, în care cu greu își mai putea recunoaște propriile sale trăsături. Se strâmbă, râse, își țuguie buzele, se încruntă, își umflă obrajii, închise un ochi, scoase limba și văzu cum chipul îi urmează cu greu toate aceste mișcări ale feței. În final totuși, după un oarecare efort, reuși să se recunoască pe sine însuși în ceea ce vedea în oglindă.

„Măcar știu cum voi arăta peste șaizeci de ani, dacă voi mai apuca vârsta aceea” își zise în cele din urmă și ieși din cameră. Odată ajuns acasă, ca de obicei, își verifică chipul în celelalte oglinzi și se bucură să constate că fața lui era a lui, cea pe care o știa, cea adevărată și neafectată de trecerea timpului, poate doar ceva un pic mai obosită și, poate, un pic mai tristă.

Din ziua următoare, poveștile strămoșilor continuară să se succeadă în prin fața ochilor lui, dar nu la fel de repede ca până atunci. Radu se simțea obosit. Plus că nu mai avea aceeași curiozitate ca la început. Într-un fel, în linii foarte mari, toate acele istorii ale înaintașilor lui îi păreau cumva similare. Oameni care visaseră că vor trăi într-un anumit fel, care trăiseră suficient de mult pentru a vedea că viața lor s-a așezat într-un mod cu totul diferit decât ar fi crezut că va fi, oameni care acceptau asta mai ușor sau mai greu, oameni mai obosiți sau mai împăcați, după fire, dar nici unul, nici măcar unul, care să fi spus că n-ar avea nimic de regretat, de schimbat și de rearanjat în propria-i viață care, într-un fel sau altul, se scursese cu mai mult sau mai puțin rost … Și, așa, mai trecu o vreme…

*

Mai rămăseseră cam trei luni până se făcea vremea să plece din casa părinților lui, când, într-o după-amiază, nea Costache îl luă din nou deoparte și îi dădu, pe îndelete, toate sfaturile de care avea nevoie pentru plecare: cum să ajungă la casa unchiului său din Marele Oraș aflat în apropiere (la care el, Radu, mai fusese doar o singură dată, în copilărie), îi arătă locul ascuns din casă unde îl aștepta o pungă cu ceva bănuți, ca să aibă o vreme până ce îi va găsi unchiul ceva de lucru acolo. În plus, îi mai dădu niște sfaturi și îi ceru ca, în timpul care mai rămăsese până la plecare, să se gândească la orice altceva l-ar fi putut întreba, pentru ca el, tatăl lui, să-i poată răspunde.

Dar Radu nu mai avea nimic de întrebat. Sau, cel puțin, așa simțea. Simțea că deja le știe pe toate, sau aproape pe toate. Iar dacă nu le aflase deja pe toate, restul, cu siguranță, se afla în acele câteva caiete care îi mai rămăseseră de citit. Ce rost avea să-l mai întrebe pe tatăl lui ceva?

*

În seara aceea Radu se duse din nou în camera de piatră a farului că să-și ia următorul caiet și, din nou, se opri în fața oglinzii. De data asta însă, tresări. În fața lui se afla un bătrân în ale cărui trăsături el nu mai recunoscu nimic. Degeaba se strâmbă, degeaba scoase limba, degeaba râse și se încruntă, căci chipul gârbovit rămase încremenit, cu ochii plecați, adus de spate și incapabil să mai articuleze vreo mișcare. După un timp, Radu se îndepărtă gânditor de oglindă și se îndreptă spre stiva de caiete. Îl puse pe cel deja terminat și dădu să ia altul, dar, brusc, se opri. Rămase câteva clipe nemișcat, apoi stinse lampa cu petrol, o puse pe masă, se întoarse pe călcâie și ieși din camera de piatră fără să mai tragă ușa după el. Coborî scările și ieși

din clădirea farului.

Afară, deja se întunecase de mult. Radu privi cerul, care deja se umpluse de stele, și se opri, pentru o clipă, să asculte murmurul mării. Luna îl privi și ea. Clipa se prelungi, căci Radu se așeză pe marginea digului și rămase acolo o vreme, singur, doar el cu gândurile lui, cu marea și cu stelele. Când, după o vreme, ridică ochii din spuma valurilor ce se spărgeau de dig și se uită spre cer, văzu că Luna parcursese o bună bucată din traseul ei nocturn. Mai era puțin și avea să se facă dimineață.

Brusc, se ridică în picioare. Ceva, în interiorul lui, îi spunea că el poate să facă altfel decât toți ceilalți. O luă în viteză spre casă.

Înăuntru, toți ai lui dormeau. Se strecură tiptil în bucătărie, își puse niște mâncare într-un pachet, luă un chibrit, apoi trecu în camera lui și își înghesui câteva haine într-un sac. Ajunse în sufragerie și luă din locul ascuns bănuții pe care tatăl lui îi pregătise pentru el. Acum era gata, gata să plece. Se opri în pragul ușii și ascultă pentru câteva momente liniștea desăvârşită care domnea în întreaga casă, îi binecuvântă în gând pe toți ai lui, apoi ieși și trase ușa după el.

Se îndreptă în viteză spre far și, odată ajuns acolo, urcă rapid cele cincizeci de trepte. Găsi ușa de la camera de piatră așa cum o lăsase, deschisă, și intră. Prin fereastra din zidul de piatră, razele Lunii luminau încăperea în clar obscur. Se apropie de masă, o trase mai într-o parte, spre dreapta, luă lampa și, cu mișcări rapide, fără nici o urmă de ezitare, vărsă tot petrolul deasupra caietelor de hârtie aflate în săculețele de pânză. Apoi, dintr-o mișcare, aprinse chibritul pe care-l adusese cu el și-l aruncă asupra lor. O limbă de foc mare, galben-roșietică, ţâşni în sus luminând încăperea cu pete mișcătoare de umbre și lumină. Radu se trase mai într-o parte și privi în liniște cum flăcările se întind și mistuie rapid comoara familiei lui. Nu-i părea rău,

știa el că așa este cel mai bine.

„Fiecare om are dreptul la propria lui viață și la propria lui speranță” își spuse el, încă o dată, în minte, în timp ce privea cum focul mistuie rapid caietele.

Nu dură mai mult de câteva minute. La sfârşit, pe pardoseala de piatră nu mai rămăsese decât o mână de cenușă care fumega…

Radu se întoarse și părăsi încăperea. Coborî cele cincizeci de trepte rapid, ieși din turnul farului, trecu pe lângă casa părinților și o luă pe drumul ce ducea spre Marele Oraș. În largul mării se puteau vedea primele lumini ale dimineții.

*

A doua zi, nea Petrache se miră un pic când văzu că, peste noapte, fiul său cel mare nu dormise acasă. Se încruntă, dar după ce își aruncă o privire la locul ascuns și văzu că banii pregătiți pentru el dispăruseră, înțelese că băiatul plecase… Își puse o haină pe el și o luă, agale, spre far.

Ajuns acolo, se încruntă din nou când văzu ușa de la intrare deschisă și urcă grăbit cele cincizeci de trepte. Inima îi mai tresări o dată, când văzu că și ușa de la camera de piatră era deschisă, dar intră înăuntru și, în secunda următoare, se liniști.

Totul era în regulă. Caietele erau la locul lor, aranjate frumos, ca întotdeauna. Privirea îi alunecă spre podea, văzu lampa de petrol spartă și aruncată pe jos și atunci înțelese pe dată ce se petrecuse…

„A luat cât a putut duce” își zise bătrânul căpitan de far. *„Cine știe, poate într-o zi se va întoarce să ia și restul…”*

Acum avea doi oameni apropiați inimii lui pe care îi aștepta să se întoarcă. Nu știa când vor veni aceștia înapoi, dar era sigur că aceasta va fi, cel mai târziu, atunci când

va sosi momentul ca să-și aducă și ei contribuția la sporirea comorii familiei… Căci, de când exista comoara, nimeni, oricum ar fi plecat, nu încălcase regula asta.

Ridică lampa de pe jos, o puse pe masă, strânse cioburile și ieși din camera de piatră, trăgând ușa după el și zăvorând-o din nou cu cheia. Știa că avea să o mai deschidă atunci când celorlalți copii ai lui le va fi venit vremea să ia și ei din comoară.

ATINGEREA[1]

[1] Publicată în *„blogul Moshului SF”*, 6 noiembrie 2012.

Totul a început exact acum un an, într-o dimineaţă de luni. Era ora opt și ceva, eu eram în autobuz și mă îndreptam, ca de obicei, spre serviciu, când am primit pe telefonul mobil un mesaj care mă anunța că „au mai rămas șapte zile”. Dacă aș fi fost un adolescent cu mintea înfierbântată și nu un om de aproape douăzeci și opt de ani, poate că acel conținut eliptic și tonul oarecum misterios al sms-ului m-ar fi făcut să mă gândesc la cine știe ce chestie tare, vreo conspirație, a cărei țintă aș fi putut fi chiar eu.

Din fericire însă, trecusem deja de multişor de vârsta cu pricina, așa că, pe moment, m-am gândit că nu poate fi altceva decât un alt anunț publicitar nesolicitat. Drept urmare, am butonat tastatura ca să șterg mesajul. Înainte de a apăsa tasta „delete” însă, mai mult într-o doară, mi-am aruncat o privire la rubrica „expeditor” și am avut surpriza să constat că acolo apărea numărul propriului meu telefon, cel pe care primisem mesajul. Mi-amintesc că am rămas surprins câteva momente și apoi m-a pufnit râsul. Cum naiba era să-mi dau eu singur mesaj, și cu un asemenea conţinut, pe deasupra? După câteva momente m-am zis că, probabil, vreun amic mai priceput în ale tehnologiei - am câţiva din ăştia - vrea să îmi joace o farsă. Probabil ca, dacă te pricepi, nu este foarte dificil să trimiţi mesaje afișând o identitate falsă a expeditorului. În concluzie, am șters sms-ul cu pricina și mi-am văzut în continuare de treabă.

Restul zilei a fost linişte și nu s-a mai întâmplat nimic deosebit.

În ziua următoare, însă, marţi, exact la aceeaşi oră, la care eu mă găseam tot în autobuz, ducându-mă spre job-ul meu, mesajul s-a repetat. Textul era aproape identic cu cel din ziua precedentă și îmi spunea că „au mai rămas șase zile”. La rubrica „expeditor” apărea din nou acelaşi număr, adică propriul meu număr de telefon mobil. Mi-amintesc că am rămas câteva clipe pe gânduri și, apoi, mai mult enervat decât amuzat, m-am gândit să dau un mesaj de „reply”, să văd ce se întâmplă. Am trimis mesajul și am aşteptat să văd dacă acesta chiar intră pe mobilul meu. Spre surprinderea mea, după câteva secunde, am auzit din nou bip-ul telefonului. Mesajul meu de „reply” era în „inbox”. Nu mai înţelegeam nimic. Am rămas nemișcat câteva clipe, neștiind ce să cred și apoi, nervos, am șters și cel de al doilea mesaj precum și propriul meu mesaj de „reply”.

În general sunt un om cu simţul umorului dar, totuşi, nu mă dau în vânt după farse, mai ales dacă chiar eu sunt subiectul lor. În fine, cum marţea este, de obicei, prima din cele două zile foarte productive ale săptămânii și cum aveam destule de făcut, mi-am luat gândul de la acele sms-uri și, când am ajuns la serviciu, mi-am continuat activitățile obişnuite fără să mă mai întreb cine ar fi putut fi autorul „glumelor de dimineaţă”, cum îmi venise să le spun.

Totuşi, trebuie să recunosc că, în dimineața următoare, la ora când știam că era posibil să apară din nou mesajul acela ciudat, deşi mă ţineam cu o mână de bară și eram într-un echilibru destul de precar, în autobuzul aflat în mişcare, nu m-am putut abține să nu privesc țintă ecranul telefonului mobil, sperând însă ca gluma sau ce-o fi fost, nu va continua.

Dar n-a fost așa. Cu o precizie matematică de secundă,

mesajul și-a făcut din nou apariția la ora 08.30, anunțându-mă că mai rămăseseră cinci zile. Mi-amintesc că, atunci, am simțit pentru câteva momente cum îmi crește pulsul. Cred că mă enervasem de-a binelea.

Am ajuns la serviciu și primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi întreb toți colegii dacă ei primiseră sms-uri publicitare cu numărătoare inversă. După o jumătate de oră, cum nu primisem nici un răspuns pozitiv, m-am lăsat păgubaş. Probabil ca prin birouri deja se făceau glume pe seama mea. Parcă le și auzeam pe cele trei „gâște" de la etajul doi al firmei comentând pe holuri, la o ţigară: „Adrian, sărăcuțu', mai are doar câteva zile... Să ne purtăm frumos cu el, fetelor...". Evident, o asemenea remarcă nu putea fi urmată decât de o repriză de râs isteric.

Deși eram deja destul de iritat, mi-am propus totuși să nu mai dau nici un fel de atenție acestor mesaje care, în mod tot mai evident, nu puteau fi, până la urmă, decât o simplă farsă. Nu voiam să dau satisfacție cuiva care se amuza pe seama mea. Totuşi, seara târziu, când am ajuns acasă, deşi eram frânt de oboseală și abia mai vedeam în faţa ochilor după mai mult de douăsprezece ore petrecute în faţa calculatorului, nu m-am putut abţine să nu fac un search pe Internet, să văd dacă nu există totuşi vreo campanie de awareness[1] care să aibă mesaje asemănătoare cu cele pe care le primisem eu. Speram din tot sufletul să găsesc referinţe la o campanie de marketing dusă exclusiv pe telefoanele consumatorilor. Am introdus cuvintele cheie pe cinci motoare de căutare, am parcurs câteva zeci de pagini web dar tot fără nici un rezultat. N-am găsit nimic care să indice că, în perioada aceea se desfăşura vreo activitate promoţională cu asemenea conţinut. M-am culcat pe la două noaptea și am dormit destul de agitat pană a doua zi, când m-a trezit brusc

[1] Sensibilizare.

bipăit-ul telefonului.

Am deschis ochii și, timp de câteva secunde, n-am înţeles ce se întâmplă. Eram destul de confuz. Pe mine, în fiecare dimineaţă, mă trezea alarma telefonului mobil, care suna mult și bine, până s-o opresc. Acum fusese însă doar un bipăit scurt. M-am uitat la ceasul de pe perete și, într-o fracţiune de secundă, s-a făcut lumină în capul meu și am înţeles totul. Era opt și jumătate. Din cauza oboselii, adormisem fără să-mi activez alarma telefonului și, de aceea, acesta nu sunase la ora şapte, ca de obicei.

Am sărit din pat direct în picioare. Eram în mare întârziere și asta nu era bine pentru că şeful meu de atunci nu prea știa de glumă și avea prostul obicei să taie din salariu pentru fiecare sfert de oră întârziat. Înainte de a mă repezi la baie, am stat o clipă locului. Privirea mi se oprise pe telefonul mobil aflat pe birou. Bipăit-ul acestuia mă trezise. M-am uitat încă o dată pe ceasul de pe perete. Era 08.32. Oare ce putea fi, de ce bipăise telefonul meu cu două minute mai devreme? Am rămas câteva momente nemişcat, apoi m-am apropiat uşurel și l-am luat de pe masă. Pe ecran scria „aţi primit un mesaj”. Am mai stat câteva clipe nemişcat și apoi am apăsat tasta OK. Era acelaşi mesaj. Îmi spunea că mai rămăseseră „doar patru zile”.

Doar patru zile, ...doar patru zile... Îmi venea să urlu: „Patru zile până la ce..., pentru Dumnezeu?”.

Am plecat destul de buimac la serviciu, atât datorită nervozităţii pricinuite de toate acele mesaje care se tot repetau dar și datorită faptului că eram în întârziere. După o goană pe străzi și prin mijloacele de transport, am ajuns la job pe la zece. Şeful m-a privit rece și mi-a spus pe un ton indiferent că mi-a tăiat o oră din salariu. Probabil că se aştepta să mă scuz sau ceva asemănător. Mie însă, numai de asta nu-mi ardea. Nu mai puteam eu de ora pe care mi-o tăiase el. Oricum, nu era decât un cretin cu apucături de

robot mecanic, nici măcar digital, că ăia digitali tot mai gândesc, cât de cât.

Pentru că abandonasem ideea de a nu mă mai preocupa de acele mesaje ale mele - incredibil, vă daţi seama?, între timp deveniseră „mesajele mele”, deja mi le asumasem, făceau parte din patrimoniul meu acum - am intrat în birou, am deschis radioul și am dat sonorul tare. Colegul m-a privit mirat. De obicei noi lucrăm în tăcere, încercând să nu ne distragem unul pe altul de la ceea ce aveam de făcut. M-am încruntat un pic, i-am spus că urmăresc un program care nu ştiu când se transmite și am dat sonorul ceva mai încet. A ridicat din umeri, s-a întors cu spatele, și-a pus nişte căşti pe urechi și a continuat să lucreze. M-am aşezat și eu pe scaun.

Ascultam radioul și tot ce-mi doream era doar să aud un mesaj publicitar care să spună că „au mai rămas 4 zile”. Am lăsat radioul deschis toată ziua.

Nu-mi dau seama dacă am făcut acest lucru numai ca să aud eventuala transmitere a mesajului care mă interesa sau și pentru a avea permanent un zgomot în minte, ca să nu-mi fugă gândurile spre o direcţie în care nu găseam răspunsuri la ce mi se întâmpla. Cu toată determinarea mea, pe tot parcursul zilei nu am auzit nici un mesaj de tipul celui care mă interesa pe mine. Altfel spus, rezultat zero. Ba nu, de fapt un rezultat tot a existat. La sfârşitul zilei, şeful cu apucături de robot mi-a spus că avusesem în acea zi cel mai prost randament de când mă angajasem în firmă. M-a sfătuit să mă adun, punându-mi în vedere că la poarta companiei băteau mulţi oameni care și-ar fi dorit job-ul meu. Avertismentul părea serios.

Următoarea zi a fost vineri, ultima zi de lucru a săptămânii. Din fericire, la firma la care lucrez, weekend-ul se respectă.

Dimineaţa, la ora 08.30 fix am primit din nou mesajul, de acum obişnuit, care îmi spunea că mai rămăseseră „doar

trei zile”. Am lucrat din nou cu radioul dat tare dar am reuşit să mă concentrez ceva mai bine. La sfârşitul programului n-am mai primit nici o observaţie de la „Mr. Robot”.

Și așa a venit weekend-ul. Vineri seara, înainte să mă culc, mi-am închis telefonul. Nu aveam chef ca a doua zi să fiu trezit la ora 08.30 dimineaţa. Deja eram absolut convins că mesajul se va repeta cu o precizie matematică. Și chiar așa a fost. Sâmbătă dimineaţa, când m-am trezit, mi-am verificat telefonul și am văzut că mesajul venise, în mod regulamentar aproape, la ora 08.30. Mă anunţa, evident, că mai rămăseseră „doar două zile”. Privind mesajul acela lapidar, am rămas câteva minute bune pe gânduri. Întorcând problema pe toate părțile, m-am întrebat dacă nu ar fi înțelept să îmi pun în ordine toate treburile. Mi-amintesc că asta a fost ultima idee care mi-a trecut prin minte atunci, înainte de a mă ridica de pe scaunul pe care stăteam, adâncit în gândurile alea fără noimă. Efectiv m-am enervat pe mine că un asemenea gând mi-a trecut prin cap. Pentru restul zilei, mi-am impus să nu mă mai gândesc la ceea ce ar putea să însemne mesajele acelea pe care le tot primeam de o săptămână încontinuu.

Drept urmare, întreaga sâmbătă mi-am petrecut-o cu tot felul de treburi administrative iar seara m-am dus cu niște prieteni într-un pub. Acolo, după toate aparențele, am făcut un lucru oarecum neobişnuit pentru mine, adică am consumat o cantitate de bere mult peste capacitatea mea de asimilare. Mai precis, ca s-o spun pe şleau, „m-am făcut muci” și am vomitat pe stradă, la ieşire. Nu ştiu cum am ajuns acasă - am aflat ulterior că m-au adus amicii cu care eram -, ştiu doar că am dormit neîntors până a doua zi la ora două după-amiază. Tot ce-mi amintesc din somnul acela este că am avut nişte vise ciudate. Nişte aiureli. După ce m-am trezit, mi-am verificat din nou telefonul care, între timp, se oprise pentru că i se terminase bateria.

L-am încărcat fără grabă și abia apoi l-am deschis. Mesajul era la locul lui, venise în acea dimineaţă, ca de obicei, la ora opt și treizeci de minute. Ce credeţi că îmi spunea? Că mai aveam „o singură zi”, evident.

Restul zilei mi l-am petrecut uitându-mă la televizor, încercând să învinge greaţa și durerea de cap și sperând că o să mă pun pe picioare ca să pot merge a doua zi la serviciu. În rest, nu m-am mai gândit la nimic. Indiferenţa pusese stăpânire pe mine.

În dimineaţa celei de a 7-a zile, am plecat, ca de obicei, la serviciu. Era luni dimineaţa. Când am ieşit din casă, un bipăit scurt al telefonului m-a anunțat că primisem un nou mesaj. Mi-am scos imediat telefonul din geantă, am deschis folderul „messages” și am citit conținutul ultimului sms intrat în căsuţa poştală. Îmi spunea că „mai sunt șase ore”. Cum nu aveam nici un fel de program special și nimic altceva mai bun de făcut, am pornit spre serviciu, încercând să fiu cât mai calm cu putinţă.

Primele ore de lucru au decurs absolut normal. Este adevărat că, din când în când, mai trăgeam cu coada ochiului la colegul de lângă mine întrebându-mă dacă ar fi trebuit să mă aștept la vreo surpriză din partea lui sau, eventual, din partea altor colegi. După o vreme, fiind adâncit în ceea ce aveam de făcut, am auzit din nou bipăitul scurt al mobilului. Am luat telefonul în mână și am deschis încet folderul de mesaje. Un nou sms îmi spunea că „au mai rămas doar trei ore”. Am simțit cum inima începe să îmi bată un pic mai repede și am simţit nevoia să beau ceva lichid și rece. Mi-am turnat nişte apă într-un pahar, am băut-o încet și apoi am continuat să lucrez. Cele şaizeci de minute până la pauză de prânz s-au scurs cu viteza melcului.

După dejunul pe care îl luam la o tavernă aflată peste drum de sediul firmei, exact când intram în birou ca să mă reapuc de treabă, telefonul a bipăit scurt, din nou. Am

început din nou să tremur. Am deschis mesajul. Îmi spunea că „a mai rămas o oră”.

Pentru prima dată în viața mea, am simțit nevoia să fumez. Cum nu aveam ţigări, i-am cerut colegului de birou să-mi împrumute una și am ieşit pe culoar. Îi luasem și brichetă de pe birou. M-am oprit lângă locul amenajat pentru fumat care, în mod ciudat, era pustiu, și am dat să-mi aprind țigara dar n-am mai apucat. Telefonul mobil a început să sune strident. Am rămas câteva clipe încremenit apoi m-am uitat pe display. Era un apel din partea şefului. Am răspuns întrebându-mă ce i-o mai fi trecut prin minte „Robotului”. Managerul mi-a vorbit politicos și m-a invitat să urc până la el.

Am renunţat să-mi mai aprind ţigara și am luat-o pe scări în sus. Am ajuns în anticamera „Robotului” și secretara mi-a făcut semn să intru.

Am apăsat clanța ușii și am intrat. Şeful m-a salutat și m-a întrebat, pe acelaşi ton neutru și impersonal, dacă aș fi de acord să fac ceva ce nu intra în obligațiile mele profesionale. L-am întrebat despre ce e vorba. Mi-a spus că mă roagă să mă duc la poștă și să iau un colet sosit în acea dimineață pe numele firmei. N-aveam nimic împotrivă, o plimbare îmi prindea chiar foarte bine dar, totuşi, i-am pus condiția să pot folosi una din mașinile firmei. Şeful a fost de acord așa că am coborât în garajul de la subsol, am luat mașina și am plecat spre poșta care nu se afla foarte departe dar nici foarte aproape de serviciu. Cu toate că mă așteptam să ajung acolo cam în douăzeci de minute, datorită traficului aglomerat am făcut cam dublu.

După ce am parcat mașina pe o stradă din apropiere, am intrat în clădirea poștei unde am găsit o aglomerație comparabilă cu cea de pe stradă. Am stat câteva minute la coadă în fața unui ghișeu, am primit un formular de recepție și am început să îl completez când, brusc, am auzit din nou bip-ul scurt al mobilului meu. Nervos, am

scos telefonul din buzunar. Aveam un nou sms. În primul moment m-am gândit să nu-l citesc însă, după câteva clipe, curiozitatea și tensiunea au fost mai puternice. Am deschis precipitat folder-ul cu mesaje. SMS-ul conținea o singură propoziție: „Fii atent acum”. Deși nu știam la ce ar fi trebuit să fiu atent, am ridicat privirea, m-am uitat de jur împrejur dar nu am văzut nimic deosebit, în afară de aglomerație și oameni care își aşteptau rândul la ghișee. Tocmai mă pregăteam să spun în gând ceva neplăcut la adresa „expeditorului” misterios când am văzut ieşind dintr-un birou, cu un teanc de bibliorafturi în brațe, cea mai frumoasă fată pe care o privisem vreodată... Trecerea ei prin holul poștei n-a durat mai mult de zece secunde, pentru că a intrat imediat într-un birou alăturat celui din care ieșise.

Ce să vă spun mai departe? După două luni m-am căsătorit cu Alexandra - așa o chema pe fata de la poştă - și zilele trecute ni s-a născut deja un băiețel. Culmea este că - am aflat ulterior - în ziua aceea, de fapt, ea nici nu trebuia să fie acolo, pentru că era în concediu și venise doar pentru câteva ore, ca să facă o lucrare urgentă.

CUM AM DEVENIT ECOLOGIST[1]

[1] ©Eugen Cadaru, 2010.

S-ar putea să nu credeți ce o să vă povestesc acum. Totuși, vă garantez că totul este perfect adevărat. N-am inventat absolut nimic. N-ar avea nici un rost să inventez ceva pentru că nu caut să epatez pe nimeni, în nici un fel. Sunt un om absolut comun și nu vreau defel să renunț la acest „statut”. Țin prea mult la intimitatea mea. Deci nu urmăresc să-mi fac publicitate sau să ies în evidență în vreun fel. Însă, dacă m-am apucat să povestesc toate aceste lucruri pe care le veţi citi în continuare, este pentru că acestea mi s-au întâmplat și, chiar dacă a trecut aproape un an de atunci, mi-e greu să le găsesc o explicație „rațională”, care să intre în logica acceptată în mod obișnuit. De fapt, un singur lucru este cert: întâmplarea pe care o s-o relatez acum m-a schimbat întrucâtva și, de aceea, simt nevoia să o împărtășesc și altora.

Sunt un „animal” de oraș. M-am născut la oraș, sunt crescut la oraș și sunt convins că întreaga mea viață voi trăi numai la oraș. Nu prea am cine știe ce legături cu lumea satului, în afara unui unchi și a unei mătuși la care mă mai duceam în copilărie, din când în când, vara, când eram în vacanță. Am douăzeci și unu de ani și lucrez în domeniul informaticii. Sunt softist. Și sunt pasionat de tot ce înseamnă *high-tech*. Mi se pare că domeniul tehnologiei este tot ceea ce poate fi mai important pentru civilizația noastră umană, pentru că el exprimă nivelul maxim de manifestare a capacităților noastre. Și mai cred că, pentru a realiza o performanță tehnologică care să o depășească pe cea deja existentă, orice fel de efort și sacrificiu este justificat. Sau, cel puțin, așa credeam până nu demult.

Până în urmă cu un an eram absolut convins că oamenii nu ar trebui să renunțe în nici un fel la cursa tehnologică a prezentului sau să-i diminueze în vreun fel viteza,

indiferent de considerente. Mi se părea absolut evident că dezvoltarea tehnologică este scopul suprem al omului, aceasta fiind în deplin consens cu natura sa creativă. Toate celelalte considerente, care cereau reducerea efortului tehnologic, mi se păreau „bullsheet”, inclusiv cele privind protecția mediului. Militanții ecologiști mi s-au părut întotdeauna niște paraziți, iar argumentele lor niște prostii siropoase. Am considerat ani de zile că lozinci de tipul „să nu mai exploatăm mediul, pentru că El este viu” sunt culmea idioțeniei umane. Mediul, în opinia mea, era doar o resursă, existentă pentru a fi exploatată în scopul dezvoltării tehnologice a omului. Nici faptul că această resursă este limitată, nu-mi crea cine știe ce disconfort. Eram convins și, de fapt, sunt și acum, că omenirea va părăsi planeta aceasta la momentul oportun. Când resursele planetei se vor termina, noi, oamenii, vom avea deja capacitatea tehnologică de a pleca spre alte locuri similare din Univers.

În mare parte, toate aceste lucruri mi se par valabile și acum, cu o singură excepție. Azi nu mai sunt foarte sigur că lozinca de care vorbeam mai devreme este complet eronată. Și asta, datorită unei întâmplări prin care am trecut în primăvara trecută, în urmă cu aproape un an.

Spuneam mai devreme că am doar două rude la țară, un unchi și o mătușă, care trăiesc într-un sat ascuns printre munții din zona Alba. Acolo au trăit toată viața lor, acolo s-au născut și probabil acolo or să sfârșească. Dacă stau bine să mă gândesc nu i-am auzit pe ai mei să spună că unchiul și mătușa din Plăieșii Mici ar fi călătorit vreodată la oraș. De fapt, nici nu cred că au părăsit vreodată vatra satului. În copilărie mă duceam acolo cam o dată la doi ani, mă duceau părinții de fapt, dar o dată cu vârsta am fost tot mai rar. În mod oarecum neașteptat și pentru mine, vara trecută, fără un motiv anume - decât, eventual, poate pentru că trecuseră mai bine de cinci ani de când nu mai

fusesem pe la ei - m-am gândit să le fac o vizită și să stau vreo două zile pe acolo.

Într-o vineri, la sfârşit de săptămână, i-am sunat și le-am spus că vin în zonă. Cred că anunţul meu neaşteptat i-a cam surprins dar mi-am dat seama din vocea unchiului că s-a bucurat când a auzit de intenţia mea. Drept urmare, în ziua următoare, mi-am făcut bagajul dis-de-dimineaţă, mi-am luat bilet și m-am urcat în tren.

*

Călătoria cu trenul a durat în total vreo şapte ore. Noroc că mi-am luat bilet la clasa I, unde ţi se mai dă un ziar, o apă minerală, mai auzi un radio, căci altfel cred că m-aş fi plictisit îngrozitor. Din cauza grabei de a nu pierde trenul, nu-mi luasem nimic de citit la mine. De aceea serviciile conexe au fost foarte importante pentru că au făcut durata călătoriei suportabilă.

După şapte ore, când am auzit în difuzoarele vagonului că urmează gara în care trebuia să cobor, am răsuflat uşurat. Imediat după anunţ, trenul a intrat în gară și a început să încetinească. După ce s-a oprit și uşile s-au deschis, am aşteptat să coboare cei câțiva oameni care erau în fața mea și, când am ajuns în dreptul ușii, am sărit din vagon direct pe peronul gării.

Instantaneu, am simțit cum aerul rece și proaspăt de munte îmi pătrunde în nări și în plămâni. A fost o senzaţie foarte plăcută, așa că m-am oprit puţin și am respirat cu nesaț. Apoi mi-am rotit privirea de jur împrejur. Gara din „Râul Muntelui” este mică și ascunsă între munți. Cât poți cuprinde cu ochii, pretutindeni, sunt numai brazi, de un verde care parcă iradiază lumină.

Am luat-o de-a lungul peronului și am ieșit din gară fără să mai intru în mica clădire care adăposteşte birourile locale ale companiei de transport. Ca să ajung în satul

rudelor mele trebuia să mai parcurg vreo paisprezece kilometri pe șosea până la comuna cea mai apropiată, apoi aveam de mers cam încă doi kilometri pe jos, peste niște dealuri.

După ce am ieșit din gară, m-am oprit lângă un copac, pe marginea șoselei și am început să fac autostopul. Așa cum mă așteptam, după nici câteva minute, un autotren a încetinit în dreptul meu. M-am urcat lângă șofer, un tip burduhănos, îmbrăcat într-un maieu alb și care asculta muzică populară cu boxele date aproape la maxim. I-am zis „bună ziua” și i-am mulţumit că a oprit. Șoferul mi-a răspuns fără să dea volumul muzicii mai încet.

— Cu plăcere. Până unde mergi?

— Până la Plăieși. Plăieşii Mari.

Șoferul a demarat. Aş fi vrut să mai schimb o vorbă cu omul în maieu dar acesta părea mai preocupat să asculte muzică decât să facă conversație, așa că m-am mulțumit să privesc la ceea ce se perinda prin fața ochilor: „pereți” nesfârșiți de brazi care străjuiau șoseaua de o parte și de alta. Mi-am amintit că un peisaj asemănător mai văzusem într-o excursie pe care o făcusem în urmă cu câțiva ani în nordul Canadei și în Alaska. Doar că acolo era mult mai răcoare decât la Râul Muntelui. După vreo zece kilometri șoseaua a ieşit dintre brazi, și şi-a continuat drumul printre niște dealuri înverzite, pe care nu mişca absolut nimic. Păreau împietrite de liniștite. În depărtare se vedeau crestele munților. De acolo până la locul unde trebuia să cobor nu mai era mult. Am băgat de seamă că soarele era dincolo de zenit. M-am uitat la ceas. Era aproape ora trei după-amiaza. După încă câțiva kilometri, omul în maieu alb m-a întrebat brusc:

— La Plăieși unde să te las?

M-am gândit un pic apoi i-am răspuns:

— O să vă arăt eu, chiar în centru, lângă poștă.

— Rămâi acolo?

— Nu, mai am ceva de mers pe jos, până la Plăieşii Mici, un sat care este peste dealuri, dincolo de Plăieșii Mari.

Șoferul a ridicat din sprâncene mirat. Probabil că nu auzise de satul unchiului și al mătuşii până atunci. După încă un kilometru tirul a intrat în comună și omul în maieu alb a oprit exact lângă poștă.

— Aici e bine?

— E perfect. Cât vă datorez?

Șoferul a făcut un gest de nepăsare cu mâna.

— Cât vrei, nu-i problemă.

I-am lăsat o bancnotă de cinci lei pe bordul impresionant al maşinii și am coborât. Cred că a fost mulţumit de bacşiş pentru că mi-a urat „drum bun” și mi-a făcut cu mâna în sens de „la revedere”. După ce am trântit portiera, tirul a demarat.

M-am întors câţiva zeci de metri și am luat-o pe una din ulițele perpendiculare pe drumul național, îndreptându-mă drept spre ieșirea din comună. În timp ce mergeam mă uitam de jur împrejur. Nimic nu era schimbat în raport cu ultima dată când trecusem pe acolo, în urmă cu câţiva ani. Aceleași case vechi din piatră și lemn, cu porțile lor gigantice, ferecate ca niște castele, vechi poate de sute de ani, străjuiau ulița de o parte și de alta a drumului. Porțile acelea enorme, care practic închideau complet gospodăriile, nelăsând să se vadă niciun centimetru pătrat din ce era dincolo de ele m-au fascinat întotdeauna. Întotdeauna le-am privit ca pe nişte bijuterii de tehnologie primitivă. Cei care aduseseră în zona aceea ideea acelui sistem de construcție, secuii, în decursul istoriei lor, fuseseră o comunitate de luptători, așezați de obicei în regiunile de graniță de către regii maghiari pentru a păzi țara împotriva invaziilor din afară. Mi s-a părut întotdeauna fascinant modul cum spiritul de războinici al acelor oameni se reflecta în arhitectura caselor pe care le construiseră în decursul timpului.

Fiecare casă era, de fapt, o mică cetate fortificată.

După ce am depășit și ultimul rând de case, am luat-o ușor pe cărarea ce ducea peste dealuri. Drumul forestier până la satul rudelor mele, lung de vreo trei kilometri și ceva, urca pe panta unui povârniș, trecea printr-o pădure care se întindea pe culmile câtorva dealuri și se deschidea pe partea cealaltă, spre Plăieşii Mici, un cătun de vreo treizeci de case ale cărui origini nimeni nu le mai știa. De câte ori ajungeam acolo, aveam senzația că fac o excursie în timp, pentru că, acolo, totul rămăsese încremenit, așa cum fusese cu sute de ani înainte. Uneori, mă întrebam cum e posibil să mai trăiască oameni așa cum trăiau cei de acolo, rupţi aproape complet de lumea din afara satului.

Am început să urc coama dealului și, după câteva sute de metri, am intrat în pădure. Pădurea dintre Plăieşii Mari și Plăieşii Mici era destul de deasă. Brazii înalți, al căror frunziș abia dacă lăsa să treacă câteva raze de lumină, dădeau drumului un aspect de interior de catedrală gotică. Noroc că soarele era sus pe cer și încă era destulă lumină. Din câte îmi aminteam, drumul prin pădure dura cam o jumătate de oră. Nu-mi era frică, deși știam foarte bine că în locurile acelea mă puteam întâlni oricând cu mistreți, cu urși sau chiar cu lupi sau râși. După vreo douăzeci de minute de mers susținut prin pădure, am ieșit de sub liziera ei, pe partea cealaltă a dealurilor, care se deschidea spre buza muntelui. Drumul șerpuia în continuare pe creasta acestora și știam că nu peste mult timp aveau să se vadă primele case din Plăieşii Mici. Soarele, trecut de zenit, scălda întreg peisajul într-o lumină intensă. Pe măsură ce mă îndepărtam de liziera pădurii și mă apropiam de sat, în liniștea care domnea de jur împrejur, am început să aud tot mai puternic zgomotul și zumzetul diverselor insecte, greieri, păsări, șopârle, care trăiau în apropierea cărării pe care mergeam.

După alte câteva sute de metri, m-am oprit brusc. La alți

câțiva zeci de metri în fața mea era un arbore mare, înalt, pe care îl știam încă din copilărie pentru că era așezat exact în marginea cărării. Ştiam că cei din Plăieşii Mici, datorită locului în care crescuse, exact pe culmea dealului, îl botezaseră „Străjerul”. Îl ţineam bine minte pentru că avea o coroană mare, cu frunziș foarte bogat. Probabil și din cauza asta m-am oprit atât de brusc și l-am privit de la distanță. Acum copacul era complet uscat și nu mai avea nici un fel de frunze. Întreaga lui coroana dispăruse și, în locul ei, erau doar nişte crăci uscate care păreau a-și striga spre înalturi disperarea. Așa cum erau, complet desfrunzite și uscate, păreau că înțeapă aerul cu capetele lor ascuțite. După câteva momente de surprindere mi-am continuat drumul și m-am apropiat încet de copac. Am ajuns lângă el și am privit cu atenție coaja uscată și crăpată. Privirea mi-a alunecat spre baza copacului. Rădăcinile noduroase intrau în solul care, pe o rază de foarte mulți metri de jur împrejur, era și el uscat și crăpat. M-am aplecat și am luat în mână un pic de pământ. Era sfărâmicios. Sterp. Mi-am ridicat privirea spre trunchiul copacului și am atins cu mâna coaja acestuia. Era întărită și aspră. Am mai stat câteva momente lângă „Străjer” și apoi mi-am continuat drumul.

Am mai mers încă vreo două sute de metri și, după încă un povârniș, s-a ivit priveliștea satului. Plăieşii Mici este un cătun ascuns printre munți, împrăștiat pe câteva dealuri înconjurate de creşte împădurite. Singura legătură a satului cu civilizația secolului XXI sunt stâlpii de curent electric și telefon care au fost introduși doar în urmă cu vreo zece ani. Îmi amintesc și acum, destul de bine, cum, în copilăria mea, am petrecut multe seri în casa unchiului și a mătuşii, la lumina unei lămpi de gaz, veche de la începutul secolului trecut. De televizor în casa lor nici nu putuse fi vorba, niciodată.

Chiar și după ce se obișnuiseră cu lumină electrică și

renunțaseră la folosirea lămpilor, destul de greu de altfel, nici nu le trecuse prin cap să își aducă televizor sau radio în casă. Trăiau parcă pe altă lume. Becul electric și telefonul erau, practic, singurele tehnologii care reuşiseră, cu mare greutate de altfel, să ajungă în satul acela. Fără să vreau, m-am întrebat din nou cum de pot trăi oameni în asemenea sălbăticie, dar, brusc, mi-am adus aminte, că, mai nou, acolo exista și semnal de reţea pentru telefonul mobil. Am zâmbit.

Niciunde pe planetă un om nu se mai putea considera în afara civilizației dacă avea conexiune la Rețea.

Am stat câteva minute nemișcat pe culmea dealului, privind spre sat. Acolo gospodăriile erau cu totul altfel decât în comună. Curțile erau mari, înconjurate de garduri micuțe, făcute din șipci de lemn, iar casele erau mai mici și făcute în cea mai mare parte numai din lemn. Căpițele de fân, care se vedeau aproape în fiecare gospodărie sau împrăștiate pe culmile dealurilor, păreau niște stânci masive, cu vârful ascuțit care ieșeau din pământ. Mi s-a părut că, de când nu mai fusesem, pădurea parcă mai înaintase. Am observat, parcă pentru prima dată, că multe din casele satului se aflau exact la marginea pădurii, ca și cum muntele era pe cale să le înghită definitiv. După câteva momente, scrutând priveliștea cătunului scăldat în lumina soarelui de după-amiază, am zărit casa unchiului și a mătuşii. Era așezată la baza unui delușor aflat exact în față. Dincolo de ea era un cositor, adică o pășune care era tot a lor, după care începea pădurea. Am început să cobor încetişor pe cărarea care șerpuia spre sat.

După câteva minute, am intrat pe ulița principală a satului și am ajuns în dreptul primei case. Lângă poartă, pe un scăunel de lemn, stătea o femeie în vârstă, slabă și gârbovită de ani, pe care o ştiam. Era tanti Ildiko, o vecină de-a rudelor mele care îmi părea, de fiecare dată când o vedeam, întruchiparea eternităţii. M-am oprit și am

salutat-o.

— Sărut mâna, tanti Ildiko. Mă bucur să te găsesc sănătoasă.

Femeia s-a ridicat, a venit spre mine, ca să mă vadă mai bine, probabil, și, după câteva clipe m-a recunoscut:

— Bună ziua, măi... Tu ești ăla micu' a lui Gheorghe, nepotu', așa-i?

Am zâmbit:

— Așa-i, tanti Ildiko.

Femeia s-a apropiat de mine și m-a pupat zgomotos pe amândoi obrajii.

— Să trăiești, mă băiatule, că mare și frumos te-ai făcut.

I-am mulţumit, am mai schimbat două-trei cuvinte și am plecat mai departe. După vreo sută de metri, în care am trecut pe lângă alte gospodării fără să mai întâlnesc pe nimeni, am ajuns în dreptul casei unchiului și a mătuşii. Amândoi se aflau în curte. Am încercat să mă apropii încetişor, încercând să le fac o surpriză, dar se pare că am pasul destul de apăsat de vreme ce m-au simţit imediat.

Unchiul s-a întors și, văzându-mă în pragul porții, a zâmbit larg și a venit să mă întâmpine.

— Iete că ajunseşi, mai flăcăule!

— De, așa cum am promis... Bine v-am găsit!

— Bine că ai mai venit și pe la noi, că nu te-am mai văzut de un car de ani.

Am zâmbit.

— Doar de cinci, nu exagera, totuşi.

— Măi, băiatule, aici la noi timpul curge altfel decât la voi, la oraş. Mie acum mi se pare că nu te-am mai văzut de o veşnicie.

Ne-am îmbrăţişat. Unchiul și mătuşa nu sunt foarte vârstnici, să aibă în jur de șaizeci de ani fiecare, dar munca aspră, pe care fuseseră obligați să o depună o viață întreagă, îi făcea să arate ceva mai îmbătrâniți decât erau în realitate. Unchiul era ușor gârbovit și adus din șale iar,

pe chipul mătușii, deși se ținea ceva mai bine, anii trecuți se puteau vedea totuși cu ușurință. Cum am intrat în curte, ea s-a apropiat de mine, mi-a prins capul între palme și m-a pupat apăsat pe frunte.

— Bravo, Radule, mamă, că te-ai mai gândit să treci să ne vezi.

Unchiul mi-a luat rucsacul din spate, l-a pus pe o masă aflată în curte și m-a invitat să iau loc.

Gospodăria nu este foarte mare. Casa principală, bătrânească, făcută din piatră și lemn, are în interior trei camere și o bucătărie mică. Lângă casă se afla un grajd nu foarte mare în care stau vitele, o vacă, câteva capre și un cal. Podul grajdului este folosit pe post de hambar pentru nutreț. Lângă aceste „corpuri principale de clădire”, în curte se mai afla cuşca lui Haiduc, un câine cândva fioros dar acum îmbătrânit și de câţiva ani aproape orb, un coteț pentru găini, o stivă de lemne aflată lângă gard, o masă de lemn cu două băncuțe, așezată în mijlocul curții și o fântână aflată chiar lângă poartă. Lângă fântână, în interiorul curţii, așezat oarecum neobişnuit, se află un pom mare, cu o coroană înaltă, mare și deasă care, în zilele fierbinţi de vară, acoperă aproape întreaga gospodărie cu o umbră binefăcătoare. În spatele casei este o mică livadă cu câțiva pomi iar, dincolo de ea, se află o budă de lemn, improvizată, pe sub care trece un mic pârâiaş. Toate acestea sunt înconjurate de un gard din șipci subţiri, de lemn. Mai nou, de câţiva ani, exista și un bec, așezat chiar deasupra ușii de la intrare în casă și care, la lăsarea întunericului, luminează toată curtea.

M-am aşezat pe una din băncuțele aflate lângă masa din centru curţii și am răsuflat uşurat. Unchiul m-a privit zâmbind:

— Te-a obosit drumul, așa-i?

— Un pic.

— Ia, stai și odihneşte-te oleacă și apoi să mâncăm. Nici

noi n-am mâncat de prânz, ştiam că trebuie să ajungi și am zis să te aşteptăm, să mâncăm toți împreună.

— Mulţumesc frumos.

Mătuşa interveni și ea în vorbă:

— Și cât stai pe la noi, Raducule?

— Păi, stau azi, cât a mai rămas din zi, mâine toată ziua și poimâine la prânz plec înapoi spre Bucureşti, pentru ca marţi trebuie să fiu la serviciu.

Câteva momente tăcurăm toți trei apoi mătuşa întrebă din nou:

— Și pe la oraş ce mai e?

I-am povestit mătușii, pe îndelete, ce mai fac ai mei, ce a mai apărut nou și ce se mai întâmplă prin Bucureşti. Mătuşa, de fiecare dată când auzea aceste lucruri, mă urmărea cu ochii mari, fără să spună nimic. Sunt convins că multe din lucrurile pe care i le povesteam i se păreau nişte istorii fabuloase. Ţin minte că, mai demult, tot într-o vară, când i-am povestit de metrou, a fost extraordinar de mirată să afle că „un şarpe de fier” - așa i-a zis ea - transporta oameni pe sub pământ.

După un timp, unchiul a spus:

— No, hai să mâncăm că s-a făcut seară de amu.

M-am uitat la ceas. Era deja aproape ora cinci.

Mătuşa a intrat în casa și, după câteva minute, a reapărut aducând cu ea un platou de lemn, mare, pe care se aflau trei blide adânci, pline cu ciorbă aburindă, un coşuleţ cu pâine proaspătă, făcută acolo, în casă, trei „pişcăcioşi” - adică trei ardei iuţi - și trei linguri de lemn. De cum mi-a trecut pe la nări mirosul de ciorbă caldă, am simţit cum un gol imens se căsca în stomacul meu. Cred că niciodată până atunci nu mai avusesem o senzaţie atât de intensă și de acută de foame.

După ce tanti Florica a aranjat totul pe masă, unchiul și mătuşa și-au făcut fiecare cruce cu mâna dreaptă și am început să mâncăm. Am savurat în tăcere ciorba de legume

cu carne, pregătită de mătuşă. Era absolut fenomenală. Arareori mi s-a întâmplat să mănânc ceva atât de bun. După ce am terminat, Tanti Florica a strâns blidele pe platoul de lemn și a plecat cu ele în casă. Urma felul doi.

Spre surprinderea mea - pentru că ştiam că, acolo, servirea mesei este un ritual de care se ocupă doar femeile - fără să spună absolut nimic, unchiul s-a ridicat și el de la masă și a intrat în casă. După câteva clipe s-a întors. M-am relaxat. Unchiul nu venise aducând un platou cu mâncare ci câteva nuci și o piatră de dimensiuni medii pe care le-a pus pe masa. S-a reaşezat și el. A zâmbit și mi-a zis:

— Nu-i frumos să mâncăm doar noi când mai sunt și alte ființe prin apropiere.

Am zâmbit și eu, fără să ştiu exact de ce, și l-am urmărit curios în continuare. Unchiul s-a aşezat la masă și a început să spargă nucile cu piatra. După ce le-a crăpat pe toate, a scos miezul din fiecare și l-a pus pe tot, grămadă, într-o parte. Apoi, cu aerul cel mai firesc, și-a întors privirea spre copacul de lângă fântână, a luat piatra și a lovit cu ea de trei ori în masă. M-am uitat și eu încotro privea unchiul dar nu s-a întâmplat nimic. S-a încruntat un pic și apoi a zis:

— Poate că doarme și nu m-a auzit. Hai să mai încerc.

A luat din nou piatra și a mai lovit cu ea de trei ori în masă. După câteva clipe, dintr-o scorbură a copacului, pe care atunci o vedeam pentru prima dată, a ieşit o veveriţă micuţă, roşcată și cu coada stufoasă. Am tresărit. Animăluţul a coborât uşor pe trunchiul copacului și s-a apropiat în viteză de masa noastră. Când a ajuns în dreptul ei, unchiul s-a aplecat, a întins palma, veveriţa a făcut un salt și, top!, s-a urcat pe mâna lui. Cu foarte multă grijă, unchiul a ridicat mâna și a pus-o pe masă. Veveriţa a coborât din palma lui și câteva clipe a rămas nemişcată, privindu-mă atent. Avea ochii mari și negri. După câteva secunde, dându-şi seama probabil că nu reprezint un

pericol, s-a apropiat de grămăjoara de miez de nucă, a luat o bucățică între lăbuţele ei mici și a început să ronţăie repede, ca orice veveriţă. Eram absolut uimit. Am zâmbit.

— Foarte bine dresată veveriţa matale.

Unchiul zâmbi și el.

— Nu e dresată, așa e ea. E prietena mea... M-a ajutat mai demult, într-o situaţie destul de grea...

Am căscat ochii mari.

— Serios, ai primit ajutor de la o veveriţă?

— Da.

— Cum așa?

Privind veveriţa cum mănâncă miezul de nucă, unchiul începu să povestească tacticos:

— Păi acum vreo patru ani am avut aici o vară foarte secetoasă. Deşi munţii ăştia sunt plini de ape subterane, mai toate izvoraşele de suprafaţă secaseră. Nici fântâna asta de lângă poartă nu mai dădea firişor de apă... A fost destul de greu... După un timp, chiar nu mai aveam apă nici ca să bem... Și, atunci, de voie de nevoie, am plecat prin împrejurimi să văd unde găsesc apă pe sub pământ...

Mi-amintesc că m-am încruntat.

— Cum adică să găseşti apă pe sub pământ? Aveai vreun detector, sau ceva de genul ăsta?

Unchiul zâmbi:

— Da, aveam un detector... O crenguţă de alun...

M-am încruntat din nou.

— Cum adică?

Unchiul zâmbi din nou.

— Unii dintre noi, prin părţile astea, avem un meşteşug rămas din bătrâni... Căutăm unde este apă în pământ folosindu-ne de o nuieluşă din lemn de alun...

Am continuat să privesc încruntat.

— Cum adică?

Unchiul continua să zâmbească:

— Este un obicei foarte vechi, poate o să-ţi povestesc

odată... Treaba e că, în vara aia, crenguţa de alun nu vroia de loc să vibreze, să-mi arate unde trebuie să sap după apă. Ştiam sigur că pe sub pământ e apă dar nu ştiam unde trebuie s-o caut... A fost destul de greu... După foarte multe zile de căutare prin împrejurimi, totuşi, deasupra unui loc, nuieluşa a mişcat un pic. M-am apucat imediat să sap acolo dar degeaba, deşi făcusem o groapă destul de adâncă, nici urmă de apă... Mi-amintesc că, după câteva ore de săpat, m-am oprit și m-am aşezat să mă odihnesc... Eram destul de speriat... Ne sfârșeam de sete, înțelegi?... E, și atunci, cum stăteam eu și mă odihneam, am văzut veverița asta pe creanga unui copac din apropiere că îmi face semn cu lăbuţa spre rădăcina pomului...

— Ete, na!

Unchiul zâmbi:

— Serios îţi spun, nu înfloresc cu nimic...

După o scurtă pauză, reîncepu din nou să povestească:

— Și atunci, m-am ridicat, mi-am luat lopata și am început să sap acolo, unde îmi arătase. După nici două minute am dat de un izvoraş și uite așa ne-am salvat în vara aia, pană a trecut seceta.

Nu prea ştiam ce să zic. Istorioara unchiului mi se părea cusută cu aţă albă.

— Și..., de atunci, te-ai împrietenit cu veveriţa asta?

— Da, după ce am lărgit gura izvorului cât să ne fie de folos, am invitat-o pe dumneaei să vină cu mine acasă, să îi mulţumesc...

— Cum ai invitat-o, i-ai vorbit cu cuvinte?

— Păi, cum altfel?

— Și ea ce a făcut?

— Păi, când am luat-o spre casă, a coborât din pom și s-a ţinut după mine. Am adus-o aici în curte, și-a găsit imediat loc în scorbură la Frati-miu și, de atunci, a rămas aici...

M-am încruntat din nou. Amintiri vagi din copilărie, care îmi fulgeraseră prin faţa ochilor, mi-l arătau pe unchiul

meu vorbind singur lângă copacul de lângă fântână.

— „Frati-miu” e copacul de lângă fântână?

— Da.

— Păi și de ce îi spui așa?

— Îi spun așa pentru ca el chiar este fratele meu. A fost plantat de bătrânii mei, exact în ziua când m-am născut, așa că de o viață trăim împreună...

Cred că păream destul de mirat, căci unchiul zâmbi și încercă să-mi explice:

— Așa e obiceiul pe la noi, când se naşte un copil, se plantează un copăcel în apropiere, pentru ca copilul acela să aibă un frate pe toată viața...

N-am mai zis nimic. Câteva momente am rămas tăcut. Totuşi, după câteva clipe nu m-am putut abţine să nu spun:

— Totuşi, pomul acesta este doar o plantă...

Unchiul zâmbi:

— Așa credeţi voi, la oraş?

M-am încruntat. Era ceva uşor ironic în atitudinea unchiului. Am răspuns ferm:

— Până acum nimeni n-a demonstrat contrariul...

Unchiul zâmbi din nou și apoi continuă:

— Fiecare fiinţă vie e un suflet, băiatule. Și copacul ăsta, și florile din grădină și veveriţa din faţa ta, și multe alte fiinţe de care voi, la oraş, nu aveţi habar...

M-am încruntat iar și am simţit că devin un pic nervos.

— Care fiinţe? Ce fiinţă mai există fără ca noi, cei de la oraş, să avem habar?

Cred că apăsasem cam mult pe cuvinte căci unchiul se uită un pic mustrător la mine:

— Dar, nu-i cazul să te superi, băiatule, fiecare om cunoaşte lumea lângă care trăieşte... Voi de acolo, n-aveţi cum să ştiţi lumea de aici... E normal.

Exact în momentul acela tanti Florica îşi refăcu din nou apariţia, aducând din casă, pe acelaşi platou de lemn, trei castroane pline ochi cu mâncare aburindă, aceleaşi trei

linguri de lemn, un alt coşuleţ cu pâine proaspătă și trei căţei de usturoi. Unchiul zâmbi:

— Ia uite ce bunătăţi se îndreaptă spre noi.

O ajută pe mătuşa să aranjeze farfuriile și lingurile pe masă și apoi îşi făcu cruce din nou cu mâna dreaptă. Tanti Florica se aşează și ea la masă, îşi făcu și ea cruce și începurăm din nou să mâncăm. Mâncarea era foarte bună, doar un pic prea caldă. Frigea. Trebuia să mai aştept un pic să se mai răcească.

Am luat o căpăţână de usturoi și am început să o decojesc. Instinctiv, m-am uitat spre veveriţa care continua liniştită să-şi ronţăie miezul de nucă, pe colţul mesei. Am zâmbit și, după câteva clipe, fiind complet relaxat, am dat glas curiozităţii care mă împingea de la spate.

— Deci, aici, prin împrejurimi, trăiesc nişte fiinţe pe care noi, la oraş, nu le cunoaştem?

Unchiul tăcu câteva clipe, amestecând cu lingura în mâncarea fierbinte și ezitând, dar apoi păru că se hotărăşte să răspundă.

— Da, băiatule.

— Și care sunt acele fiinţe?

Unchiul tăcu din nou câteva clipe, apoi spuse din nou:

— Noi le spunem „vecini”, pentru că trăiesc prin păduri.

— Sunt un fel de creaturi supranaturale?

Pe unchiul îl pufni râsul.

— Nu, băiatule, sunt la fel de naturale ca mine sau ca tine. Doar că sunt diferite.

— Cum adică?

Unchiul începu să mănânce încet și continuă să vorbească:

— Sunt cum se spune prin povesti… Știi, poveştile nu sunt născute din senin, ele păstrează amintirea celor care au trăit demult, înaintea noastră.

Am tăcut și eu câteva clipe pentru că am înţeles imediat unde vroia să bată:

— Adică sunt un fel de pitici și zâne?

— Cam așa... Poveştile din bătrâni spun că de la ei s-a transmis și meşteşugul nostru, de a căuta apa sub pământ, cu nuiaua de alun...

Am tăcut din nou continuând să curăţ căpăţâna de usturoi. Eram destul de circumspect pentru că nu vroiam să-l supăr pe unchiul.

— Și ființele acelea încă mă trăiesc și azi?

— Da, bineînţeles... A fost o vreme când Vecinii și oamenii locuiau împreună pe pământul acesta, chiar în sate comune, deşi erau rase diferite. Dar mai apoi oamenii s-au lăcomit și au vrut să ţină doar pentru ei pământurile cele mai bune. Și așa au apărut cearta și conflictul... Și atunci, Vecinii s-au retras.

— Unde s-au retras?

— E foarte greu de spus. Unii spun că au rămas prin apropiere, pe lângă noi, printre noi, prin păduri și dumbrăvi, doar că noi nu-i mai putem vedea...

— Adică s-au făcut nevăzuți?

— Adică s-au retras dincolo de puterea oamenilor de a vedea.

— Deci, în realitate, nu i-a văzut nimeni...

— Copii care duc oile pe munte mai povestesc, din când în când, că văd diverse ființe care intră și ies prin crăpăturile stâncilor sau apar și dispar după copaci sau pe la răscrucile drumurilor.

Am început și eu să mănânc. Mâncarea se răcise suficient.

— Bine, și oamenii chiar îi iau în serios? Se ştie că fiecare copil are imaginaţia bogată. De ce doar ei povestesc aceste lucruri?

— Pentru că Vecinii doar copiilor se arată. Vecinii nu pot fi văzuți decât atunci când vor ei să se arate. Să fie surprinși împotriva voinței lor, nu s-a prea întâmplat pentru că este peste puterea noastră de a-i vedea pe ei.

Mâncarea, din blid, un fel de tocăniţă cu carne, era foarte, foarte bună.

— Și n-a încercat nimeni să-i pândească?

— Au mai încercat oamenii de-a lungul timpului dar s-au căit mai apoi. Atunci când sunt pândiți, Vecinii se supără și se pot răzbuna rău pe cei care îndrăznesc să facă acest lucru, se năpustesc asupra lor și îi lăsă cu beteşuguri...

Timp de câteva clipe am mâncat toți trei în tăcere, apoi unchiul reluă povestirea:

— Se pare că animalele din bătătura oamenilor simt prezența lor... Unii zic chiar că animalele ar putea să-i vadă... De exemplu, se zice că atunci când cocoșul cântă noaptea și dimineața nu face altceva decât să le salute prezența Vecinilor, când vin și când pleacă din gospodăria omului...

Brusc, o întrebare îmi ţâşni aproape pe buze:

— Îmi tot povesteşti aici ce zic sau au zis unii și alţii. Da' matale ai văzut vreun astfel de Vecin vreodată?

Unchiul tăcu câteva clipe apoi spuse:

— De văzut n-am văzut niciodată dar, de întâlnit, cred că am întâlnit unul, de mult, când eram mai tânăr. Spre norocul meu.

— De ce spre norocul matale?

— Era într-o iarnă. Eu cred că aveam vreo douăzeci de ani și ceva. Eram cam de vârsta ta. Ieşisem în pădure să tai niște lemne pentru foc. Era în miezul zilei. Am tot umblat prin zăpadă ca să găsesc lemnul care îmi trebuia, ajunsesem pe o pantă, lângă un pâlc de pădure când am auzit brusc un tunet puternic, m-am uitat în sus și n-am mai apucat decât să văd cum un val alb de zăpadă se scoboară din munte și se prăvale peste mine. Mi-amintesc doar că m-a acoperit în câteva secunde și apoi, când am deschis ochii, că nu vedeam nimic ci doar simțeam că nu mă puteam mişca. Am încercat să mă eliberez dar, în zadar, pentru că nu puteam să fac nici o mișcare. După

câteva secunde, începusem deja să mă sufoc când am simțit și după aia am și văzut cum zăpada de deasupra capului meu se dă la o parte, adică cineva o lua și o arunca în lături. Am crezut că era un om de prin sat care se nimerise pe acolo dar după ce s-a făcut în fața mea un mic tunel, exact atât cât era nevoie ca să pătrundă aer, ca să pot respira, mișcarea a încetat cu desăvârșire.

— Și ce-ai făcut?

— După ce am tras bine aer în piept, am început să mă mișc, am reușit să mă sucesc și am ieșit de sub zăpadă.

— Și nu te-ai uitat după urmele celui care te-a ajutat? Ar fi trebuit să rămână întipărite în zăpadă...

— Păi, asta e, că m-am uitat și nu era nici o urmă.

— Poate n-ai văzut-o matale.

— Băiatule, îți dai seama că am cercetat cu mare atenție tot ce era de jur împrejurul meu. Nu era nici o urmă. Toată zăpadă era netedă și neatinsă...

Brusc, discuţia ne fu curmată de veveriţa care îşi ronţăia miezul de nucă, cot la cot cu noi, pe masă. Aceasta luă între lăbuţe ultima bucată de miez de nucă pe care o mai avea în față și făcu câţiva paşi spre mine. Am privit-o cu atenţie și, câteva secunde, ne-am uitat unul la altul fără să facem nici o mişcare. I-am remarcat din nou ochii mari și negrii. Apoi, veveriţa s-a apropiat și mai mult și a lăsat lângă blidul meu de mâncare bucăţica de miez pe care o avea între lăbuţe. M-am încruntat. Mi-am ridicat privirea spre unchiul meu și am văzut că acesta zâmbea:

— I-a plăcut de tine, uite, îţi dă din mâncarea ei.

Nu-mi venea să cred. Am rămas câteva clipe nemişcat. Unchiul îmi şopti:

— N-o refuza, că nu-i frumos. Mănâncă bucăţica de miez că altfel o să se întristeze...

Am mai rămas câteva clipe nemișcat, apoi am întins mâna, am luat bucata de miez, am dus-o la gură și am început s-o ronţăi. Veveriţa m-a privit cu atenţie câteva

momente apoi s-a întors și s-a îndreptat spre celălalt capăt al mesei. Unchiul a zâmbit din nou, și-a apropiat palma de ea, veveriţa s-a urcat din nou pe mâna lui și unchiul s-a aplecat și a lăsat-o pe pământ. După câteva secunde, veveriţa a dispărut din nou în scorbura ei. Mie încă nu-mi venea să cred. M-am uitat din nou spre cei doi. Mătuşa tăcea iar unchiul, observând probabil faptul că eram foarte contrariat, zâmbi din nou:

— Asta e, i-a plăcut de tine și a împărţit cu ţine mâncarea ei... Ţi-am zis eu că e un suflet bun...

N-am mai zis nimic și doar am continuat să mănânc în tăcere. Tot ceea ce mi se întâmpla și auzeam părea uşor ireal. După un timp, unchiul termină de mâncat felul doi și îşi puse blidul de o parte. Eu am continuat să mănânc fără să mai scot nici un cuvânt dar, totuşi, la un moment dat, curiozitatea m-a împins să mai pun o întrebare:

— Ai zis mai devreme că Vecinii nu sunt nişte fiinţe supranaturale. Atunci, dacă nu sunt fiinţe supranaturale, ce sunt de fapt?

Unchiul păru încurcat câteva clipe, apoi încercă să explice:

— Bătrânii spuneau că Vecinii sunt o rasă străveche de oameni...

Am tresărit:

— Oameni?

— Da, oameni.

— Păi, și dacă sunt oameni, prin ce se deosebesc de noi, de oamenii obişnuiţi, adică?

— Bătrânii spuneau că Vecinii au o cunoaștere pe care noi oamenii nu o avem. Vecinii cunosc, înțeleg și vorbesc graiul naturii.

— Cum adică?

Unchiul tăcu din nou câteva clipe și apoi spuse.

— Vecinii pot să comunice cu spiritele lucrurilor.

Timp de câteva clipe am amuţit. Nu prea ştiam încotro

avea să se ducă acea discuţie și cum ar fi trebuit să reacţionez mai departe. După câteva clipe am întrebat prudent:

— Cum adică?

Unchiul zâmbi.

— Natura este formată din fiinţe vii. Fiecare parte din natură are un spirit, un paznic cu care se poate vorbi dacă îi cunoști graiul. Vecinii cunosc acest grai.

Am tăcut câteva clipe.

— Nu înțeleg. Pădurea, de exemplu, are conștiință?

— Da, bineînțeles, și pădurea și fiecare copac din ea. Și râurile, și bălțile, și mlaștinile, și lacurile, și munții, și ceața, tot ceea ce există are un suflet care trăiește atât timp cât trăiește și elementul pe care îl protejează.

Brusc, am simţit nevoia de a fi un pic ironic:

— Și pietrele au conștiință?

Unchiul păru că nu înţelege intenţia mea și îmi răspunse foarte serios:

— Da, chiar și pietrele. Se spune chiar că pietrele cântă cele mai frumoase și minunate cântece.

— Cum așa? Pietrele cântă?

— Da, se pare că dacă asculţi cu atenţie o să auzi cum totul, de jur-împrejur, cântă.

M-a pufnit râsul:

— Ceea ce îmi spui sună mai degrabă a magie.

Unchiul mă privi foarte serios:

— Nu există magie, băiatule, există doar lucruri pe care le cunoaştem și le înţelegem și lucruri pe care nu le cunoaștem și nu le înţelegem…

Am tăcut câteva momente, apoi am spus din nou, pe acelaşi ton uşor ironic:

— Și, presupun, ca aceste… spirite ale naturii, ca și Vecinii, nu pot fi văzute sau auzite de oameni, nu?

Unchiul păru din nou că nu sesizează intenţia întrebării mele și răspunse cu toată seriozitatea:

— Se spune că dacă urmărești cu atenție ceața dimineții care se ridică de pe munți, poți să zărești în ea pe stihia acesteia. După cum, dacă priveşti cu atenție în apa cascadelor sau te uiți cu atenție în stropii din râuri, le poți vedea pe naiadele apelor curgătoare...

Simţeam că mă enervez din nou.

— Dar matale ai văzut vreodată vreun spirit al naturii din acesta?

— Nu, dar îmi amintesc că bunica mea vorbea des cu naiada unui râu aflat în apropierea satului. În fiecare seară se ducea la locul unde izvora apa și petrecea ore întregi vorbind cu zâna izvorului.

N-am mai spus absolut nimic. Am continuat să mănânc în tăcere și, după câteva înghițituri, am reuşit să termin toată mâncarea din blid. Fusese extraordinar de bună. Mătuşa strânse pe platoul de lemn cele trei bliduri, coşul de pâine gol, lingurile și cojile de usturoi și dispăru cu ele, din nou, în casă. Unchiul îşi scoase din chimirul de la brâu o pipă, o cutie cu tutun și nişte chibrituri. Începu să îndese tutun în pipă.

Fără să vreau, privirea îmi alunecă spre pomul de lângă fântână. Veveriţa nu se vedea pe nicăieri. Brusc, mi-am adus aminte de pomul de pe culmea de la marginea satului și, aproape, fără să vreau, am spus:

— Se pare că și acum este ceva secetă prin părţile astea.

Unchiul tresări și întrebă:

— De ce spui asta?

— Păi am văzut că „Străjerul” s-a cam uscat...

Unchiul păru că tresare din nou.

— Da, se pare că se apropie din nou seceta de hotarul satului...

Mi se păru ciudat cum se referă la secetă. Parcă vorbea de o persoană.

— ...curând s-ar putea să trebuiască să caut apa din nou prin munţi... Este din ce în ce mai greu... Și în primăvara

asta am căutat nişte izvoare și, abia, abia, cu greu, am găsit unul. Se pare că spiritele izvoarelor se trag tot mai în adâncuri dincolo de puterea alunului de a mai vedea unde sunt. Sau poate că alunul nu mă mai ascultă pe mine pentru că am îmbătrânit.... Așa se zice pe aicea, că atunci când nuiaua de alun nu îi mai slujeşte pe cei în vârstă, înseamnă că are nevoie de un suflet tânăr cu care să lucreze...

L-am privit cu luare aminte pe bătrânul meu unchi și apoi l-am întrebat, nici eu nu mai ştiu dacă serios său ironic:

— Și de ce s-ar retrage spiritele izvoarelor în adâncuri? De ce ar face acest lucru?

Unchiul îşi aprinse pipa și trase un fum puternic din ea.

— Poate așa le-a cerut Mama Natură. Poate că Ființa care ne hrănește, a ajuns la capătul puterilor, s-a săturat de noi și nu ne mai suportă. Poate că vrea să ne piardă sau poate că doar vrea să ne dea o lecţie, cine ştie...

Am zâmbit:

— Poate că Vecinii ştiu, nu?... Nu ziceai că ei vorbesc graiul naturii?

Unchiul mă privi serios.

— Da, e posibil ca ei să ştie ceva dar, din păcate, de mult ei nu mai comunică cu noi...

Tăcurăm din nou. Unchiul continua să pufăie din pipă iar eu mă uitam aiurea, spre crestele munţilor care se vedeau în zare. Începea deja să se anunţe asfinţitul. După un timp, uitându-se la mine, unchiul spuse:

— Băiatule, eu am niscaiva treabă prin sat. O să plec o țâră și o să te las oleacă cu tuși-ta, dar să știi că n-o să întârzii mult... Nu te superi, nu?

Se uita spre mine întrebător.

Am zâmbit.

— Nu, unchiule, stai liniştit, abia ce apuc și eu să mă odihnesc un pic.

Unchiul Teodor mai trase un fum din pipă și zise:

— Apoi, bine atunci, mă duc ca să apuc să mă și întorc până se întunecă.

Unchiul se ridică de la masă, o luă spre poartă, ieşi și, după câteva momente, dispăru în jos, pe uliţa satului.

*

Am rămas câteva minute singur, privind când la coroana copacului de lângă fântână, când la crestele munţilor care străjuiau orizontul. Liniştea dimprejur era absolută. Nici un zgomot, cât de mic, nu o tulbura. Să tot fi trecut așa vreo jumătate de oră când am auzit paşii mătușii ieşind din casă. Am întors capul și am văzut-o pe tanti Florica apropiindu-se. Avea în mână un castron și o ceaşcă. Le puse pe masă. În castron era brânză cu mămăligă și în cană un fel de lapte gros, probabil smântână, de fapt. După ce se aşeză și ea la masă, turnă nişte smântână în castron și începu să le amestece. Am privit-o un timp în tăcere apoi, brusc, mi-a venit să o întreb:

— Mătuşă, ce părere ai matale despre ceea ce a povestit unchiul mai devreme? Am văzut că n-ai spus nimic.

Tanti Florica a tăcut un timp apoi a răspuns, ezitând:

— Păi ce părere să am?

Am mai așteptat puțin apoi am pus frontal întrebarea care îmi stătea pe buze:

— Crezi că e posibil ca unchiul să fi exagerat în vreun fel?

Tanti Florica a ridicat privirea spre mine și m-a privit mirată:

— Cu ce să fi exagerat?

— Cu toată povestea asta, cu veveriţa care i-a arătat unde este apa, cu Vecinii din pădure...

Tanti Florica tăcu și, după câteva clipe am continuat, ezitând un pic:

— Adică, matale crezi că Vecinii de care povestea unchiul, chiar există cu adevărat?

Mătuşa a continuat să amestece conținutul castronului.

— Dar tu ce crezi, dragul meu?

— Păi ce aş putea să cred. Este evident că o Veveriţă nu are de unde să ştie unde există apă în sol, iar în ceea ce-i priveşte pe acei Vecini, ...toată lumea știe că în realitate nu există nici un fel de ființe supranaturale.

Tanti Florica tăcu câteva clipe apoi întrebă din nou:

— Care lume spune asta, măi Răducule?

— Păi, toată lumea. Dacă, poimâine, când mă întorc la București, aș povesti cuiva despre lucrurile astea, despre Vecini, lumea ar zice că am luat-o razna.

Mătuşa a continuat să amestece brânza din castron.

— Dacă oamenii de la oraș ar trăi aici, n-ar mai spune așa.

Am privit-o cu atenție:

— Deci și matale ești convinsă că aceste ființe, Vecinii, există?

— Bineînțeles că există. Noi trăim dintotdeauna în bună vecinătate cu ei.

Am tăcut câteva momente circumspect. Nu prea ştiam cum să continui. Tanti Florica mă scuti de această problemă căci zise mai departe:

— Dacă o să stai mai mult pe aici sau dacă o să vii mai des, o să te convingi singur. O să vezi. Dar trebuie să trăiești aici o vreme ca să înțelegi lucrurile astea.

Iar am tăcut câteva clipe neştiind ce să zic, apoi am continuat să-i pun întrebări:

— Matale ai auzit demult de existența... Vecinilor?

Tanti Florica se încruntă:

— Cum adică?

— Adică de când știi de existența lor?

Mătuşa ridica din umeri:

— Dintotdeauna. De când eram copil părinții mi-au

povestit că noi, oamenii, nu trăim singuri pe pământurile astea, că mai sunt niște ființe în vecinătate.

Încet, încet, începeam să devin curios, să aflu până unde merg și cât de adânci sunt acele credinţe ciudate ale rudelor mele, pe care atunci le descopeream pentru prima dată.

— Și ce ți-au povestit părinții matale despre ei?

— Multe lucruri mi-au povestit. Unul din primele lucruri pe care l-am auzit despre Vecini mi l-a povestit tatăl meu. Eram foarte mică pe atunci, cred că aveam doar vreo zece ani. Atunci, tatăl meu mi-a spus cum a scăpat el și cu fratele lui, ca prin minune, de urmărirea miliției.

M-am încruntat:

— Miliției? Ce-i aia?

Mătuşa zâmbi:

— Ești prea mic ca să știi. Așa se numea în anii ăia poliția. Ce-ţi povestesc acum se întâmpla exact în anul când m-am născut eu, în 1951.

— A, pe vremea comuniștilor.

— Da, la vreo cinci ani după ce veniseră ei la putere. Pe atunci se petrecea cooperativizarea.

— Da, știu, am învățat la istorie. S-au luat pământurile cu forța de la oameni și cei care s-au opus au fost băgați la închisoare.

— Sau omorâți. Pe aici, pe la noi, nu prea aveau ce să cooperativizeze că nu prea e teren arabil dar totuși existau niște pășuni și livezi iar primarul comunist a vrut să le ia la primărie ca să crească în ochii șefilor lui de la raion și să-l avanseze.

— De la raion?

— Da, așa se numeau atunci județele de azi.

— Aha, am înțeles.

— Ei, familia noastră avea niște fânețe și niște livezi. Pe fânețe își păștea animalele, oile, caprele, iar fructele din livezi le vindeau bătrânii ca să aibă cu ce trăi.

Povestea mi se părea din ce în ce mai interesantă.

— Într-o zi, primarul a venit la noi în curte, unde trăia tatăl meu, împreună cu fratele și cu părinţii lui și i-a cerut bunicului să facă act, ca să le doneze la primărie. Atunci, bunicul meu, l-a întrebat în baza cărei legi vrea să le ia fâneața și livada că nu exista nici o lege care să prevadă așa ceva. Asta l-a înfuriat foarte rău pe primarul comunist care l-a amenințat pe bunicul că îl arestează și îl trimite la pușcărie pentru uneltire împotriva statului. Când au auzit asta, cei doi băieți ai lui, tatăl meu și cu fratele lui, au tăbărât pe el, l-au dat afară din curte și i-au strigat să nu mai îndrăznească să calce vreodată pe acolo.

Am făcut ochii mari. Toată acea istorie era absolut nouă pentru mine, o auzeam pentru prima dată.

— După câteva ore, când ei tocmai se liniștiseră, a venit pe furiș o fătucă care lucra la primărie și le-a spus să fugă că primarul a adunat câțiva milițieni și vine să-i ridice.

— Și ce se putea întâmpla dacă îi ridica?

— Păi cine poate știi... Mulți băieți au fost luați în anii ăia pentru că se opuseseră la ce se întâmpla atunci și puțini s-au mai întors. Iar dintre cei care s-au întors, după zece-cincisprezece ani, unii erau de nerecunoscut și n-au mai fost oameni toată viața lor apoi.

După câteva clipe de pauză, Tanti Florica continua să povestească.

— Tata și fratele lui s-au speriat pentru că fata le-a povestit că primarul era foarte furios și amenințase în primărie că îi împușcă pe loc pentru că atacaseră autoritatea statului. Așa că, și-au luat repede ceva merinde în niște traiste și au luat-o spre munte.

— Și chiar crezi că i-ar fi omorât pe loc dacă nu fugeau?

— Eu știu? Ar fi fost posibil, poate. Primarul ăla era un om tare rău și mai omorâse un băiat în alt sat pentru că dăduse cu o piatră după el.

Am tăcut. Tot ce îmi povestea mătușa era atât de

neașteptat încât, deși acele lucruri se petrecuseră cu mai puțin de şaizeci de ani în urmă, mi se părea că aud legende venite din timpuri imemoriale.

— ...au plecat spre munte dar milițienii le-au luat urma cu câini dresați care i-au urmărit după miros, și după câteva ore, mi-a povestit tata, i-au încolțit undeva lângă un perete de stâncă care se termina brusc și, dincolo de care, nu mai aveau unde să se ducă. Atunci, zicea tata, el și fratele lui au crezut că s-a terminat cu ei.

— Și?

— Și atunci s-a produs ceva nemaivăzut. În timp ce milițienii, care erau vreo zece în total, urcau spre capătul drumeagului care se termina lângă stânca aceea, tata și unchiul au văzut apărând lângă ei un fel ființă mică, cu formă de om care, după ce s-a uitat un pic la ei, a aruncat asupra lor cu un fel de pulbere argintie. Tata și cu fratele lui n-au știut ce se întâmplă și au rămas lipiți de peretele stâncii. După câteva momente milițienii și-au făcut apariția cu câini cu tot, au ajuns lângă ei și au trecut pe lângă ei fără să îi vadă. Mi-a povestit tata că lui și lu' unchiu nu le venea să creadă că milițienii erau la doi pași de ei, așa cum am fi noi doi acum, față în față, și nu îi vedeau. Și nici câinii nu îi miroseau. Mi-a spus că erau atât de speriați, încât se lipiseră cu spatele de peretele de stâncă și aproape că nici nu îndrăzneau să respire de frică să nu le fie auzită respirația.

Tanti Florica și-a aruncat o privire în castronul în care mesteca de zor. Pe mine povestea mă prinsese complet.

— Și ce s-a întâmplat mai departe?

— Tata mi-a povestit că milițienii s-au mai agitat câteva minute pe acolo pentru că nu înțelegeau ce s-a întâmplat, nu știau unde putuseră să dispară cei doi fugari, câinii păreau și ei dezorientați, au fumat fiecare câte o țigară, s-au odihnit un pic și apoi au luat-o înapoi, în jos.

— Și ei ce-au făcut?

— Păi au mai rămas o vreme acolo până s-au asigurat că milițienii s-au îndepărtat. Apoi au plecat, s-au strecurat prin niște chei și au trecut în partea cealaltă a muntelui unde s-au adăpostit câteva luni la niște rude din alt sat.

— Și ființa respectivă, care i-a salvat, a mai apărut?

— Tata mi-a zis că nu au zărit-o decât pentru câteva secunde când a aruncat cu pulberea apoi a dispărut și n-a mai apărut niciodată.

După câteva momente am întrebat-o din nou:

— Și cu fâneața și livada pe care primarul voia să le ia la primărie ce s-a întâmplat?

— Păi le-a luat pentru o vreme. La câteva zile după fuga băieţilor, a venit într-o noapte acasă cu câțiva milițieni și cu o mașină și l-au ridicat pe bunicu' cu forța. L-au adus înapoi, a doua zi dimineață, bătut. Mi-a zis bunica că niciodată nu a fost așa de speriată ca în noaptea aia și că, atunci când l-a văzut pe bunicu' cum arata când l-au adus înapoi, era să leșine. Mi-a spus că două săptămâni au fost necesare că bunicu' să se pună pe picioare, să poată umbla din nou.

— Și livada și fâneața au rămas la primărie?

— Nu, după vreo cinci luni, primaru' ăla a fost mutat pe alt post și a plecat de aici. A venit un alt primar pe care nu l-a mai interesat să țină fâneaţa și livada la primărie și ni le-a dat înapoi să le folosim. Așa au putut să se întoarcă și tata cu fratele lui de unde stătuseră ascunși și să-și vadă de viață în continuare. Mi-a zis tata că eu m-am născut în lunile alea cât era el fugit. Prima dată m-a văzut când aveam deja trei luni. Știa că mă născusem dar nu putea să riște să vină să mă vadă. Mi-a zis că a fost cea mai mare bucurie pe care putea s-o aibă când s-a întors acasă.

Mătuşa zâmbi și am rămas amândoi tăcuți câteva minute. Brusc, tanti Florica se ridică în picioare.

— Mă duc la bucătărie să iau smântâna și mierea.

Mătuşa a revenit după câteva momente dar eu nu am

mai întrebat nimic. Nu ştiam ce să mai zic. Îmi era suficient cât auzisem.

Restul serii a trecut destul de liniştit. În timp ce tanti Florica și-a continuat activitatea ei gospodărească eu mi-am verificat de pe telefon mesageria și am mai navigat on-line pe câteva website-uri.

Unchiul s-a întors după vreo două ore. Părea destul de obosit. Un timp, am mai vorbit tot felul de fleacuri, am mai mâncat nişte plăcintă cu mere - extraordinar de bună - și apoi, pe la zece, tanti Florica a dat stingerea.

Mi-am luat rucsacul și, o dată cu ei, am intrat și eu în casă. În urma mea, unchiul a stins lumina și întreaga curte s-a cufundat în întuneric.

*

Camera mea, în care dormeam de câte ori veneam acolo, era ultima și dădea chiar spre livada din spatele casei. Le-am spus „somn uşor”, am intrat și am închis uşa după mine. Fereastră era deschisă și radiaţia strălucitoare a lunii - era Luna plină - se strecura printre copaci și împrăştia în cameră o lumină difuză dar absolut suficientă cât să mă pot mişca în voie. Mi-am pus rucsacul pe masa de lângă perete și, fără să aprind lumina, m-am întins în pat. Eram destul de obosit. Călătoria și toate discuţiile acelea cu unchiul și mătuşa mă obosiseră destul de mult. Vroiam să stau câteva momente întins și apoi să mă ridic și să îmi pun pijamaua pe care mi-o adusesem de la Bucureşti. Era o strategie pe care o aplicam și acasă când ajungeam seara târziu și eram foarte obosit: mai întâi mă odihneam un pic, apoi mă pregăteam de culcare.

Am ascultat câteva minute concertul pe mai multe voci pe care greierii îl dădeau în grădină. Frânturi de gânduri și imagini începură să-mi zboare prin minte dar am încercat să le alung. Nu vroiam să mă gândesc la absolut nimic, ci

doar să mă odihnesc timp de câteva minute. Am închis ochii.

Brusc, în secunda următoare, am auzit un vâjâit în apropierea mea și imediat am redeschis ochii. Am încremenit. Mă aflam în mijlocul unei câmpii pustii. Nu-mi venea să cred. Era în plină zi iar eu stăteam în picioare, în mijlocul unui deșert arid, format din pământ uscat și crăpat. De jur împrejur, cât se vedea cu ochii, totul era galben. Am simțit o căldură puternică venind de sus. Am ridicat privirea. În înaltul cerului era doar soarele care pârjolea pământul cu limbile sale de foc. Am auzit un vâjâit venind din spatele meu și imediat am simțit cum o adiere dogoritoare trece pe lângă mine. Mi-am întors privirea și am văzut un fel de ființă diformă, formată din fâșii de abur încins, zburând razant pe lângă mine. Am urmărit-o cum se depărtează și se topește și, fără să-mi dau seama cum, câteva cuvinte îmi veniră pe buze:

— Vântul de arșiță.

Mi-am rotit din nou privirea în jur și mi s-a părut că zăresc, undeva în stânga mea, în depărtare, o formă neclară. M-am frecat la ochi dar imaginea continua să rămână la locul ei. Am ezitat câteva clipe, apoi am luat-o într-acolo. Pământul uscat și crăpat a scârțâit sub picioarele mele. Pe măsură ce înaintam, forma din depărtare devenea tot mai clară. Părea a fi un copac. Am continuat să merg. Treptat, începură să se distingă și detalii. Mă îndreptam spre un copac înalt, cu o coroană bogată.

„Cum de există un copac în pustietatea asta?”

Am mai parcurs câteva sute de metri și am ajuns în apropierea pomului. Era un arbore enorm, înalt, cu o coroană foarte mare și foarte bogată care crea o adevărată oază de umbră în jurul lui. Ciudat, semăna cu copacul din curtea unchiului. M-am oprit un moment, privindu-l în tăcere, apoi am mai făcut câțiva pași și am intrat sub

umbra lui protectoare. Brusc, am simţit o adiere răcoroasă și mi s-a părut pentru o secundă că văd o ființă zâmbitoare, formată din fâșii de abur rece, zburând razant pe lângă mine. Nu am avut timp să mă dumiresc ce era căci imaginea se topi imediat.

Mi s-a părut că mai sesizez o mișcare și am ridicat privirea. O veveriță roșcată stătea pe una din crengile copacului și mă privea de sus, cu ochii mari. Eu și cu veverița ne-am privit în tăcere câteva momente, apoi ea m-a întrebat:

— Cine ești? Cum ai ajuns aici?

Am tresărit. Era pentru prima oară când înțelegeam glasul unui animal. Am tăcut o clipă apoi am răspuns:

— Eu sunt Radu. Nu știu cum am ajuns aici.

Veverița tăcea privindu-mă în continuare. Am întrebat-o:

— Dar tu cine ești?

Mi s-a părut că veverița zâmbește.

— Eu sunt o veveriță.

— Și ce faci aici?

— Aici trăiesc.

Am privit din nou de jur împrejur și apoi am întrebat:

— Dar cum de există copacul acesta în pustietatea asta?

— Există pentru că a fost îngrijit de un om bun.

— Un om bun?

— Da, un om bun l-a îngrijit cu dragoste multă și de aceea rădăcinile sale au crescut mari și au ajuns în străfundurile pământului, până la apă. De aceea el a rămas când livada a dispărut.

Am tresărit.

— Livada?

— Da, livada. Cu mult timp în urmă, aici era o livadă.

Nu ştiam ce aş mai fi putut să zic. Veverița m-a mai privit câteva clipe apoi intră în scorbură și ieși imediat printr-o crăpătură aflată la baza copacului.

Mergea în două picioare și ținea între lăbuțele din față o

ghindă. Trecu prin fața mea, îndreptându-se spre una din crăpăturile terenului. Ajunse lângă ea, dădu drumul ghindei înăuntru și apoi păru că ascultă cum aceasta se duce în jos. M-am încruntat.

— Ce faci?

Veverița se întoarse spre mine, mă privi câteva clipe apoi răspunse scurt:

— Încerc să refac livada.

Trecu din nou pe lângă mine, în mare viteză, și intră iar în scorbură. Ieși de acolo după câteva clipe, ținând între lăbuțe o nouă ghindă. Se apropie de o altă crăpătură în sol și îi dădu drumu' înăuntru. Apoi păru din nou că ascultă cum această se duce în jos. Am zâmbit:

— Arunci semințe în terenul ăsta? Chiar crezi că o să crească ceva?

Veverița ridică din nou privirea spre mine:

— Până la urmă, una dintre ghinde o să găsească un culoar ca să ajungă la apa din adâncuri și apoi sigur o să rodească.

Am tăcut câteva clipe apoi am întrebat-o:

— Dar ghindele astea nu sunt mâncarea ta?

— Ba da. Este hrana pe care o primesc în dar de la copac.

Am zâmbit, din nou, un pic ironic:

— Și tu ce faci, o dai mai departe?

Veverița mă privi foarte serios.

— Da, o parte din ea o dau mai departe.

— Ce ciudat...

— De ce ţi se pare ciudat? Parcă voi, oamenii, spuneați că „dar din dar se face raiul”, nu?

M-am încruntat și am tăcut. Nu mă așteptasem la un asemenea răspuns din partea unei veverițe.

Ea trecu din nou pe lângă mine și intră iar în scorbură. Când ieși din nou avea între lăbuțe două ghinde. Se opri în fața mea și îmi spuse:

— Ia și tu una. Poate o să-ți folosească.

Am stat câteva clipe nemișcat, apoi m-am aplecat și am luat dintre lăbuțele veveriței ghinda pe care aceasta mi-o întinsese. Veverița zâmbi și trecu mai departe. Am urmărit-o din nou cu privirea. Se apropie de o altă crăpătură și îi dădu drumul celeilalte ghinde înăuntrul pământului. Am privit-o cum își apleacă urechea și ascultă din nou căderea acesteia în străfunduri. Brusc, pe buze mi-a venit o întrebare:

— La ce mi-ar putea folosi ghinda pe care mi-ai dat-o?

Veveriţa ridica din nou ochii spre mine și zise:

— Ţi-ar putea folosi dacă o să vrei să ajuţi la refacerea livezii... Vei putea să o pui în pământ după ce o să găseşti apă...

— Să găsesc apa? Cum să găsesc apa?

Veveriţa mă privi miratã:

— Cum se găseşte apa de obicei, cu o crenguţă de alun...

— Bine, dar eu nu am nici o crenguţă de alun...

Veveriţa zâmbi:

— Păi, dacă vrei să ai, o să ai. Uite-te lângă tine. Este cineva care îţi oferă o crenguţă de alun chiar acum...

Mi-am rotit privirea de jur împrejur dar n-am văzut pe nimeni. Lângă mine nu era absolut nimeni.

— Eu nu văd pe nimeni lângă mine.

Veverița păru că se încruntă:

— Cum așa, chiar nu-l vezi?

M-am mai uitat o dată de jur împrejur.

— Nu, nu văd pe nimeni.

Veverița tăcu un pic. Părea că se gândeşte. Apoi spuse:

— Nu-l vezi pentru că nu vrei să-l vezi.

— Pe cine să văd?

— Pe Vecinul de lângă tine. Este micuț de statură și are o căciulă roșie pe cap.

M-am încruntat.

— Unde e?

Veveriţa ridică lăbuţa și-mi indică chiar locul de lângă mine.

— Este chiar în dreapta ta.

M-am uitat din nou, fără însă să văd pe cineva.

— Nu văd nici un Vecin...

Veveriţa tăcu. Părea tristă. După câteva clipe am întrebat-o:

— Și ce face Vecinul de lângă mine?

Veverița păru că zâmbește iar.

— Se uită la tine și încearcă să îți dea o creangă de alun.

M-am încruntat. Mă întrebam dacă nu cumva veverița își bate joc de mine. Aceasta continuă:

— ...dacă întinzi un pic mâna în jos poți să o prinzi.

Am ezitat câteva secunde dar, totuși, am întins mâna în jos. Veverița mă îndruma.

— ...așa, încă un pic, încă un pic. Gata! Creanga de alun este acum chiar între degetele tale. Strânge pumnul...

Am urmat sugestia Veveriţei, am strâns pumnul și, în secunda următoare, am simţit că ţin ceva în mână. Am tresărit și am privit mai atent. În mână aveam o crenguţă de alun.

Veverița zâmbi.

— Deci, vezi că se poate? Nu-i așa de greu, nu?

Timp de câteva zeci de secunde bune n-am avut nici o reacţie. Aveam în mână o ghindă primită de la o veveriţă care vorbea, o creangă de alun primită de la o fiinţă pe care nu o vedeam și mă uitam la ele. La un moment dat, am auzit lângă mine zgomotul unei adieri, am închis ochii pentru o fracțiune de secundă și apoi i-am redeschis imediat.

Am tresărit. Din nou, nu-mi veni să-mi cred ochilor. Era dimineaţa și eu mă aflam în camera din casa unchiului și a mătuşii, întins pe pat, așa cum mă aşezasem cu o seară înainte. Într-o fracţiune de secundă am înţeles că adormisem și visasem. Am privit spre fereastră. Razele

soarelui străluceau jucăușe prin livada din fața geamului. Am rămas nemișcat gândindu-mă la visul ciudat pe care îl avusesem. După câteva minute, amuzat de modul în care cele auzite cu o seară înainte se reflectaseră în subconştientul meu nocturn m-am ridicat din pat și mi-am rotit privirea prin încăpere. În secunda următoare însă, am încremenit din nou. Pe masă, lângă rucsacul pe care îl lăsasem acolo cu o seară înainte, se aflau o ghindă și o crenguţă de alun.

*

Asta este povestea. Probabil că unii dintre dvs. veţi spune „Ei, și ce? Ai avut un vis mai ciudat iar rudele tale ţi-au pus pe masă, în timp ce dormeai, o ghindă și o creangă de alun.”

Poate de la distanţă, lucrurile pot părea destul de simple dar atunci când treci prin ele, situaţia se schimbă un pic. Oricât de firesc și normal vi s-ar părea, poate, tot ce am povestit aici, cred că vă va fi greu să explicați această coincidenţă între visul meu și ce am găsit pe masă a doua zi dimineață. Ar trebui să presupun că unchiul și mătuşa mea mi-au ghicit cu atâta exactitate visul încât să-mi pună pe masă exact obiectele acelea două?

Nu vreau s-o mai lungesc prea mult cu argumentele mele, care nu ştiu cât de convingătoare pot fi pentru dvs. Nici mie nu mi-e clar ce s-a întâmplat în weekend-ul acela așa că nu mă pot angaja să vă conving de nimic. Un singur lucru ştiu cu siguranţă: după întâmplarea de acum două luni, când umblu printr-o grădină mă uit mai atent pe jos ca să nu calc peste vreo insectă și, când mi se iveşte ocazia, mai fac mici donaţii pentru organizaţiile ecologiste.

A, și, încă ceva: încă mă mai gândesc dacă să dau sau nu curs invitaţiei unchiului. În dimineaţa aceea, când m-a văzut că ies din cameră cu crenguţa de alun în mână, unchiul Teodor a zâmbit și mi-a spus că, dacă am primit un dar, ar trebui să-l folosesc, să-i ajut pe cei care au nevoie de el. Apoi mi-a propus să mergem pe muntele din apropiere, să căutăm apă. Nu i-am spus nici da, nici ba. Încă mă mai gândesc.

ORACOLUL[1]

[1] Publicată în revista *HELION ON LINE*, nr. 27, dec. 2012. *Premiul al III-lea, ex aequo*, la Concursul Național de Proză Scurtă Helion 2012.

Într-o zi, pe la mijlocul programului, Alex a primit pe intranetul corporației un mesaj de la fratele lui: „Poți să cobori la cafenea în zece minute? Am ceva interesant să îți arăt.” Alex i-a confirmat și s-a ridicat de pe scaun. Cafeneaua era la etajul cincisprezece, el se afla la etajul treizeci și cinci, lifturile erau întotdeauna supraaglomerate așa că, uneori, îi lua chiar mai mult de zece minute să ajungă acolo. A ieșit din birou, ușa s-a închis automat în urma lui și a luat-o pe coridoare, prin furnicarul de oameni care circulau de colo-colo.

Se gândi că, la cei patruzeci de ani ai săi, cum lucra de mai bine de cincisprezece ani ca analist financiar în clădirea aceea, ar fi trebuit să se obişnuiască cu toată vânzoleala de pe holuri și cu faptul că, practic, era închis, ca toți ceilalţi, într-un enorm „borcan” de oţel și sticlă. Cu toate astea, fiecare ieşire din birou, i se părea, mai mult sau mai puţin, o corvoadă. „Suntem prea mulţi oameni strânşi într-un singur loc. E de mirare cum putem respira toți deodată.” Îşi aminti că în toată clădirea nu exista nici măcar un singur geam, tot sistemul de ventilaţie fiind constituit exclusiv din aer condiţionat. Dar se părea că pe unii, înghesuiala și aerul „artificial” nu-i deranja. Îşi aminti că fratele lui mai mic, deşi se angajase doar de vreo cinci ani în companie, se simţea foarte în largul său acolo.

Ca de fiecare dată când ieșea din birou, până să ajungă la lift se întâlni și se salută cu o mulțime de colegi și cunoscuți care lucrau pe același etaj. În holul lifturilor constată că temerile lui erau îndreptățite. În dreptul fiecăruia din cele zece lifturi, era câte o coadă de cel puțin câțiva oameni. Se gândi să o ia pe scări dar, totuși, i s-a părut că ar fi fost un efort mult prea mare să coboare douăzeci de etaje pe jos, așa că s-a așezat cuminte la una dintre cozi, care i s-a părut mai mică. După câteva minute de așteptare, a reușit să prindă un loc liber într-un lift care

cobora și, după alte câteva escale la diferite etaje inferioare, ușa s-a deschis în sfârșit, în fața lui, la etajul cincisprezece. A luat-o rapid pe culoare pentru că cele zece minute trecuseră deja. A ajuns la cafenea și, de cum a intrat, l-a văzut pe fratele său care, aflat la o masă, fuma o țigară având o ceașcă de cafea în față. Alex s-a îndreptat spre el.

— Salut. Îmi pare rău pentru întârziere dar știi cum sunt lifturile...

S-a așezat la masă și și-a tras sufletul câteva clipe. Apoi, văzând că fratele lui fumează imperturbabil mai departe și-a aruncat o privire pe monitorul atașat mesei și a tastat câteva butoane pe ecranul acestuia, ca să își comande un ceai. Apoi s-a uitat din nou spre fratele lui, care savura ultimele fumuri din țigara pe cale să se stingă. Și, într-adevăr, în secunda următoare țigara chiar s-a stins. Fratele lui Alex, George, a strivit mucul în scrumiera electronică atașată mesei și, imediat, un mic orificiu automat s-a deschis și mucul de țigară a fost evacuat.

Un roboțel mobil pe patru roți s-a apropiat aducând ceaiul lui Alex, adică ceașca cu apa caldă și un pliculeț cu ceai alături. Acesta l-a luat de pe tăvița suport, a apăsat pe tastatura roboțelului butonul „comandă executată” și acesta s-a îndepărtat de îndată.

George, fratele lui Alex, a sorbit din cafeaua aflată în fața lui și a zâmbit satisfăcut, arătând spre o mapă cu acte aflate pe masă, lângă el.

— Ghici ce am aici?

Alex a început să-și prepare ceaiul și a răspuns evaziv:

— Habar n-am. De unde vrei să știu?

George s-a apropiat ușor de Alex și i-a șoptit:

— Noul regulament de organizare bursieră.

Alex a tresărit.

— Ăla care o să intre în dezbatere publică din semestrul următor?

George a aprobat din cap.

— E top secret, deocamdată.

— De unde-l ai?

George i-a făcut semn cu ochii în sus.

— Chiar de la vicepreședinte.

Alex s-a încruntat.

— Dar cum l-ai obținut?

George a mai sorbit un pic de cafea.

— Mi l-a dat cu titlu strict confidențial, ca să-i fac o evaluare privind impactul lui asupra pieței secundare.

— Aha.

George a scos un set de documente din mapă și i le-a întins lui Alex.

— Ți-am făcut și ție o copie. Dar, nu uita, este mai mult decât un secret de stat, da? Absolut nimeni nu trebuie să-l vadă, ai înţeles?

Alex a râs amuzat:

— Noroc că suntem frați, că altfel m-ai pune să jur, nu?

George a sorbit ultima gură de cafea.

— Dacă nu erai frati-miu îl vedeai abia peste șase luni când apărea pe site-ul guvernului pentru comentarii.

— Aha.

George și-a luat mapa și s-a ridicat.

— Hai că trebuie să plec. Salutare și spor la toate!

— Toate bune și baftă!

După ce George plecă, Alex și-a băut în liniște ceaiul și apoi a urcat înapoi în biroul lui. A oscilat câteva clipe, gândindu-se dacă să se uite sau nu pe proiectul de regulament pe care tocmai îl primise și, în cele din urmă, se hotărî să îl citească în liniște, acasă. S-a apucat de treabă și cele câteva ore care mai rămăseseră până la sfârșitul programului au trecut pe nesimțite.

*

La ora cinci și-a închis biroul și a plecat spre casă unde, odată ajuns, a făcut un duș, a luat cina împreună cu soția și cu fiica lor de paisprezece ani și apoi s-a așezat comod în fața televizorului ca să vadă unul din filmele lui preferate. Când filmul s-a terminat, pe la miezul nopții, a observat că soția și fiica lui se culcaseră deja. Se gândea că ar fi fost bine să se bage și el în pat, când și-a adus aminte de documentul aflat în geantă. Cum nu îi era încă foarte somn se hotărât să își arunce o privire pe noile reguli bursiere pe care le pregătea Guvernul, așa că, în loc să se ducă în dormitor, o luă spre biroul lui, unde își lăsase geanta.

A luat mapa pe care i-o dăduse fratele lui, s-a așezat comod pe fotoliul său rotativ, a deschis documentul format din coli A4 tipărite pe o singură parte, nelegate în nici un fel, și a început să citească în liniște. De jur împrejur era o liniște desăvârşită. Zâmbi. Acela era mediul lui preferat de lucru.

După câteva minute, când deja parcursese câteva pagini, analizând cu atenţie noile reguli care urmau să fie introduse, una dintre foi alunecă și căzu pe covor. S-a aplecat să o ridice dar, luând-o de pe jos, a observat că pe spatele ei era o mâzgăleală. S-a uitat mai cu atenție și a constatat că era vorba de o adresă de internet destul de ciudată, formată dintr-o înșiruire aparent ilogică de zece litere. Prima lui reacție a fost să treacă mai departe dar, faptul că, în sine, cuvântul acela nu avea nici un sens, îl făcu curios să vadă despre ce website era vorba. „Probabil că este ceva pentru băieței superactivi”, s-a gândit el amuzat, luând în considerare faptul că fratele lui mai mic nu era însurat.

S-a apropiat cu scaunul de birou, a deschis calculatorul, a activat browserul de Internet și a tastat, silabisind, adresa site-ului. După ce a apăsat comanda „enter”, în câteva secunde, pe monitorul pc-ului a apărut un ecran alb, având pe centrul paginii două câmpuri de completat,

unul sub altul. Primul, cel de deasupra, era denumit „întrebare” iar cel de dedesubt era denumit „răspuns”. Deasupra celor două câmpuri, în partea de sus a paginii web, trona o sintagmă, scrisă cu litere mari și roşii, ca un slogan: „Întreabă și ți se va răspunde”. Alex a zâmbit, gândindu-se cu ce chestii nevinovate se ocupă frati-su. A plimbat cursorul pe tot ecranul și, cum nu a mai găsit nici un hiperlink ascuns s-a gândit să închidă pc-ul și să se culce. Înainte de a apăsa butonul „exit” al browserului se gândi totuși să se joace un pic.

A reflectat timp de câteva clipe, apoi a introdus în primul câmp o întrebare simplă - „cum mă cheamă?” - și a apăsat tastă „enter”. Imediat, în câmpul de dedesubt a apărut răspunsul: „Alex”. Alex zâmbi. I se părea normal, era o șmecherie undeva. A mai tastat o întrebare: „Câți ani am?” După ce a apăsat tastă „enter”, răspunsul a apărut instantaneu: „patruzeci de ani, cinci luni și două zile”. Alex făcu un calcul scurt. Răspunsul era corect din nou. „Câtă precizie.”, se gândi el. Era clar că site-ul respectiv avea un program foarte bun. Brusc i-a trecut o nouă întrebare prin cap. Nu se mai cântărise de câteva luni bune. Tastă întrebarea „Câte kilograme am în acest moment cu hainele care sunt acum pe mine?” și apăsă butonul „enter”. Răspunsul a apărut instantaneu: „95,438 kile”. Alex a zâmbit și s-a ridicat de pe scaun. Acum era clar că ultimul răspuns trebuia să fi fost dat aiurea. Să deplasat în colțul biroului unde se afla cântarul său electronic, l-a pornit și s-a urcat deasupra lui. În câteva clipe greutatea lui apăru afișată pe ecran și lui Alex îi dispăru zâmbetul de pe buze. Avea exact 95,438 kile.

După câteva secunde, Alex s-a dat jos de pe cântar și s-a întors la laptopul de pe birou. S-a apropiat încet de calculator și a simțit cum începe să tremure ușor. Câteva secunde a privit pc-ul de la distanță. S-a gândit să tasteze din nou ceva dar mâna îi ezita. S-a mai gândit câteva clipe

apoi a tastat o altă întrebare: „Ce obiecte se găsesc acum în sertarul din stânga al biroului meu?”. Era o întrebare la care nici el nu știa răspunsul întrucât umbla foarte rar în sertarul acela. Răspunsul a apărut instantaneu: „Două cărți, o agendă de telefon nouă, un nasture, două hârtii mototolite și o ascuțitoare.” Alex a deschis sertarul și a verificat conținutul. Toate obiectele indicate în răspuns erau acolo și nimic altceva în plus. Alex a rămas un timp nemișcat în fața monitorului. Tremura din tot corpul. S-a așezat pe fotoliul rotativ din fața biroului și a încercat să se liniștească.

După două-trei minute a întins mâna din nou și a tastat o nouă întrebare: „Care este cea mai mare ilegalitate pe care am făcut-o vreodată?” Apăsă „enter” și răspunsul apăru, din nou, instantaneu: „Ai cumpărat și ai vândut o sută de grame de cocaină când aveai douăzeci și unu de ani”. Alex a simțit cum ochii i se împăienjenesc ușor. A întins din nou mâna și a tastat o nouă întrebare: „Ce îmi doream ieri cel mai mult?” Răspunsul a apărut din nou, fără întârziere: „Îți doreai să ai din nou douăzeci de ani și să conduci o bandă de spărgători de bănci. Și să-l împuști pe dl. Ionescu, șeful tău direct”.

Alex s-a lăsat pe spătarul fotoliului și a privit fix monitorul din fața lui. Toate răspunsurile se dovediseră adevărate, chiar și cele referitoare la cele mai intime dintre gândurile lui. A rămas câteva momente nemișcat.

După un timp s-a apropiat din nou de monitor. Întinse mâna să tasteze ceva dar rămase cu ea suspendată în aer, ezitând. După câteva clipe, își luă totuși inima-n dinți și formulă întrebarea - „Sufăr de vreo boală ascunsă?”. Apăsă tastă „enter”. Aproape că i-a fost frică să se uite pe monitor. Totuși, după câteva clipe, și-a aruncat o privire. Răspunsul era „nu”. A răsuflat ușurat. A tastat o nouă întrebare: „Nevastă-mea sau fiică-mea suferă de vreo boală ascunsă?” Răspunsul a apărut din nou. Era tot „nu”. A

răsuflat din nou ușurat. A întins mâna să tasteze o nouă întrebare dar a ezitat din nou o fracțiune de secundă apoi, totuși, a formulat-o: „nevastă-mea mă înşeală?” Tastă „enter” și răsufla ușurat din nou văzând răspunsul „nu” care apăru instantaneu pe ecran. A plusat un pic cu o nouă întrebare: „nevastă-mea mi-a fost credincioasă întotdeauna?”. Răspunsul fu pozitiv. Alex a răsuflat din nou ușurat.

Rămase câteva clipe nemişcat. Deja site-ul acela începea să-i placă. Se gândi câteva clipe apoi tastă o nouă întrebare: „fiică-mea are vreun iubit?” Răspunsul apăru instantaneu. Era „nu”. Alex a zâmbit. S-a mai gândit alte câteva clipe apoi a tastat o nouă întrebare: „ce crede frati-miu despre mine?”. Citi răspunsul: „crede că este mai deștept decât tine”. Pe Alex l-a pufnit din nou râsul și a vorbit cu voce tare: „Da, și niciodată n-a făcut un mister din asta”. Alex a început să bată cu degetele în lemnul biroului gândindu-se ce întrebări să mai pună. După câteva clipe i-a venit o nouă idee. „Oamenii au ajuns cu adevărat pe Lună?” A privit răspunsul pozitiv al calculatorului și a comentat pentru sine: „Măi, să fie!”. În sinea lui, Alex fusese întotdeauna convins că aselenizările din anii 60 și 70 ai secolului douăzeci nu fuseseră altceva decât o enormă manipulare. A întins mâna să mai tasteze o întrebare dar, în momentul acela, a auzit țârâitul telefonului său mobil.

A tresărit și s-a uitat la ceas. Era aproape două dimineața. S-a încruntat un pic, a tras geanta spre el și a scos telefonul din ea. A privit display-ul și a văzut că cel care îl sună era chiar George. A apăsat tasta de răspuns și imediat văzu fața un pic agitată a fratelui său apărând pe ecran.

— Ce faci, nu dormi la ora asta?

Alex zâmbi.

— Nu. Dar tu?

— Nici eu.

George a tăcut câteva clipe, apoi l-a întrebat din nou:

— Și ce faci?

— Mai nimic, m-am uitat un pic pe hârtiile pe care mi le-ai dat și acum mă distrez...

— Serios? Și cum te distrezi?

— Uite, mă distrez cu ceva ce am găsit scris pe spatele uneia dintre ele.

Preţ de câteva clipe, George nu a scos nici un cuvânt. Apoi a zis:

— Deci ai intrat pe site?

— Păi, am intrat.

George a ezitat din nou.

— Și cum ți se pare?

Alex se gândi câteva momente apoi răspunse:

— Cum mi se pare...? Tare, normal, cum altfel ar putea să mi se pară? Foarte, foarte tare!

George a tăcut din nou câteva clipe apoi reluă:

— Am să te rog ceva.

— Da, te ascult.

— Te rog să nu vorbești cu nimeni, dar cu absolut nimeni, despre existența acestui site. Ai înțeles?

Alex răspunse:

— Bine.

— Ai încredere deplină în mine, da?

Alex tăcut o secundă și apoi zise:

— Am, normal, cum naiba să n-am?

— Bine, atunci fă cum îți spun. Nu mai sta acum pe site-ul ăla. Închide imediat pc-ul și culcă-te. Mâine, până ne vedem, pentru nici un motiv nu mai intra pe acel site. Apoi, când termini programul vino la cafeneaua de vis-à-vis de buildingul în care lucrăm. Te aștept acolo la cinci și zece fix. Este OK?

Alex a tăcut câteva clipe apoi a răspuns un pic nervos:

— OK, bine, am înțeles.

— A, și încă ceva.
— Ce mai e?
— Hârtia pe care este scrisă adresa site-ului, mai bine i-ai da foc exact acum.
— De ce să-i dau foc?
— Pentru că adresa site-ului să nu mai ajungă accidental la altcineva.
Alex a ezitat câteva momente, apoi a zis:
— Bine, am s-o distrug, dacă insiști.
— Insist.
— OK, atunci.
George concluzionă:
— Bine, atunci ne vedem și discutăm mâine.
— Da, așa cum am stabilit.
— Noapte bună.
— OK, somn ușor.
Alex a închis telefonul și a rămas pe gânduri. Toată întâmplarea i se părea foarte ciudată. A privit din nou spre monitorul deschis aflat în fața lui și a simțit tentația să mai formuleze o întrebare dar își aminti ce îi promisese fratelui său și se hotărî să se țină de cuvânt. A închis browser-ul de Internet, a ars hârtia pe care era trecută adresa site-ului și apoi s-a dus la culcare. În ciuda tuturor celor care se întâmplaseră în ultimele ore, sau poate tocmai datorită oboselii cauzate de aceste întâmplări, a adormit aproape instantaneu.

*

A doua zi, la serviciu, totul a decurs absolut normal, ca în cea mai obișnuită zi de lucru. La ora cinci fix, Alex și-a închis calculatorul și s-a grăbit spre locul unde trebuia să se întâlnească cu George. Datorită aglomerației de pe holuri și de la lifturi, a ajuns din nou la întâlnire cu câteva minute întârziere. Fratele său era deja în cafenea și stătea

așezat la o masă. Când l-a văzut intrând, i-a făcu semn cu mâna. Părea ușor nervos. Alex s-a îndreptat spre el, a ajuns la masă și s-a așezat.

— Salut, iar ai fost mai punctual ca mine.

George a zâmbit.

— Da, e normal, eu am coborât doar de la etajul douăzeci. Comandăm ceva?

— Da, hai să bem câte o bere rece, că s-a terminat ziua de lucru. Una foarte slab alcoolizată, că suntem amândoi cu mașina.

George a început să butoneze tastatura aflată pe masă, lângă ei, și, după câteva clipe, o ospătăriță tânără și simpatică le aduse câte o bere pentru fiecare dintre ei și le-o turnă în pahare. Cei doi frați au ciocnit apoi George a deschis discuția:

— Ei, cum a fost ziua de azi?

Alex a zâmbit:

— Mai bună decât mă așteptam.

— Cum așa?

— Păi am crezut că o să apară un killer trimis de tine să-mi facă felul.

George a zâmbit și el.

— Ai respectat tot ce am discutat aseară?

Alex a aprobat din cap.

— Ad literam, cum am stabilit.

— Deci în mod sigur nimeni n-a mai aflat de adresa acelui site?

— Nu, fii liniștit. Poți să mă omori, că n-o să știe nimeni de ce ai făcut-o.

George a părut că începe să se mai liniștească.

— OK, atunci e bine.

A mai luat o gură de bere. Alex îl urmărea cu atenție.

— Și, acum, îmi spui și mie ce-i cu toată agitația asta?

George și-a privit fratele în ochi.

— Agitația se datorează faptului că tu ai intrat în mod

accidental în posesia unei informații care nu ți-era destinată...

— Aha. Care nu-mi era destinată dar de existența căreia tu știai deja, nu?

— Da.

— Demult?

George a ezitat o clipă apoi a spus:

— De vreo doi ani.

Alex a tresărit.

— George, ce o să aflu eu acum despre tine?

George zâmbi.

— Nu lucruri atât de ciudate pe cât te aștepți tu acum dar, în orice caz, mai ciudate decât te-ai fi așteptat până ieri.

— Aha. Păi atunci ascult.

George mai luă o gură de bere. Alex își aduse aminte de ceva și îl întrebă:

— Scrisul ăla de pe spatele foii, cu adresa site-ului, nu era al tău, parcă, nu?

George a aprobat din cap.

— Nu, nu era al meu, era al vicepreședintelui.

Alex a tresărit.

— A, deci știe și el de site-ul ăsta?

George a aprobat din nou dând din cap.

— Da.

— Și mai știe multă lume?

George a ezitat câteva secunde apoi a răspuns:

— Păi suntem vreo cinci, tu o să fii al şaselea.

Alex s-a încruntat.

— Al şaselea din ce...? Sunteţi cumva o organizație secretă?

— Al șaselea din grupul nostru... Nu suntem o organizație, ci un grup de oameni care cunoaștem de existența acestui site și care ne-am angajat unii față de alții să nu divulgăm acest lucru, nimănui, sub nici un

motiv, niciodată...

— Aha.

Alex s-a simțit un pic mâhnit că fratele lui nu-i spusese mai demult de toate lucrurile astea dar s-a abținut să comenteze.

— Și de ce nu doriți să divulgați nimănui acest secret?

George tresări, păru că se gândeşte, apoi spuse:

— Ca să nu se aleagă praful de tot...

Alex s-a încruntat.

— De ce anume să nu se aleagă praful?

— De noi, de lumea noastră, de tot.

— Cum adică, nu înțeleg?

George a tăcut din nou câteva clipe, apoi a zis:

— Tu cât de mult te-ai jucat pe site aseară?

— Nu știu, vreo jumătate de oră, până când ai sunat tu....

— Și ce ai înțeles din ce-ai văzut acolo?

Alex a tăcut o secundă.

— Ce să înțeleg? E un site ciudat care pare a avea răspunsuri pentru orice întrebare.

George a precizat apăsat:

— Pentru absolut orice întrebare... Cu trei excepţii, însă.

Alex a tresărit.

— A, deci există și excepţii...

— Da, există trei excepţii... Una dintre ele se referă la întrebări privind viitorul... Site-ul nu răspunde la nici o întrebare privind viitorul... În rest, cu excepția a altor două întrebări, despre care o să-ţi povestesc mai încolo, îți răspunde la orice întrebare ți-ar trece vreodată prin minte, de la întrebări privind numărul galaxiilor din spațiul cosmic, până la întrebări privind ce gândește vecinul despre tine... Nu ți se pare îngrozitor?

Alex a tăcut un timp și apoi a spus:

— Poate că ar fi un lucru bun să afle toată lumea de el. Nu ar mai exista nici un mister, nici o minciună.

George răspunse sec.

— Întrebarea este dacă ar mai exista vreo lume după ce s-ar afla de existența lui.

Alex s-a încruntat din nou.

— Dar de ce ești atât de pesimist? De ce să nu mai existe lumea?

— Alex, întreaga societate este clădită pe miliarde de miliarde de minciuni, mici sau mari. Eu cred că dacă oamenii n-ar mai avea posibilitatea să spună o mulţime de mici minciuni zilnice, ar izbucni imediat un măcel total din care nu ar scăpa absolut nimeni.

Alex a reflectat câteva clipe, apoi zise:

— Da, ar fi posibil.

Cei doi au tăcut un timp, apoi George a spus:

— Mâine, o să te prezint celorlalţi. Am vorbit cu ei deja, le-am explicat situația și au înțeles... Oricum, vicele deja te cunoaşte... Va trebui să faci un angajament...

Alex s-a încruntat:

— Ce angajament?

— Nu mare lucru. Îți asumi doar obligația de a nu divulga nimănui existența site-ului, a grupului nostru și a activităților lui.

— Și dacă eu nu vreau să fac acest angajament?

George a tresărit. Alex continuă:

— Ce mi se poate întâmpla dacă refuz?

George se gândi câteva momente apoi spuse:

— Nu știu, nu m-am gândit. Nu a existat până acum o asemenea situație. Toți cinci, care suntem în grup, ne-am adus unii pe alţii. Fiecare a intrat de bună-voie în povestea asta, știind la început doar că urmează să afle ceva ce nu trebuie divulgat mai departe.

— Și regulile voastre ce spun pentru situația în care cineva ia întâmplător la cunoștință de acest secret și nu vrea să își asume angajamentul de confidențialitate?

— Nu avem nici un fel de reguli pentru asemenea

situații. Asemenea situații nu trebuie să se întâmple.

— Și uite că totuși s-a întâmplat. Ce faceți acum?

— Acum tu o să intri în grupul nostru și cu asta basta!

Aproape că ridicase tonul. Alex se încruntă și îşi privi fratele fix în ochi.

— George, de ce nu mi-ai spus niciodată până acum de acest site și de acest grup din care faci parte?

George lasă privirea în jos și nu spuse nimic.

După câteva clipe, Alex întrebă din nou:

— Și vicepreședintele de ce a scris adresa site-ului pe foaia aia? Dacă e un secret așa de mare, de ce nu țineți minte adresa, fără să fie nevoie să o mai scrieți pe ceva?

George răspunse:

— A fost un accident. Vicele a vrut să facă o anagramă din numele site-ului, a scris numele pe hârtie, apoi a sunat un telefon, s-a luat cu altă treabă și a uitat ce-și propusese. Mai târziu mi-a dat mie hârtiile iar eu am făcut o copie și ți-am dat-o ție, neștiind ce a scris el pe spatele unei foi. Abia azi-noapte am văzut și te-am sunat imediat, dar era prea târziu.

Alex a tăcut din nou câteva momente și apoi a concluzionat:

— Mda.

O vreme nici unul din cei doi fraţi nu a mai scos nici un cuvânt. Apoi Alex luă din nou o gură de bere și continuă seria de întrebări:

— Și de ce a vrut vicele să facă o anagramă din numele site-ului?

— O să discutăm asta mâine, după ce te prezint și celorlalţi.

— Aha... Și cel care a inițiat grupul cine e?

— Vicele.

— Și cum de a aflat de existența site-ului?

— El ne-a povestit că a găsit site-ul absolut întâmplător, jucându-se cu combinații de litere, încercând să inventeze

denumiri ciudate. A fost uluit de ce a descoperit și și-a dat seama ce consecințe ar putea produce popularizarea acestui site. Inițial a încercat să nu mai spună nimănui de descoperirea lui dar se pare că n-a rezistat presiunii psihice de a fi singurul deținător al acestui secret. Așa s-a hotărât să împartă acest secret cu câţiva oameni pe care el i-a considerat apţi pentru a-l cunoaşte...

Alex se încruntă.

— Cum adică apţi?

— Adică cu nervii foarte, foarte tari... Mi-a povestit că, în ciuda precauţiei maxime, a existat un caz nefericit înainte ca eu să fiu cooptat în grup...

— Cum adică?

— Al treilea membru al grupului s-a sinucis.

— De ce?

— Se pare că nu a rezistat la ceea ce a aflat de pe site referitor la familia sa, la părinții lui. De aceea am și insistat aseară să nu mai stai singur pe site, deşi știam că tu și familia ta sunteți în regulă din toate punctele de vedere și chiar povestea familiei noastre este foarte ok. Dar nu puteam știi ce curiozități ai tu și ce lucruri neplăcute, care să te tulbure, ai fi putut afla de pe site.

Cei doi au tăcut o bucată de vreme, apoi Alex a întrebat:

— Și, atunci, cum facem?

George a tresărit și a răsuflat ușurat:

— A, da,...mâine seară, după program, mergem să ne întâlnim cu ceilalți patru.

*

După ce s-a despărțit de fratele său, Alex și-a petrecut seara relaxat, cu familia, fără să se mai gândească la toată situația în care se trezise implicat fără voia lui. Gândul de a mai intra pe site-ul respectiv îi dădu târcoale de câteva ori dar renunţă. Se gândi că are tot timpul din lume să facă

acest lucru în zilele, lunile și anii care urmau.

A doua zi, după prânz, în timp ce era în biroul său de la etajul 35 al clădirii, primi un telefon de la George care îl convocă pentru ora cinci și jumătate. Alex nu a mai pus nici un fel de întrebări suplimentare. Deși era ușor dezamăgit de faptul că fratele lui nu îi spusese mai demult despre existența acelui site, încrederea în bunele intenții ale acestuia era deplină, așa că hotărâse să se lase pe mâna lui.

La sfârșitul programului, și-a închis calculatorul cu câteva minute mai devreme și s-a grăbit spre locul de întâlnire, o stradă aflată la câteva sute de metri depărtare de clădirea în care cei doi lucrau. Ajungând acolo, s-a uitat la ceas. Era exact ora cinci și jumătate și George nu se vedea nicăieri. S-a uitat de jur împrejur un pic intrigat când a auzit un ușor claxon în spatele lui. S-a întors și a recunoscut mașina fratelui său. Acesta i-a făcut semn să se urce. Alex a intrat în mașină. George a râs:

— Salut. Azi ai fost punctual ca un neamț.

Alex a zâmbit.

— Măcar azi, nu? Presupun că va fi o zi specială în existența mea, nu-i așa?

George a zâmbit și el. Mașina a demarat și a început să se strecoare prin traficul aglomerat din oraș. După aproximativ douăzeci de minute, se opriră în fața unei vile aflate într-unul din cartierele selecte ale orașului. George a oprit motorul și a spus:

— Am ajuns. Să nu ai absolut nici un fel de teamă. Lasă-te condus de mine. O să vezi că nu este nimeni fioros înăuntru.

Alex a bombănit:

— Parcă aș mai avea de ales acum.

Cei doi frați coborâră din mașină și urcară treptele care duceau spre ușă. George a sunat la ușă și, după câteva clipe, un bărbat slab și înalt, le-a deschis, i-a invitat

zâmbind înăuntru și i-a condus politicos într-o sufragerie unde se aflau ceilalți membri ai grupului. Alex a constatat cu surprindere că, împotriva tuturor supozițiilor pe care le făcuse, nici unul dintre cei prezenți nu semăna cu o persoană care ar cunoaște un secret bine ascuns. Erau, împreună cu vicele, patru oameni absolut banali. În afară de vicepreședintele companiei lor, Alex nu mai cunoștea pe nici unul dintre ei așa că George făcu prezentările. Apoi, toți șase se aşezară în jurul unei mese masive de lemn, rotunde, și începură să discute.

Timp de două ore, vicele îi povesti lui Alex toată istoria grupului și care erau regulile pe care orice membru trebuia să le respecte. În cele din urmă, mai mult amuzat de caracterul oarecum misterios al situației în care se afla, Alex și-a luat angajamentul de a respecta confidențialitatea celor aflate, de a nu folosi resursele site-ului în scop egoist, de a nu se lăsa niciodată copleşit de ceea ce ar putea afla prin utilizarea acestuia și de a contribui, după puterile lui la activitățile grupului. După ce a făcut și această ultimă promisiune a tresărit și a întrebat:

— Dar, de fapt, în ce constă activitatea grupului?

Vicele, inițiatorul grupului, i-a răspuns printr-o întrebare.

— Ți-a spus George că există doar două întrebări la care site-ul nu răspunde?

Alex a aprobat din cap și Vicele a continuat:

— Prima întrebare la care câmpul de răspuns a rămas gol, indiferent cum am formulat-o, se referă la originea lui. După ce ne-am dat seama că nu este posibil să determinăm prin mijloace tehnologice pe ce server s-ar putea afla, evident că l-am întrebat chiar pe el, pe Site, care este sursa lui dar Site-ul nu ne-a oferit nici un fel de răspuns.

Alex îl urmărea cu atenție.

— Deci, înţeleg că nu putem determina în nici un fel de unde vin toate răspunsurile pe care le primim atunci când

interogam Site-ul...

Vicele aprobă:

— Exact.

Alex se gândi câteva clipe apoi întrebă:

— Dar ceva bănuieli cu privire la Sursa lor am putea avea?

Vicele ridică din umeri iar unul din ceilalţi patru membrii ai grupului zâmbi și zise:

— Cine ştie, poate că prin Site-ul acesta ne vorbesc îngerii...

Alex zâmbi și el dar nu mai spuse nimic.

Vicele luă un laptop de pe un raft și îl împinse spre Alex.

— În ceea ce privește a doua întrebare, te rog să folosești acest laptop. Intră pe site.

Alex a tras laptopul spre el, a activat browserul de Internet și a accesat site-ul.

— Gata, am intrat.

— Te rog să introduci următoarea întrebare: „există un site care răspunde la întrebări privind viitorul?”

Alex tresări, amintindu-și ce discutase cu fratele sau cu o zi în urmă, tastă întrebarea și apoi apăsa tastă „enter”. Răspunsul apăru imediat. Era „da”. Alex tresări. Vicele îi văzu reacția și continuă:

— Acum, te rog să introduci o nouă întrebare: „Care este adresa site-ului care răspunde la întrebările privind viitorul?”

Alex a tastat întrebarea și apăsa din nou tastă „enter”. În căsuța de răspuns nu apăru nici un cuvânt. Alex mai apăsă din nou tastă „enter” dar, din nou, nici un răspuns nu apăru. Alex a înțeles și s-a lăsat ușor pe spate, în spătarul scaunului.

Vicele spuse:

— Asta este a doua întrebare la care site-ul nu dă răspuns și la ea se referă activităţile grupului nostru.

Alex deja intuise ceva.

— Deci grupul caută răspuns la această întrebare?

Vicele a aprobat din cap.

— Da.

Alex a tăcut câteva secunde și apoi a întrebat:

— Și cum faceți această căutare?

— În singura modalitate posibilă: încercând toate variantele care pot exista. Hai să-ți arăt.

Vicele s-a ridicat de la masă și Alex l-a urmat. Cei doi au ieșit din cameră, au coborât pe niște scări interioare și au ajuns într-o pivniță. Vicele a aprins lumina. Subsolul era o încăpere mare, cu pereții căptușiți cu materiale izolante, luminată de o mulțime de neoane și plină ochi de servere care funcționau. Vicele a privit spre Alex și l-a întrebat:

— Bănuiești ce se petrece aici?

Alex a tăcut câteva clipe apoi a zis:

— Computing?

Vicele a zâmbit:

— Da, și mai precis dacă vrei, grid-computing, computing în rețea. Astea sunt echipamentele pe care noi, cei cinci, am reușit să le cumpărăm până în prezent utilizându-ne resursele de care dispune fiecare. În afară de asta, fiecare din noi își pune la dispoziție pc-ul propriu atunci când nu lucrează pe el astfel că, rețeaua este constituită din ceea ce vezi aici plus calculatoarele personale ale fiecăruia.

Alex a făcut câțiva pași printre servere.

— Deci, dacă înțeleg bine, utilizând aceste computere încercaţi toate combinațiile de litere care pot exista...

Vicele zâmbi.

— Exact, noi am creat un soft care rulează pe aceste servere și care asta face: combină toate literele existente în toate variantele posibile și, în același timp, verifică fiecare combinație imediat ce este generată.

Alex a tăcut câteva secunde, apoi a zis:

— Parcă am fi în căutarea unei formule magice.

Vicele a zâmbit și i-a răspuns:

— Într-un fel chiar asta e, căutăm o formulă magică care ne va ajuta să aflăm ce ne rezervă viitorul.

Vicele a stins lumina și cei doi au ieșit din subsol. Au urcat la parter și s-au reîntors în sufragerie.

Cei șase membri ai grupului au mai rămas un timp de vorbă, apoi, rând pe rând, au început să plece. Alex și George s-au ridicat și ei. Vicele i-a condus până la ușă. În prag, lui Alex i-a trecut prin minte o ultimă întrebare. S-a întors din nou spre gazdă.

— Și dacă, să zicem, mâine sau poimâine vom descoperi adresa site-ului care răspunde la întrebările privind viitorul, ce vom face mai departe?

Acesta a ridicat din umeri și a zâmbit.

— Habar n-am. O să vedem atunci.

ÎNTRE OGLINZI

Revista „**Povestiri Științifico-Fantastice ANTICIPAȚIA**”,
nr. 12-13/2013

Făt-Frumos ajunse în fața unei răspântii și se opri. În fața lui se bifurcau două drumuri și el nu știa care dintre ele ar fi putut fi cel bun. După ce le privi pe amândouă timp de câteva momente, scoase din buzunar frunza de arțar și o chemă pe Zâna Zorilor. Aceasta apăru imediat.

— Zână a Zorilor, spuse Făt-Frumos, pe care dintre cele două cărări s-o iau, care este cea bună? S-o iau pe poteca din dreapta sau s-o iau pe poteca din stânga?

Zâna Zorilor zâmbi și îi răspunse:

— Dacă o vei lua pe cărarea din dreapta, te vei căi, iar dacă o vei lua pe cărarea din stânga, o să-ți pară rău. Dar, dacă știi unde dorești să ajungi, amândouă te duc într-acolo.

Dintotdeauna fusese preocupat de infinit. Dintotdeauna fusese fascinat de nemărginirea cerului. De când se știa, una din bucuriile lui cele mai mari era să privească cerul nopții, atunci când acesta era clar și lipsit de nori. Uneori, copil fiind, rămânea minute în șir cu privirea pierdută în sus, încercând să străpungă cortina vizibilă de stele, pentru a vedea ce este dincolo de ele și cât de departe se întinde nemărginirea cerului. Ulterior, a mai crescut, a ajuns la școală și, cam pe la începutul gimnaziului, a aflat că oamenii de știință cunoșteau deja răspunsurile la aceste întrebări, a aflat că există telescoape, a învățat că Universul are o vechime de aproximativ paisprezece miliarde de ani și a văzut pozele galaxiilor care păreau a se distanța în goană una de alta. Deci, a înțeles el atunci, toate acestea erau deja lămurite. Apoi, pe măsură ce a mai crescut, atenția i-a fost atrasă de alte și alte lucruri, a admirat câteva vedete din showbiz-ul internațional și a

crezut că este fanul acestora, a făcut sport și a cucerit câteva premii minore, dar de care era foarte mândru, a aflat despre calamitățile istoriei și a citit foarte mult despre ele, a mers în excursii și a colindat munții, s-a îndrăgostit, s-a bucurat și a suferit și a învățat serios pentru a-și face un rost în viață, așa cum îl îndemnau tot timpul părinții. În tot acest timp, nu a renunțat niciodată să privească cerul nopții, însă nu mai stătea cu ochii ațintiți în sus minute în șir, ci doar mai arunca, din când în când, câte o privire rapidă, spre a se bucura, chiar și inconștient, de spectacolul neasemuit al bolții înstelate. Apoi, să fi fost probabil cu un an înainte de facultate, a aflat dintr-o emisiune auzită întâmplător la radio, că, de fapt, tot ceea ce se cunoaște despre Univers, despre vârsta acestuia, despre originea lui, despre forma și viitorul său, sunt doar simple supoziții, probabilități, și că nimeni nu știe, de fapt, adevărul adevărat cu privire la aceste lucruri. Și, în special, o anumită propoziție, rostită de unul dintre invitații acelei emisiuni i-a tăiat pentru câteva secunde respirația. „De fapt, nu știm dacă infinitul există.” Ce spusese mai departe acel invitat din acea emisiune își amintea doar vag, foarte vag, pentru că, deși corpul său rămăsese nemișcat lângă aparatul de radio, în mintea sa răsuna fără oprire doar acea propoziție, care se repeta la nesfârșit, într-un efort parcă automat al creierului de a o traduce într-un vector de acțiune. Din ziua aceea a început din nou să privească cerul nopții cu luare-aminte și, după un timp, chiar a avut o lungă discuție cu părinții săi despre drumul pe care avea să-l urmeze în viață. Auzind că îl bătea gândul să urmeze științele, tatăl său l-a privit ca pe un obiect ciudat, apărut în casă brusc și fără să se știe de unde, iar mama sa i-a ținut o foarte scurtă, dar intensă prelegere despre avantajele carierei de economist pe care deja decisese că avea să o urmeze. În cele din urmă, însă, cei doi s-au retras, lăsându-l pe el însuși să decidă ce avea

să facă mai departe. A cântărit lucrurile câteva zile, căci timpul îl presa, examenul de maturitate și admiterea la facultate băteau deja la ușă, și, în considerarea a tot ceea ce acumulase până atunci și a riscurilor la care s-ar fi expus dacă ar fi schimbat direcția în ultima clipă, hotărî să meargă înainte pe drumul deja stabilit. Auzind decizia sa, ai lui au răsuflat ușurați. Și viața l-a furat din nou, pentru o vreme. Datorită colegilor noi și interesanți, a prieteniilor, a volumului mare de învățătură, a timpului scurt între sesiuni, a excursiilor și chefurilor din weekenduri și vacanțe, facultatea i-a fost ca o vârtelniță frumoasă, un timp plin care a trecut fulgerător. Și, după doar cinci ani, s-a trezit ca fiind un tânăr profesionist, angajat al unei mari corporații financiare, îmbrăcat la costum, cu pantofii lăcuiți și cu un viitor strălucit în față. După o vreme s-a însurat, a făcut credit pentru casă și mașină, a devenit tată și, în câțiva ani, viața i s-a așezat pe un făgaș cuminte și previzibil. Totul părea decis, stabilit, aranjat, nimic nu părea a tulbura mersul deja planificat al existenței.

În ziua aceea, era la birou și privea fluxul de date financiare derulându-se necontenit pe ecranul monitorului din fața sa, când brusc, în minte, îi răsună un gând.

„Am atins infinitul. Iată-l, există, este aici, în fața mea, este chiar această curgere neîntreruptă de cifre care nu se oprește niciodată.”

Ideea aceasta îi provocă o bucurie interioară atât de mare și de neașteptată, încât închise ochii pentru câteva secunde. Sufletul i se încălzise și în adâncul lui coborâse o liniște pe care nu o mai cunoscuse niciodată până atunci. Realiză într-o fracțiune de secundă că, de fapt, în toți acești ani, mintea lui nu încetase nicio clipă să caute infinitul, dar și că destinul său avea un sens. I se păru că întreaga sa viață fusese o înșiruire de întâmplări menite să îl ducă în pragul infinitului, al singurului infinit perceptibil

în mod direct. Văzu în fața ochilor bolta înstelată a cerului. Zâmbi.

„Aceea poate că nu este infinită, dar cifrele economice sunt fără de limită."

Avu un gând.

„Dar dacă se oprește curentul? Dacă se prăbușesc rețelele de comunicare? Dacă are loc un cataclism global și economia mondială dispare?"

Deschise ochii și privi în monitor.

„Atunci, și acest flux de date financiare se va opri, va dispărea cu desăvârșire."

Se încruntă.

„Dacă acest infinit poate dispărea în orice clipă, asta înseamnă că nu este un infinit adevărat, ci doar o ficțiune."

Simți o ușoară nervozitate și se ridică de la birou. Făcu slalom printre birourile colegilor săi și ieși pe balcon. De acolo, de la etajul doisprezece al clădirii, cerul se vedea până departe. Respiră cu nesaț aerul proaspăt. Ziua era senină, doar câțiva nori răzleți pluteau ici și colo în înalturi.

„Nici cerul acesta nu este infinit. Nici nisipul mării și al plajelor nu este infinit. Dar oare este ceva infinit? Ar putea fi atins, în vreun fel, infinitul?"

Un răspuns găsi în mintea lui… *„doar numerele sunt infinite, ele pot continua la nesfârșit",* însă nu-l mulțumi, *„numai că, oricât ar număra cineva, la sfârșitul vieții se va opri fără să fi atins infinitul numerelor, ci doar o fracțiune infimă din șirul lor nesfârșit… "*

Din momentul acela se hotărî să o ia metodic, să exploreze toată cunoașterea lumii, pentru a afla un răspuns. Simțea că un răspuns, undeva, trebuie să existe.

Începu cu filozofia. Din start, dădu la o parte viziunea teologică, deoarece predica religiilor abrahamice despre smerenie, milostenie și rugăciune i se părea a fi mai degrabă o retorică ideologică, precum discursurile politice,

iar asta nu i se părea că l-ar putea ajuta în vreun fel în căutarea sa. Dar filozofia era altceva. Filozofia era efortul minții de a înțelege sensul realității...

Începu cu filozofia străveche a Orientului îndepărtat, *Upanishadele* și *Surya Prajnapti Sūtra, Mahāyāna Mahāparinirvāna Sūtra* și alte scrieri de felul acesta, care arătau - sau cel puțin așa înțelesese el - că, dincolo de infinitul numerelor, adevăratul infinit este în propriul sine. Apoi află despre paradoxul lui Zenon din Elea. Stârnit de logica acestuia, continuă cu vechii greci care încercaseră să înțeleagă natura conceptului de infinit și, timp de câteva luni, îi citi pe Anaximandru, Pitagora, Parmenide, Anaxagora, Democrit, Euclid, Plato, Euxodus, Aristotel și Arhimede. Trecu apoi la perioada Renașterii și îi parcurse pe Giordano Bruno, Galileo, Spinoza, Descartes, Locke și Leibniz, iar apoi continuă cu Isaac Newton, George Berkeley, Kant, Hegel și Feuerbach. După ce termină și cu aceștia, constată, oarecum surprins, că, în aproximativ un an, citise mai multă filozofie decât în toată viața sa de până atunci. Ajunse apoi la o serie de gânditori care îmbinaseră raționamentul filozofic cu instrumentele matematicii și află, astfel, despre ceea ce gândiseră cu privire la infinit alte nume ilustre precum Lacroix, Gauss, Bolzano, Weierstrass, Riemann, Dedekind, Cantor, Hilbert, Zermelo și Fraenkel, Russel, Brower, Godel sau Paul Cohen. La sfârșitul acestui adevărat tur de forță se simți, însă, un pic descumpănit. Deși atâția oameni îl căutaseră cu asiduitate, infinitul nu se arăta nicăieri. Nimeni nu trecuse de zona speculației și a aproximării, nimeni nu-l atinsese, de fapt.

„Cum s-ar putea experimenta infinitul? Unde se poate găsi infinitul în lumea asta fizică atunci când totul, de jur împrejur, pare a fi finit?"

În cele din urmă, se hotărî să evalueze și perspectiva dogmatică și, de aceea, începu să citească ce scriseseră câțiva teologi faimoși, precum Sfântul Augustin, Anselm de

Canterbury, Toma d'Aquino sau Nicolaus Cusanus. Doar că nici de la ei nu află un răspuns care să-l mulțumească. Ideea că infinitul ar putea fi asociat doar conceptului de divinitate și ar putea fi găsit doar dincolo de materie, într-un plan imaterial sau transmaterial i se păru a fi doar o expediere simplistă a problemei.

„Este doar Dumnezeu infinit? A creat Acesta Universul perceptibil potrivit unui calcul matematic pe care mintea omului nu-l poate înțelege? Este Divinitatea mai mare decât mulțimea fără sfârșit a numerelor pozitive?”

Apoi încercă și cu ezoteria. Un an întreg citi despre alchimie, inițiați, masoni, Illuminati, newage, karma, Kabbala, Qigong, numerologie, astrologie, fenomene paranormale, cele șapte planuri ale existenței, aură, corp astral, reîncarnare, evoluție spirituală și multe alte lucruri care toate, dar absolut toate, i se părură a fi speculații, simple speculații și nimic altceva, adică construcții ale minții umane create cu scopul de a pretinde că prin ele se rezolvă problema infinitului. În decursul acelui an, experimentă chiar și așa-numitele stări alterate ale conștiinței, meditația de toate felurile, călătoriile astrale, meditația transcendentală, yoga, contemplarea și extazul, dar nici una dintre toate acestea nu-i dădu senzația că și-ar fi atins scopul. Nu i se păru că vreuna din aceste metode l-ar fi adus, așa cum fiecare din ele pretindea, mai aproape de sinele său interior sau de contopirea cu infinitul transcendent...

Și atunci, în final, reveni la singura cale care i se părea cu adevărat valabilă. Știința. Știința cu rigoarea ei. Știința adevărată care, chiar dacă evolua încet și nu pretindea că ar ști mare

lucru, era singura care, atunci când spunea ceva, acel ceva era cert și demonstrabil.

Și așa, intră sau reveni în lumea marilor întrebări ale cunoașterii de graniță.

Aproape un an întreg navigă printre noțiuni precum Big-Bang, Big-Crunch, Singularitate, Complexitate, brane, corzi, stringuri, călătorii în timp, univers inflaționar, universuri paralele, universuri concentrice, multivers, incertitudinea cuantică, multivers cuantic...

Câte stele există? Spațiul cosmic continuă la nesfârșit? Universul este finit sau infinit? Dar ce formă are? Este plat, curb, sferic sau hiperbolic? Este cosmosul asemenea unei bile care, deși este finită, totuși, nu are margini? Este acesta o structură oscilatorie, o nesfârșită repetare ciclică, o eternă reîntoarcere? Este energia totală a Universului egală cu zero, însemnând astfel că el, Universul, s-a generat pe sine însuși din nimic, printr-un fenomen necunoscut care a stricat echilibrul nonexistenței sale? Să fie acest nimic absolut, capătul de linie al regresiei infinite? Și, dacă Universul ar fi infinit, se poate întâmpla orice într-un univers infinit? Există un număr infinit de lumi posibile, așa cum sugerează incertitudinea cuantică? Ar putea fi universul o structură cuantică, în care fiecare nou eveniment care se petrece într-un univers oarecare generează un alt univers derivat, ca un fel de nesfârșită structură arborescentă? Poate exista un număr nelimitat de istorii alternative, de lumi posibile perfect reale, dar care, evident, nu pot comunica una cu alta? Trecutul este infinit? Dar viitorul? Poate totul continua la infinit? Dar oare entitățile fundamentale din care este constituită realitatea perceptibilă sunt particule sau sunt altceva? Divizând materia, în interiorul elementelor deja cunoscute se vor descoperi la infinit entități tot mai mici, tot mai simple, ca un șir nesfârșit de păpuși rusești? Există oare o limită, o dimensiune minimă și ultimă la care această

diviziune s-ar putea opri definitiv? Să fie universul doar o realitate virtuală, simulată de un computer gigantic? Și, în acest caz, cam ce fel de obiect ar fi acel computer? Ar fi acea entitate capabilă să efectueze un calcul infinit, să răspundă la orice întrebare și să prezică cu acuratețe perfectă tot viitorul? Și există oare acel *omega point,* în care două drepte perfect paralele ajung să se intersecteze la infinit?

La un moment dat, în decursul acestei căutări, care uneori devenea obositoare, întâlni și conceptul de *finitism,* care îl seduse pentru o vreme, căci i se păru că descrie cu rigoare realitatea imediată, o realitate în care, cel puțin aparent, nicio cantitate măsurabilă sau fenomen observabil nu putea avea o valoare infinită. I se păru că, în mod corect, această teorie descria infinitul ca fiind doar un simplu concept teoretic și chiar fără valoare practică pentru lumea reală, de vreme ce nu putea fi probat prin experiment. Și asta i se părea cu atât mai mult valabil, cu cât acest concept părea a genera niște probleme aparent insolubile în logica lumii perceptibile: dacă dintr-o mulțime infinită de obiecte extragem câteva din acestea, acea mulțime rămâne în continuare infinită?...

Ajuns în acest punct, ar fi putut să se oprească, și poate chiar și-ar fi dorit să se oprească, doar că, înainte de a închide șirul acestor gânduri, îi reveni în minte mulțimea numerelor naturale, adică însăși dovada fundamentală a faptului că infinitul are cel puțin un punct de incidență cu lumea imediată...

„Infinitul nu poate decât să existe, de vreme ce este imposibil ca o numărătoare să se termine vreodată. Și

aceasta nu este doar un concept, o posibilitate teoretică, ci o realitate concretă a acestei lumi. E foarte ciudat, căci infinitul există și, în același timp, pare că nu există…"

Și, astfel, continuă să caute…

După un timp, descoperi conceptele de cosmologie fractală, numărul lui *Fibbonacci* și *Rația de Aur*[1], împreună cu toate întrebările care derivau din acestea. Oare să fie Universul doar un bloc unic de informație care putea fi regăsit, în același tipar recurent, în toate ipostazele sale, de la cea mai minusculă structură celulară observabilă cu microscopul până la roiurile de galaxii ce puteau fi urmărite doar cu cele mai puternice telescoape? Oare fulgii de zăpadă, conurile de brad, cochiliile de melci, ramurile pomilor, ramificațiile bronhiilor, rețelele hidrologice naturale puteau fi considerate o probă a acestei teorii? Toate aceste analogii morfologice și simetrii indicau faptul că există o geometrie sacră și un plan inteligent care stă la baza tuturor lucrurilor, într-o ierarhie probabil infinită? Și, oare, sunt toate acestea interconectate? Să fi fost adevărat faptul că orice modificare a celui mai mic atom este resimțită cumva în întregul Univers?

Și, din una în alta, în timp ce studia cosmologia fractală, se întâlni și cu termenul de *pictură fractală,* iar această sintagmă deschise în fața privirilor sale un întreg nou univers, acela al artei vizuale care explora infinitul…

Următoarele două luni și le petrecu încercând să deslușească mecanismele paradoxurilor vizuale construite de M.C. Escher[2], prin utilizarea distorsiunii geometrice și a

---

[1] *Sectio aurea* (în limba latină), notată cu litera greacă Φ (phi majuscul) sau și cu φ (phi minuscul), care se citesc „fi", este primul număr irațional descoperit și definit în istorie. El este aproximativ egal cu 1,618033.

[2] Maurits Cornelis Escher, cunoscut și după inițialele sale, M.C. Escher (n. 17 iunie 1898 - d. 27 martie 1972), a fost un artist plastic, gravor și

jocului de perspectivă. În primul rând îl interesa să vadă dacă vreunul din acele obiecte imposibile care sugerau, într-adevăr, infinitul, puteau fi transpuse în realitate și când văzu că acest lucru era cu desăvârșire imposibil, trecu mai departe și lăsă în urmă acea formă de infinit care, în opinia lui, era cumva contrafăcută prin intermediul unor iluzii optice.

Un alt autor asupra căruia zăbovi o vreme fu Jackson Pollock[1]. Întâlnirea cu opera acestuia se produsese într-o seară când, navigând pe Net, pe website-ul unei galerii on-

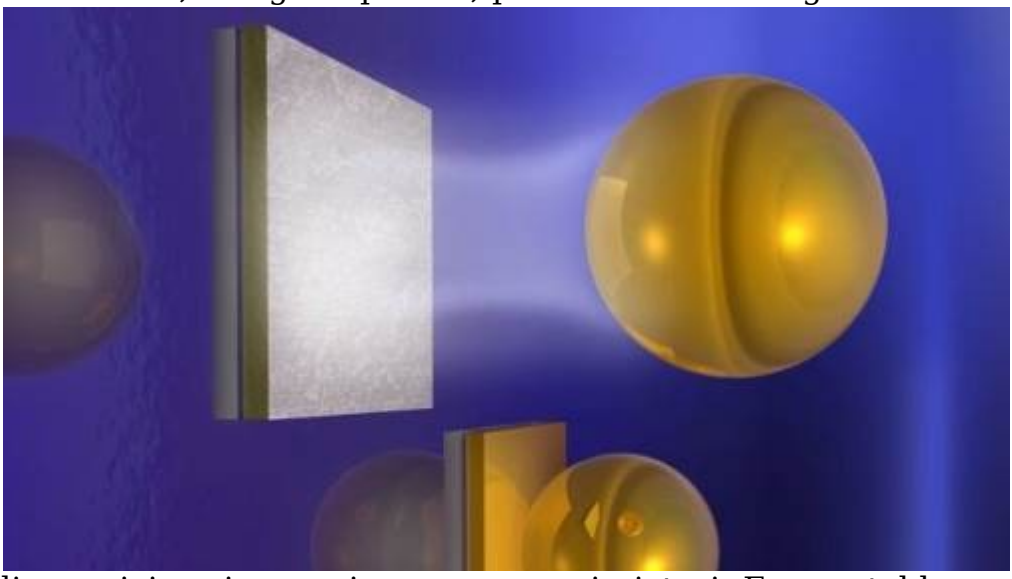

line, privirea i se oprise asupra unei picturi. Era un tablou ciudat, cum nu mai văzuse până atunci, un amestec haotic de linii și pete diverse, ce nu păreau a avea vreun sens,

grafician olandez. A locuit mult timp la Haga, Olanda, unde a fost deschis un muzeu în cinstea sa, Muzeul Escher. Cele mai cunoscute lucrări ale sale au ca punct de plecare obiecte imposibile și iluzii optice.

[1] Jackson Pollock (n. 28 ianuarie 1912, Cody, Wyoming - d. 11 august 1956, Springs-East Hampton, New York) a fost un cunoscut pictor american, unul din exponenții majori ai expresionismului abstract.

dincolo de simplu efect vizual hipnotic. Vreme de câteva minute încercase să găsească un înțeles pentru imaginea aflată în fața lui, dar nicio idee nu-și făcuse apariția. Simțea doar că pictura aceea este fascinantă, dar nu putea exprima în cuvinte de ce anume. După ce zări și titlul imaginii, vorbi cu voce tare, deși era singur în cameră:

— *Convergence,* 1952. La ce convergență se referă tabloul acesta?

Evident, nu-i răspunse nimeni, decât poate tot numai propriul său gând care îi șopti că toată această aglomerare de forme haotice care, deși statice, păreau a fi într-o nesfârșită dinamică, într-o continuă agitație browniană, nu putea reprezenta altceva decât o convergență cu infinitul…

Poate că Pollock chiar intenționase să reprezinte infinitul în tablourile sale sau poate că nu…, în schimb *arta fractală,* prin jocurile ei nesfârșite de forme, precum și prin senzația de armonie și echilibru generată de haosul său ce părea perfect ordonat, i se păru o tentativă certă de reprezentare a necuprinsului. În scurt timp își formă opinia că acea formă de artă se apropie cel mai mult de ceea ce el înțelegea prin sintagma de „artă a infinitului”.

Și exact aceeași senzație i-o dădu și *arta islamică,* ale cărei modele geometrice recursive, bazate pe algoritmi vizuali așezați într-o ordine matematică ce părea fără cusur, păreau a fi o expresia vizuală perfectă pentru a sugera necuprinsul.

„Arta geometrică descrie cel mai bine ideea de infinit”, concluzionă el. *„Este deopotrivă artă și știință, așa cum este probabil și universul acesta, în totalitatea lui, o combinație între haos și ordine, între unitate și diversitate, guvernat de un principiu care se poate regăsi în oricare punct al său și în tot ansamblul deopotrivă.”*

Între timp, continuă să exploreze ceea ce cunoașterea obiectivă îi putea oferi. Uneori gândea că, dacă ar fi studiat științele la vremea când mintea lui tânără putea absorbi și

prelucra toată cunoașterea, în mod cert ar fi găsit un drum spre aflarea infinitului imediat. Erau momente când simțea că își ratase toată existența și că, de fapt, ar fi trebuit să urmeze un cu totul alt drum.

„Dacă făceam astrofizica, acum aș fi lucrat la un mare observator astronomic și, în mod cert, cu toată cunoașterea pe care aș fi avut-o, aș fi știut să înțeleg și să străpung tainele cerului..."

Cu cât se gândea mai mult, cu atât se întrista mai mult.

„Dacă făceam fizica, acum aș fi lucrat la un mare accelerator de particule și aș fi fost martor direct la identificarea infinitului din adâncul materiei..."

Uneori, nemulțumirea aceasta, generată de faptul că, la momentul de cotitură, nu avusese tăria să schimbe macazul propriei sale vieți, îi aducea în cenușiu tot orizontul existenței sale.

„Dacă făceam matematica, acum aș fi fost capabil să calculez forța care guvernează existența și funcționarea universului... Cu siguranță, aș fi descoperit teoria pentru tot...”

Dar știa că este prea târziu ca să mai regrete ceva: avea rate de plătit, avea o carieră de continuat, avea o întreagă familie care aștepta de la el să confirme faptul că toate speranțele lor nu fuseseră zadarnice și că el poate fi un om de succes, că poate ajunge cineva, un om bogat, un om important în societate, un om pe care lumea să-l aprecieze, să-l admire, pentru ca ei să se poată mândri cu asta.

Ajunsese cu totul întâmplător la expoziția de pictură. În seara aceea, ieșind de la serviciu, se oprise într-o braserie ca să bea o bere și apoi o luase agale pe străzi, îndreptându-se încet spre casă. Nu se grăbea, voia să ia aer. Afară deja se întunecase. Mergând așa, fără să se gândească la nimic în mod special, la un moment dat ajunsese în dreptul muzeului și văzuse afișul expoziției. Titlul acesteia i-a făcut oarecum cu ochiul, căci arta

suprarealistă i se păruse întotdeauna un pic cam ciudată. S-a uitat spre clădirea care găzduia expoziția și i s-a părut că luminile din interior îl invită să intre. A mai privit o clipă afișul și a remarcat că, la momentul acela, avea loc chiar vernisajul. Se hotărî să arunce o privire.

„Chiar și dacă n-am invitație, presupun că n-o să mă dea nimeni afară.”

Păși în curtea interioară a muzeului, îndreptându-se spre ușa mare și masivă de metal. Ajunse la ea, făcu un pic de efort ca să o deschidă și intră. Înăuntru, totul era luminat. Înaintă de-a lungul unui hol nu foarte lung, ai cărui pereți erau tapetați cu tapiserii elegante și care ducea spre spațiul unde părea să aibă loc expoziția. Ajunse în prag și se opri. Sala era mare, rotundă, iar picturile erau expuse pe toată suprafața circulară a pereților. Atmosferă era una obișnuită, de vernisaj. Unii oameni se deplasau încet, de la un tablou la altul, privind picturile cu atenție, iar în partea din stânga era obișnuitul protocol, unde alți câțiva oameni stăteau de vorbă cu cel care, probabil, era curatorul expoziției. Își aminti ce scria pe afișul expoziției: mai mulți autori cvasinecunoscuți erau expuși în original, alături de reproduceri foarte bune ale unor clasici ai picturii suprarealiste.

„*O adevărată expoziție tematică*”, gândi el și se hotărî să facă turul de la dreapta la stânga. Se apropie de prima pictură, o privi cu atenție câteva zeci de secunde, apoi trecu la următoarea. Străbătu așa, în liniște, aproape jumătate din galerie, când auzi o voce spartă care deranja atmosfera. Privi în stânga lui. Câteva tablouri mai încolo, un bătrânel vorbea cu voce tare, comentând lucrarea în dreptul căreia se afla. Se uită la el cu atenție. Se vedea că este cărunt, după perciunii albi care îi ieșeau de sub șapca veche și uzată pe care o purta pe cap, o șapcă din aceea, de *hip-hoper*, cum obișnuiau să poarte băieții de cartier. Era îmbrăcat într-un trenci peticit, dar la gât avea o eșarfă

de mătase care se vedea că fusese scumpă atunci când fusese nouă. Purta niște pantaloni ponosiți și era încălțat cu o pereche de pantofi vechi, care păreau înnegriți de timp și de nespălare.

„Cum o fi intrat aici și cum oare de nu-l dă nimeni afară?”

Privi și către oamenii aflați în dreptul acestuia. Aceștia treceau pe lângă el, oarecum jenați, căutând să iasă din raza sa de acțiune cât mai curând.

„În fine, nu-i treaba mea, cei de la pază ar trebui să se ocupe de asta.”

Își întoarse din nou privirea spre tabloul aflat în fața lui și își continuă traseul expozițional.

— Dumneavoastră, domnule, vă uitați la aceste exponate, dar înțelegeți la ce se referă arta suprarealistă?

Privi în stânga lui. Bătrânul acela ajunsese chiar lângă el. Tăcu, nu știa ce să-i răspundă. Pe de o parte, nici nu se pricepea așa de bine la pictură și, oricum, n-ar fi vrut să intre într-o discuție cu un om ciudat, care părea să fie evitat de toți ceilalți. Bătrânelul îl privi scrutător pentru câteva clipe, apoi, văzând că el nu spune nimic, dădu răspunsul:

— Arta suprarealistă, dragul meu domn, se referă la infinit. Așa să știți de la mine.

El se încruntă pentru o fracțiune de secundă, apoi ciuli urechile. Celălalt probabil că îi observase reacția, căci continuă:

— Uitați-vă, de exemplu, la acest tablou din fața dumneavoastră. Ce vedeți acolo?

El nu răspunse din nou nimic. Situația i se părea un pic jenantă, pentru că omul acela vorbea cu voce tare și deranja liniștea expoziției pe un spațiu de câțiva metri de jur împrejur. Dar, cu toate astea, el ar fi vrut să audă ce avea de zis. Bătrânul continua netulburat:

— Să vă spun eu ce vedeți... Vedeți reprezentarea unor

obiecte care nu pot exista în realitate. Vedeți forme ireale, perspective imposibile, contururi deformate, asocieri de structuri care nu vor fi niciodată posibile în viața de zi cu zi și toate acestea sunt plasate într-un spațiu care aduce cu cel real, dar care este alterat în toate elementele sale...

Privi din nou în jurul lui. Oamenii treceau pe lângă ei, încercând cumva să îi ocolească. Se gândi că ar fi fost bine să treacă și el mai departe, cum făceau toți ceilalți, și să-l lase pe bătrânul acela să peroreze de unul singur în fața tabloului. Dar ceva îl țintuia pe loc, ceva mai tare decât conformismul său social.

— Și toate acestea, unde vă duc, domnul meu? Unde vă duc toate aceste elemente?

Bătrânul îl privi întrebător. El tăcu în continuare, nu știa ce să-i răspundă. Bătrânul își mută privirea spre pictura din fața lor și spuse triumfător:

— În vis, domnul meu, toate acestea vă duc în vis, acolo unde infinitul este totdeauna posibil...

Se încruntă din nou. Privi o secundă spre tabloul din fața lui și simți nevoia să spună ceva, dar se gândi, din nou, că n-ar trebui să intre în dialog cu bătrânul acela ciudat. Acesta, parcă îi ghici gândul, căci reveni cu privirea spre el, așteptându-i replica. În cele din urmă, abandonă orice fel de reținere și zise:

— Nu doar totdeauna, ci numai acolo, în vis, infinitul este posibil...

Bătrânul îi tăie vorba scurt.

— Greșit, domnul meu, totalmente greșit. Infinitul este posibil și în realitatea noastră, într-o singură ipostază, însă...

Plecară împreună de acolo și se plimbară toată noaptea pe străzi, vorbind despre infinit. Când ajunse acasă, spre dimineață, tânărul economist simțea că, dacă bătrânul acela avusese dreptate, nimic din viața lui nu va mai fi la fel.

Își contramandă toate activitățile care erau stabilite pentru week-endul următor și petrecu cele două zile, sâmbătă și duminică, debarasând complet magazia pe care o avea în curtea din spatele casei. Soția îl privi un pic intrigată, dar nu comentă prea mult. La urma urmei, acel spațiu era perimetrul lui exclusiv. Îngrămădi toate obiectele care se strânseseră acolo într-un colț al grădinii și le acoperi cu un celofan mare, ca să nu se ude în caz că ar fi plouat. La sfârșitul celor două zile de efort, magazia redevenise ceea ce fusese în urmă cu câțiva ani, imediat după ce fusese construită, o încăpere dreptunghiulară, de cinci pe patru metri, curată și aerisită. A doua zi, luni, se învoi de la serviciu utilizând o scuză conjuncturală și chemă un geamgiu căruia îi comandă șase oglinzi, exact cât erau necesare pentru a acoperi complet cei patru pereți, inclusiv suprafața interioară a ușii și a ferestrelor, tavanul și dușumeaua fostei magazii, pe care o reboteză „camera oglinzilor”.

„De fapt, ar fi trebuit să-i spun camera infinitului”, se gândi el, dar nu își mai pierdu timpul cu astfel de detalii.

După vreo săptămână, într-o după-amiază, geamgiul reveni însoțit de câțiva ucenici și, după un efort de câteva ore, tot interiorul magaziei era acoperit etanș cu oglinzi de o claritate aproape desăvârșită. Doar oglinda din tavan avea o singură fantă prin care un neon foarte puternic umplea încăperea de lumină. Soția lui ridică din umeri și nu comentă nimic. Nu prea înțelegea ce dorea el să facă acolo, dar nici nu avea de gând să-și bată capul cu asta. Iar el era mulțumit, căci putea să înceapă.

A doua zi, seara, când veni de la serviciu, după ce mâncă și mai stătu de vorbă o vreme cu soția lui, îi spuse acesteia *noapte bună* și se îndreptă spre magazia din spatele casei. Afară era deja întuneric și cerul se umpluse de stele. Deschise ușa și fereastra camerei cu oglinzi și lăsă aerul curat de primăvară să oxigeneze bine încăperea vreo zece minute, timp în care el privi cu nesaț, ca în copilărie, întinderea stelelor din înalturi, ce doar părea nesfârșită. Apoi, își înlocui pantofii din picioare cu niște tenișI de pânză, aprinse neonul din tavan, intră înăuntru și trase ușa după el.

Păși cu grijă, chiar cu un fel de sfială, pe podeaua de oglindă și se uită de jur împrejur, apoi în sus și în jos. O bucurie mare îi cuprinse tot corpul, ca un freamăt interior. Își dădu seama că reușise. Vedea în toate direcțiile, un număr nelimitat de planuri, atât cât putea privirea sa să străbată, dar știa că și dincolo de puterea ei de percepție, aceste planuri continuau la infinit. În sfârșit, reușise, reușise să creeze în lumea fizică un spațiu care, chiar și

dacă numai virtual, era cu certitudine infinit. Și, mai mult

decât atât, reușise chiar să se plaseze pe sine însuși în mijlocul acelui infinit. Într-un târziu, după ce își savurase îndelung bucuria, privindu-se pe sine însuși din toate unghiurile și din toate direcțiile, se așează pe singurul obiect aflat în acea încăpere, un scaun. Se așează comod și începu să aștepte. Așa îi spusese bătrânelul, că trebuie să aștepte, doar să aștepte. Mult și cu răbdare, ca să se conecteze.

Și, într-adevăr, răbdarea îi fu pusă cu adevărat la încercare. Stătea în fiecare zi o oră-două, când venea de la serviciu și în weekend chiar și mai mult, după cum îi permiteau celelalte obligații familiale, sociale și gospodărești pe care le avea. Stătea pe un scaun, atent la tot ce era de jur împrejur, așteptând un semn care să-i arate că s-a conectat. Uneori se ridica de pe scaun, se apropia de unul dintre pereți și încerca să străbată cu privirea dincolo de ultimul său duplicat, aflat în marginea perceptibilă a șirului, iar, alteori, se uita la fiecare din acele duplicate în speranța că va observa o cât de mică diferență. Se întâmpla uneori ca, după mai multe ore petrecute în camera cu oglinzi, să nu mai știe exact dacă el este cel în carne și oase sau dacă nu cumva el este doar o proiecție a unuia dintre cei pe care îi vedea în lanțul nesfârșit al planurilor succesive. Atunci își amintea ceea ce îi spusese bătrânul și înțelegea că el era el-însuși doar din perspectiva lui, dar că, din perspectiva celorlalți înspre care privea, era doar unul din duplicatele fără de număr existente în acel spațiu infinit. Erau și momente de confuzie când simțea nevoia să-și recupereze identitatea, și atunci ieșea, trăgea o gură de aer, iar apoi intra din nou ca să aștepte în continuare. Și așa au trecut luni și, poate, chiar ani.

Până într-o zi când, stând pe scaun, atent să prindă vreun semn care să-i arate că s-a conectat, îl văzu pe cel

din dreapta lui că se întoarce spre el și îl întreabă:

— Stai de mult aici?

În momentul acela înțelese că bătrânelul avusese dreptate. Reușise să se conecteze la infinit.

Vru să răspundă, dar, din cauza emoției, simți cum glasul îi tremură, își drese vocea, mai așteptă câteva secunde și apoi zise:

— Stau de ceva vreme... Să tot fie vreo doi ani, cred...

Celălalt ridică din sprâncene mirat.

— Doi ani? E ceva. La mine a durat mai puțin, doar vreo câteva luni.

— L-ai întâlnit și tu pe bătrânul acela la expoziția de pictură?

Celălalt zâmbi.

— Da, l-am întâlnit anul trecut, când am stat acasă vreo trei săptămâni. De fapt, toți care suntem conectați l-am întâlnit...

Se încruntă.

— Adică, nu suntem toți conectați?

— Păi, nu chiar toți... Uită-te de jur împrejur, unii sunt doar reflexia ta. Aceia nu sunt conectați..

Se ridică de pe scaun, făcu câțiva pași și privi în jurul lui. Unii dintre cei din oglinzi îi imitară mișcările întocmai, în timp ce alții păreau a-și vedea de propriile lor activități, rămăseseră așezați pe scaune sau stăteau de vorbă între ei.

Se întoarse lângă cel cu care vorbise.

— De ce ziceai că l-ai întâlnit pe bătrân în timp ce ai stat acasă trei săptămâni? Ce meserie ai?

Celălalt răspunse.

— Sunt marinar. Lucrez pe vapoare.

El păru mirat.

— Cum așa?

— Uite așa bine, în ziua aceea, când ne-am gândit ce să facem în viață, mie mi-a dat prin cap că aș putea găsi

infinitul lumii fizice dacă voi merge până la capătul pământului să-l caut...

— Și l-ai găsit?

Celălalt zâmbi.

— Ce să găsesc? Infinitul lumii fizice?

El tăcu. Tăcu și celălalt. După o vreme, îl întrebă:

— Și ești fericit cu viața ta de marinar?

Marinarul se încruntă.

— De ce aș fi? Din cauza profesiei, încă n-am găsit o fată ca să mă-nsor... Toate vor pe cineva care să fie prezent, nu plecat mai tot timpul peste mări și țări... Așa că, nu mi-am făcut o familie... Câștig bani frumoși, dar la ce-mi folosesc?

El îl scrută cu privirea.

— Adică îți pare rău că ai urmat drumul acesta?

— Da, evident că da... Am și motive de bucurie, e frumos să călătorești prin lume, dar aș fi fost mai fericit dacă îmi alegeam altă profesie...

Timp de câteva momente tăcură amândoi. Apoi el întrebă:

— Este vreun astronom printre noi?

Marinarul privi de jur împrejur, apoi zise:

— Da, cred că cel care e în planul al doilea din stânga ta.

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre stânga. Îl sări cu privirea pe primul și se adresă direct celui de-al doilea:

— Tu, cel de acolo, ești cumva astronom?

Acela se întoarse spre el și se încruntă pentru o clipă.

— Da, dar de ce întrebi?

— Aș vrea să știu dacă ai descoperit infinitul Universului...

Astronomul pufni în râs.

— Pentru asta ar trebui să zbor până la capătul Universului. Îmi dai tu un vehicul potrivit?

El se încruntă.

— Unde lucrezi?

— La un Observator astronomic...

— La un Observator mai bun sau la unul oarecare?

Astronomul îl privi mirat, dar continuă să-i răspundă:

— Acum șase luni ne-au venit niște echipamente cum nu mai sunt pe nicăieri în altă parte... De atunci, se zice că am fi cel mai bun Observator din lume.

— Păi și nici cu ele n-ai găsit marginea Universului?

— Dar există marginea Universului? Are Universul capăt? Știi tu să aibă vreo formă anume?

— Eu nu, dar gândeam că tu ai putea ști lucrurile astea.

— Ei aș, n-ai gândit bine...

— Păi atunci, dacă nu știi aceste lucruri, ce faci tu acolo?

— Cum ce fac? Fac ce se face la orice observator astronomic: observ, adun date și încerc să le interpretez...

— Păi și, cu toate datele strânse, n-ai aflat dacă Universul are vreo limită pe undeva?

Pe astronom îl pufni râsul.

— Dar crezi tu, oare, că un fir de praf aflat pe fundul oceanului ar putea să aibă habar dacă oceanul are vreo limită și ce se află dincolo de limita aceea?

El tăcu. Tăcu și celălalt. După o vreme îl întrebă:

— Măcar ești fericit?

Astronomul se încruntă.

— Nevasta m-a lăsat în urmă cu doi ani. Pur și simplu s-a săturat să aibă un soț care trăiește pe vârful muntelui 340 de zile pe an, în timp ce ea stă singură și îl așteaptă. Copii n-am... De ce aș fi fericit?

El interveni brusc:

— Dar poți să cercetezi cerul...

— Și, dacă pot asta, ce? Adun niște date, din când în când mai apare câte ceva nou care modifică un pic ceea ce știam înainte, mă mir împreună cu ceilalți colegi, înțelegem că tot ceea ce știam sau credeam că știam despre cosmos este absolut relativ și, apoi, a doua zi o luăm de la capăt...

— Și nu e frumos?

Astronomul zâmbi un pic trist.

— Uneori este interesant, dar Nobelul pentru știință n-o să-l iau eu, fii sigur de asta...

— Și, atunci, regreți că te-ai făcut astronom?

Celălalt tăcu pentru câteva clipe și apoi zise:

— Da, mai bine mă făceam economist. Câștigam o căruță de bani, aveam o casă, o familie și, în timpul liber, mai reflectam la nemărginirea Universului...

El tăcu o vreme. Tăcu și celălalt. Apoi întrebă din nou:

— O fi vreun matematician printre noi?

Astronomul privi de jur împrejur și apoi îi arătă pe diagonală.

— Uite, cel de acolo, s-ar putea să fie matematician, cred...

Plecă de lângă astronom fără să-i mai spună nimic și se apropie de matematician. Îl abordă destul de abrupt:

— Tu ești matematician, da?

Acela îl privi curios.

— Da, așa este, sunt matematician.

— Și ai calculat forța care guvernează existența și funcționarea universului?

— Adică, mă întrebi dacă am calculat infinitul, nu? Că asta ne doream noi, când eram mici...

— Da, exact, asta te întreb.

Celălalt râse forțat.

— Nu, m-am lăsat de asta.

El se încruntă.

— De ce te-ai lăsat?

— Pentru că am studiat toată matematica lumii și am văzut că tot ce se poate calcula sunt numai parametrii care să facă tehnologia funcțională. Atât și nimic mai mult.

El tăcu îmbufnat. Celălalt continuă.

— Dar, pe de altă parte, la ce ne-ar trebui să calculăm infinitul, când putem să-l numărăm?... Bine, asta doar dacă am fi și noi nemuritori, ca să numărăm la nesfârșit... Nemuritori, adică infiniți în natura noastră... Ceea ce nu suntem... Iar dacă nu suntem infiniți, de ce ne-am aștepta să atingem infinitul?

El tăcu, se gândi câteva momente apoi îl întrebă la fel de brusc.

— Adică regreți că te-ai făcut matematician?

Celălalt ezită, apoi zise cu hotărâre:

— Da, mai bine mă făceam avocat, aș fi fost mai fericit. Strângeam o grămadă de bani, apoi intram în politică și aș fi fost un belfer. Așa ce sunt? Un amărât de profesor de matematică care trăiește din meditații și dintr-un job part-time la o companie de asigurări...

El nu mai vru să asculte mai departe. Făcu stânga-împrejur și se îndepărtă de matematician. Se așeză pe scaunul din mijlocul încăperii și rămase cu capul plecat. Era foarte supărat. După o vreme, auzi un zgomot din dreapta lui.

— Tu, ăla de pe scaun, ce stai așa bosumflat? Ai pățit ceva? Pari cam deprimat.

Ridică privirea, fiind hotărât să răspundă nervos, dar un alt gând îi trecu prin minte. Se uită spre cel care vorbise și îl întrebă:

— Tu ce profesie ai?

— Sunt fizician, răspunse acela sec.

— Și unde lucrezi?

Celălalt păru amuzat de avalanșa de întrebări.

— La un accelerator de particule. De fapt, la cel mai mare accelerator de particule existent la ora actuală în lume...

El simți cum îi revine speranța.

— Deci ai găsit sau ești pe cale să găsești infinitul, nu? Bosonul acela... *Particula lui Dumnezeu...*

Fizicianul zâmbi.

— Da, s-ar părea că o să-l descoperim cât de curând, avem semnale bune în sensul ăsta... Dar asta nu înseamnă că vom identifica infinitul...

El se încruntă.

— Cum așa? Bosonul nu e *Particula lui Dumnezeu?* Nu este punctul terminus al lumii fizice, izvorul tuturor lucrurilor care există?

Fizicianul râse.

— Am impresia că citești prea multă presă de popularizare a științei... Ei mai exagerează, uneori le mai umflă, ca să vândă ziarul...

El tăcu și-l privi cu ochii grei. Celălalt continuă să explice:

— Bosonul acesta nu este, în niciun caz, capătul șirului. Dincolo de el, în străfundurile lui, în mod cert, sunt alte și alte entități constituente. Dar pe alea le vor descoperi, probabil, generațiile următoare...

El nu știa ce ar fi putut să mai spună. Celălalt continuă:

— Și, de fapt, noi, ca ființe închise în limitele materiei, nu am avea cum să experimentăm infinitul fizic. Părerea mea...

El îl privi țintă.

— Adică, simți că ți-ai ratat cariera?

Celălalt zâmbi un pic trist.

— Uneori regret un pic că nu m-am făcut ofițer de marină sau aviator. Mi-ar fi plăcut să colind lumea, dar, na, acum asta e... Trebuie să facă cineva și știință. E și ea de

folos, la urma urmei.... Inventăm noi tehnologii, ne îmbunătățim viața...

El lăsă privirea în jos din nou și, apoi, după o vreme, concluzionă:

— Deci, nici tu n-ai atins infinitul...

Fizicianul păru că ezită. Tăcu câteva momente, apoi se hotărî să spună ce avea de zis:

— Ba da, de fapt, eu îl ating destul de des. Poate chiar zilnic sau, uneori, chiar de mai multe ori pe zi...

El se încruntă.

— Cum adică atingi infinitul dacă nici nu l-ai găsit?

— Păi, e foarte simplu. Totul este foarte simplu, de fapt. Sau cel puțin așa mi se pare mie acum...

Fizicianul păru că se gândește o fracțiune de secundă, apoi continuă:

— Cu ceva vreme în urmă, am auzit o vorbă care mi-a rămas în minte. Apoi, după un timp, am început s-o aplic.

— Ce vorbă?

Celălalt ezită din nou.

— ...Nu-mi amintesc perfect toate cuvintele, dar zicea cam așa: „Dacă vrei să apuci cerul cu mâinile, atunci întinde-le spre cei pe care-i întâlnești în cale.”

El tresări. Își aminti că, la un moment dat, cu mulți ani în urmă, auzise și el expresia aceea, dar așa de rapid cum îi trecuse pe lângă ureche, așa de repede o și uitase.

— Nu înțeleg ce vrei să spui... Ce legătură are asta cu infinitul?

Celălalt zâmbi.

— Păi, oare, cerul ce înseamnă, nu infinitul?... Și să știi că funcționează ceas... Serios... E ca un fel de dialog pe care îl port cu infinitul...

El îl privi încruntat. Nu știa ce să creadă. Celălalt observă confuzia lui și încercă să-i explice:

— Este un dialog pentru că infinitul răspunde...

— Adică?

— Adică, de câte ori fac ceva bine, într-un fel sau altul, ceva bun mi se întâmplă și mie. Și invers, de câte ori fac ceva rău, după o vreme, o încasez și eu într-un fel sau altul...

El continuă să privească încruntat. Fizicianul continua să zâmbească.

— Știu că îți poate suna cam ciudat ceea ce zic, dar eu, unul, n-am găsit altă cale mai bună de a experimenta direct infinitul. Poate însă știi tu alta, să-mi spui și mie...

O vreme rămaseră tăcuți amândoi, apoi el se ridică de pe scaun, se îndreptă spre ușă și ieși afară din camera oglinzilor.

Afară era noapte adâncă. De jur împrejur se auzea cântecul liniștit al greierilor. Se uită în sus și, timp de câteva momente, admiră bolta înstelată și Luna plină care se vedea printre crengile copacilor. Fruntea i se descreți ușor, ușor și apoi zâmbi. Brusc, își dădu seama că îi este dor de soție și de copil. Simțea nevoia să îi îmbrățișeze pe amândoi. Mai privi cerul pentru câteva clipe, apoi se îndreptă spre casă.

ÎN GARĂ[1]

[1] Publicat în revista *Helion Online*, Nr. 37, decembrie 2013 - ianuarie 2014. *Premiul al II-lea, ex aequo*, la Concursul Național de Proză Scurtă Helion 2013.

Gara era mică şi ascunsă printre munți. De mică ce era, nici nu prea opreau trenuri la peronul ei, doar vreo două personale de navetiști - unul dimineață pe la ora 09.00 și unul seară pe la ora 19.00 - trenuri din acelea vechi şi cu geamuri sparte, care asigurau deplasarea localnicilor în zonă, dintr-o localitate în alta. În rest, toate celelalte - trenurile rapid și cele intercity - doar tranzitau pe lângă peronul ei impresionant, trecând în viteză, cu șuier mare și dispăreau la fel de repede precum apăreau. Nici măcar de la vechea șosea auto care acum era plină de gropi şi de bolovani căzuți de pe povârnișurile aflate pe marginea ei - cea aflată în spatele gării, cu două benzi, care ducea spre stațiune - și a celor două mici clădiri - biroul șefului de gară şi sala de așteptare - ce constituiau edificiul feroviar, nu răzbătea, mai niciodată, nici un zgomot. De aceea, în cea mai mare parte a zilei, de jur-împrejurul micuței gări de munte era o liniște aproape perfectă, singurele zgomote care se puteau auzi fiind cele venite din pădurea ce o împresura din toate părțile. Dar nu fusese întotdeauna aşa.

Cu mulți ani înainte, între cele două războaie mondiale, în gara aceea micuță şi pierdută între munți, oprea chiar şi Orient Expresul... Ehee, pe vremurile acelea, stațiunea contelui, cea din vârful muntelui, era renumită pentru vacanțele pe care le oferea și, de aceea, pe tot parcursul anului, veneau să petreacă acolo oameni din toată lumea, care mai de care mai bogați şi mai importanți. Între timp însă, lucrurile se schimbaseră. După ultimul mare război, domnul conte şi familia să fuseseră prigoniți şi arestați, iar stațiunea, adică cele aproximativ cinci vile, Castelul din mijloc şi clădirile anexe fuseseră confiscate. O vreme au fost folosite ca sanatoriu pentru oamenii muncii dar, după vreo câteva zeci de ani, autoritățile le-au închis complet şi, așa, au fost lăsate în paragină. Și cum satul aflat la câțiva kilometri de gară nu dădea decât călători navetiști, era

absolut normal ca acum, în mica gară, să nu mai oprească decât cele două trenuri personale. Din strălucirea ei de odinioară doar peronul mai rămăsese, oarecum ciudat, aproape intact, de parcă n-ar fi trecut atâția zeci de ani peste el.

Era un peron placat cu plăci de marmură rugoasă, lung de vreo douăzeci de metri şi lat cam de cinci. Probabil că starea lui atât de bună se datora şi faptului că, din lipsă de activitate, Vasile, impiegatul gării, un bărbat deșirat și slăbănog care purta tot timpul șapca de ceferist lăsată într-o parte, îl curăța aproape zilnic. Sau, de fapt, chiar zilnic. După ce personalul de ora 09:00 pleca din gară, nea Vasile mai asculta o vreme poveștile colegului său, nea Grigore, care era acolo șef de gară din tată-n fiu, şi apoi luă teul mare de lemn, uda bine o cârpă groasă și, în intervalul dintre cele câteva trenuri care tranzitau pe acolo în timpul zilei, se pornea să spele tot peronul de la un capăt la altul. Și, în timp ce împingea cu forță teul pe plăcile de marmură, se gândea la tot felul de lucruri, la multe lucruri, la familia lui aflată în cealaltă parte a țării sau la poveștile șefului de gară despre cum fusese prigonită familia contelui şi cum pieriseră toţi prin închisori, cu excepția mezinului, care plecase din țară înainte de 1945 și nu se mai întorsese acolo niciodată. Șeful de gară ştia toate istoriile astea pentru că bunicul lui, care condusese gara până la începutul anilor șaizeci, fusese foarte apropiat de familia contelui. Era cumva o tradiție de familie, căci străbunicul lui, tatăl bunicului, fusese cel care construise gara la dorința contelui cel bătrân și, totodată, fusese chiar şi primul ei șef.

Uneori, în zilele de vară toridă, când, în ciuda căldurii, nea Vasile se încăpățâna să curețe totuși peronul - care era oricum foarte curat, căci nu prea avea cine să-l murdărească - se mai întâmpla să vadă, pe lângă liziera pădurii de lângă gară, o bătrână care tot culegea din fragii,

zmeura şi murele ce creșteau din abundență în tufele de pe-acolo. Femeia era uneori singură, alteori o însoțeau niște copii, dar niciodată nu ieșea din umbrișul copacilor. Odată, mai demult, intrigat de ce-i spusese șeful de gară, cum că lumea din sat zicea că Sfânta Vineri umblă prin pădure după fructe şi vreascuri, nea Vasile încercase să meargă spre ea şi spre copii, dar până să ajungă la ei, aceștia dispăruseră deja în interiorul pădurii. „De, le-o fi fost teamă că mă iau de ei şi îi arestez”, se gândi el.

Și, iac-așa, între cele două trenuri care opreau acolo, zilele treceau lin și la fel în mica gară de munte, fără ca nimic să tulbure liniștea şi pacea acelor locuri. Șeful de gară completa condici, făcea rapoarte, vorbea la telefon cu regionala de transport şi asculta radioul, iar impiegatul spăla peronul, chiar şi de două ori pe zi.

Într-una dintre zile însă, să tot fi fost ora cinci după-amiaza, în timp ce împingea alene teul de lemn pe peronul de marmură, nea Vasile auzi un șuierat prelung, ca şi cum un tren de gabarit mare se apropia să intre în gară. Tresări şi ridică privirea spre direcția din care venea zgomotul. La ora aceea nu tranzita nici un tren pe acolo, rapidul trecuse pe la 12:00 iar intercity-ul trecea seara, după ora 20:00. Cu toate astea, zgomotul se auzea din ce în ce mai puternic, de parcă, din clipă în clipă, o garnitură foarte lungă urma să apară de după colțul împădurit, de unde veneau toate trenurile care intrau în gara aceea. Nea Vasile se încruntă şi o clipă se gândi că poate i s-a părut sau că poate a făcut insolație în ciuda șepcii grele de ceferist, pe care-o purta tot timpul pe cap. Ridică șapca şi îşi șterse fruntea transpirată cu batista, continuând să privească spre locul de unde venea zgomotul ce tot creștea în intensitate. Roțile locomotivei se auzeau tot mai tare, iar apoi șuieratul acesteia, extrem de puternic și venind de mult mai de-aproape, răsună din nou pe tot peronul. Nea Vasile se încruntă şi în momentul următor auzi limpede

scrâșnetul atât de binecunoscut al roților de tren care încetineau rotindu-se pe șinele de fier. Rămase nemișcat, neștiind ce să creadă. După alte câteva secunde, în aer se propagă foarte clar zgomotul final al trenului oprit în stație. Impiegatul privi de jur-împrejur, complet buimac, dar totul era neschimbat, gara întreagă dormita în lumină intensă a soarelui de vară. Apoi, auzi ușile trenului cum se deschid și, imediat, o mulțime de zgomote de pași, de voci şi de frânturi de conversație care treceau pe lângă el îl învăluiră complet. Nea Vasile se uită în sus. Soarele încă ardea cu putere, dar el se simțea totuși foarte bine. Nu-i era rău şi nu se simțea deloc obosit.

— Domnule conte, ce bine îmi pare că vă văd! Sunteți neschimbat!

— Oh, distinsă doamnă marchiză Carianopol, sunteți o bucurie a ochiului şi o încântare a inimii. Bine ați revenit la noi! Vă rog să-mi dați voie să vă conduc la mașina ce ne va duce la Castel.

— Vă mulțumesc, domnule conte, sunteți un gentilom desăvârșit.

— Prea minunată marchiză, sunt doar un om simplu, fericit că soarta îi oferă șansa de a fi la dispoziția dumneavoastră… Aș putea să vă întreb cum ați călătorit?

— Oh, domnule conte, călătoria a fost ea însăși un adevărat vis. Acest Orient Expres este o minune a timpurilor noastre, să străbați toată Europa cu el face cât o viață întreagă…

— Mă bucur să aud acest lucru, doamnă marchiză. Sunt nespus de fericit că ați avut o experiență atât de plăcută… Vă rog, să mergem. Șeful nostru de gară se ocupă deja de bagajele dumneavoastră, fiți fără grijă.

— Dar am foarte multe bagaje, să știți, domnule conte…

— Nu vă faceți griji, prea minunată doamnă marchiză, odată ce sunteți aici, ne ocupăm noi de absolut fiecare detaliu. Îmi permiteți să vă ofer brațul meu?

— Cât de galant sunteți, domnule conte! Voi abuza cu bucurie de politețea dumneavoastră...

Impiegatul stătea, cumva blocat, în mijlocul peronului, fără să se miște și fără să scoată vreun sunet. Auzea în continuare o mulțime de pași care treceau pe lângă el, dar el nu îndrăznea să schițeze nici cel mai mic gest.

— Gata, Adela, încetează! Am ajuns, înțelegi? Șoferul și mașina ne așteaptă în spatele gării, într-o jumătate de oră vom fi la Castel, te rog să te stăpânești.

— Dar te iubesc, Armand, cum să mă stăpânesc? Te iubesc, înțelegi?

— Da, Adela, şi eu te iubesc, ştii foarte bine acest lucru, dar de acum încolo, timp de două luni, trebuie să arăți tuturor că mă iubești ca o verișoară ce-mi eşti. Te rog pentru ultima oară, stăpânește-te. Soția mea este deja acolo și ne așteaptă, toată familia va fi împrejurul nostru, iar pretendentul tău va sosi peste câteva zile…

— Christophe? Dar îl detest, ți-am mai spus, nu mă voi căsători cu el niciodată!

— Nu asta contează acum, ci faptul de a nu da de bănuit cuiva despre noi, despre relația noastră... Ce vom face mai târziu, vom vedea… Înțelegi asta, Adela?

Impiegatul auzi un scâncet, așa cum face o femeie care îşi înăbușă plânsul. Pașii se îndepărtară. Nea Vasile continua să stea încremenit în mijlocul peronului. Alți pași şi alte frânturi de conversație îi trecură pe la urechi, până când, după o vreme, auzi din nou șuierul puternic al locomotivei şi zgomotul roților de tren care se puneau în mișcare. După câteva minute, liniștea deplină se reașeză peste tot locul.

Nea Vasile rămase o vreme încremenit în mijlocul peronului, cu teul în mână. Mintea nu-i dădea voie să facă nicio mișcare. Apoi, ușor, îşi scoase din nou șapca și îşi șterse cu batista fruntea transpirată. După un timp, mai privi o dată în direcția în care se disipaseră ultimele

zgomote ale trenului şi apoi o luă încet spre biroul șefului de gară. Odată ajuns acolo, deschise ușa și intră.

Șeful de gară, nea Grigore, un bărbat trecut de cincizeci de ani, solid și rotofei, rezolva cuvinte încrucișate şi asculta un program de romanțe la radio. Când impiegatul intră în birou, ridică ochii spre el şi tresări. Nea Vasile nu-i observă însă tresărirea ci se duse direct spre frigider, îl deschise, luă o sticlă de apă rece, îşi turnă într-un pahar şi îl bău tot, până la fund. Nea Grigore îi urmări cu atenție mișcarea cumva neobișnuită şi, după ce colegul lui termină de băut, îl întrebă:

— Ai pățit ceva, ți-e rău?

Impiegatul nu răspunse nimic, ci doar se așeză pe un scaun. Îl privi câteva clipe în tăcere pe nea Grigore, după care începu, încet, să-i povestească tot ce auzise.

Șeful de gară îl ascultă cu atenție, fără să comenteze absolut nimic. După ce impiegatul termină de relatat, rămase o vreme tăcut. Apoi, ridicând ochii spre nea Vasile, îl întrebă scurt:

— Mă, tu ai băut gaz?

Impiegatul îl privi în ochi şi îi răspunse sec:

— Nu, n-am băut gaz.

— Dar altceva ai băut?

— Nu, nici altceva n-am băut, în afară de paharul ăsta de apă…

Șeful de gară privi la paharul gol aflat în fața impiegatului.

— Ți-e rău, ai amețeli sau vreo fierbințeală?

— Nu, mă simt foarte bine. Doar că mi-a fost sete, atâta tot…

Cei doi mai tăcură câteva momente.

— Ce zi este azi?

— Marți, toată ziua, până la noapte la doișpe…

— Și la ce oră te-a apucat năzbâtia?

Impiegatul se încruntă.

— Adică la ce oră au apărut zgomotele?

— Da, mă, așa, la ce oră…?

— Păi, să tot fie vreo patruzeci de minute de atunci…

Șeful de gară se uită la ceas, apoi brusc se ridică de la masă, se duse spre un dulap vechi de lemn şi îl deschise. După ce se opinti un pic, extrase din dulap un catastif mare, gros şi plin de praf. Îl puse pe birou și se aplecă după o cârpă. Impiegatul privi curios. Pe coperta groasă, de carton presat, scria „Jurnalul gării. 1931-1940”. Nea Grigore șterse de praf catastiful și îl deschise cu grijă. Începu să-l răsfoiască şi, după câteva secunde, scăpă o înjurătură:

— Așa e, futu-i mă-sa!

Impiegatul făcu ochii mari.

— Ce e aşa?

Șeful de gară ridică ochii spre el:

— Între 1930 şi 1939, Orient Expresul oprea în gară marțea, la ora 17:00…

Cei doi se priviră în ochi câteva momente, fără ca vreunul dintre ei să spună ceva. Apoi, după ce ezită câteva secunde, șeful de gară istorisi ceva, cu vocea ușor tremurândă:

— Când eram de-o șchioapă, bunicul mi-a povestit că, la un moment dat, a avut de cărat o mulțime de bagaje ale unei cucoane mari şi că a trebuit să facă două drumuri cu mașina până la Castel, ca să i le ducă pe toate…

Impiegatul tăcea.

— Și mi-a zis că asta se întâmpla exact în anul când a început războiul, în ultimul an când a mai trecut Orient Expresul pe aici…

Impiegatul tăcea în continuare. Șeful de gară îl privi fix.

— În ce an a început războiul?

Nea Vasile se încruntă, gândi câteva clipe, apoi zise:

— Păi, dacă s-a terminat în ‘45 şi a durat şase ani…, să tot fi început prin ‘39, nu?

— Da, așa e, în ‘39 a început, zise șeful de gară începând să răsfoiască febril catastiful cel gros. Asta înseamnă că Orient Expresul a trecut pe aici ultima dată în 1939, nu?

Impiegatul răspunse ridicând din umeri:

— Păi așa o fi, ce știu eu…

Șeful de gară dădu repede paginile catastifului.

— Uite c-am găsit, …anul 1939, e aici. Dacă îmi amintesc bine din istoriile bunicului, sezonul de vacanță începea la Castel în iunie… Ia să vedem, luna aprilie, luna mai, luna iunie… aici e, am găsit. Ia să vedem, marți 7 iunie, marți 14 iunie…

Nea Grigore rămase tăcut pentru câteva clipe, parcurgând în viteză cele scrise în registru de însuși bunicul său, și apoi strigă cât îl ținu gura:

— Ah, futu-i! Futu-i!!!

Impiegatul făcu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

Șeful de gară puse degetul pe pagina de catastif deschisă în fața lui.

— Uite ce scrie aici: 14 iunie 1939. Orient Expresul a ajuns la orele 5 după-amiaza fix. Pentru că începe sezonul, la Castel au venit o serie de persoane importante, cumnatul domnului conte, domnul Armand Florescu însoțit de verișoara dânsului, domnișoara Adela Proptescu, doamna marchiză Constanța Carianopol, domnul avocat Stânişoară cu soția și cei doi copii, profesorul Constantinescu, rectorul Universității, domnul notar Negruzzi Calistrat cu familia sa…. Săptămâna viitoare sunt așteptați să vină de la Paris şi cei patru băieți ai domnului conte.

Nea Grigore ridică privirea și se uită spre impiegat. Acesta îl privea cu o față total inexpresivă. După câteva secunde, tot șeful de gară tresări:

— Auzi, în ce lună şi ce zi suntem azi?

Impiegatul se încruntă un pic confuz.

— Păi nu mai știu asta, să tot fie…

Într-o fracțiune de secundă, șeful de gară îşi aruncă o privire pe calendarul care trona pe peretele de deasupra biroului. Pătrățelul care indica ziua curentă era fixat asupra zilei de 14 iunie.

Cei doi rămaseră tăcuți o bună perioadă de timp. Apoi, șeful de gară se ridică şi ieși pe peron. Nea Vasile îl urmă. Dogoarea soarelui se mai risipise un pic. Nea Grigore se apropie de calea ferată.

— Pe unde erai, când ai auzit zgomotul de tren?

— Cam pe-aicea, unde suntem acum…

— Și zici că ai auzit cum intră trenul în gară, apoi vocile şi apoi cum pleacă trenul?

— Da, exact așa am auzit.

— Și nu te-ai mișcat de pe loc în tot acest timp? Ai stat doar într-un singur loc?

— Da, unde era să mă mișc? Cred că n-aveam curaj nici să respir măcar…

Șeful de gară mai făcu câțiva pași în susul şi în josul peronului, privind în dreapta și în stânga spre locurile de unde veneau și pe unde plecau trenurile. Parcă totuși nu-i venea să creadă că cele spuse de impiegat erau adevărate. Prima umbră a înserării începea să-și facă simțită prezența. Impiegatul se apropie de el.

— Și acum ce-o să fac, mai spun la cineva de toată tărășenia asta?

Nea Grigore se întoarse spre el şi îl privi încruntat.

— Doar dacă vrei să te lege și să te ducă la casa de nebuni… Dacă nu vrei asta, mucles! Ai înțeles?

Impiegatul arătă că a înțeles printr-o înclinare a capului.

Zilele următoare trecură liniștit, fără ca nimic să mai tulbure mersul obișnuit al lucrurilor în micuța gară de munte, iar cei doi aproape că nu mai vorbiră deloc despre întâmplarea aceea ciudată. Nea Grigore continuă să dezlege cuvinte încrucișate şi să asculte muzică la radioul

cel mare, înnegrit de ani, iar nea Vasile continuă să spele peronul gării de două ori pe zi. Este adevărat însă că, în timp ce împingea teul pe dalele de marmură rugoasă, impiegatul tresărea la fiecare zgomot neobișnuit, care se întâmpla să se audă prin preajmă, şi ridică privea spre a se uita încruntat în direcția din care veneau trenurile. Dar nimic neobișnuit nu se mai întâmplă iar șeful de gară, deși tresărea şi el ori de câte ori nea Vasile îi intra în birou, nu mai avu parte de nicio surpriză. Și așa trecu săptămâna şi veni din nou ziua de marți.

Era în jur de ora 16:45, când nea Vasile, aflat pe peronul gării, cu teul în mână tresări. Simțea că cineva era în spatele lui. Se întoarse și, când dădu cu ochii de șeful de gară, răsuflă ușurat.

— Na, că m-am speriat un pic…

Nea Grigore își privi un pic nervos ceasul de la mâna stângă.

— Zici că săptămâna trecută pe la ora cinci s-a auzit zgomotul trenului, nu?

— Păi da, cam așa, pe la cinci.

Șeful de gară începu să se plimbe ușor agitat dintr-o parte în alta. Apoi se opri brusc.

— Mă, și dacă ai avut halucinații?

Impiegatul se strâmbă.

— N-au fost halucinații, domn’ șef. Am auzit zgomotele și vocile cum ne auzim noi acum…

Șeful de gară își privi din nou ceasul. Mai erau cinci minute până la ora cinci. Privi în direcția din care veneau trenurile. Se simțea foarte tensionat.

— Parcă știi tu că n-ai avut halucinații… Când cineva are halucinații, nu-şi dă seama de asta, i se pare că e perfect normal şi că…

Brusc, vorba îi fu curmată de șuieratul prelung al unei locomotive şi, după câteva clipe, se auzi şi zgomotul unui tren care se apropia de gară. Șeful de gară şi impiegatul

priviră țintă spre direcția de unde venea zgomotul dar acolo nu se vedea nimic deosebit. Zgomotul roților de tren era însă din ce în ce mai puternic și, timp de câteva zeci de secunde cei doi ascultară cum trenul se apropie, cum încetinește și, în cele din urmă, se oprește. Câțiva pași răsunară lângă ei şi un glas vorbi în preajma celor doi:

— Pascule dragă, nici nu ştii ce dor îmi e de ei… Parcă au trecut secole de când nu i-am mai văzut şi nu doar trei luni amărâte… Nu știu dacă poți să înțelegi.

— Cum să nu vă înțeleg, domnule conte? N-am şi eu un băiet dus la școli? Mi-i un dor de el, că nu știu cum de mai pot trăi până l-oi vedea întors acasă…

Șeful de gară încremeni şi, brusc, deveni palid. Recunoscuse fără niciun fel de dubiu vocea bunicului său, al cărui timbru vocal şi inflexiune a pronunției îi erau perfect întipărite în minte. Aceeași voce exclamă chiar lângă el:

— Dar iată-i pe băieții dumneavoastră, domnule conte, coboară pe la ușa aceea!

— Da, Pascule, uite-i, bine că-i văd acasă pe toţi, în sfârșit…

Atât impiegatul cât şi șeful de gară ascultau, stând nemișcați şi neîndrăznind nici măcar să miște. Auziră zgomotul unor pași care se apropiau în viteză.

— Bine te-am găsit, tată!

— Oho, feciori, bine ați venit la tatăl vostru cel bătrân!

Se auziră zgomote care sugerau că tatăl îşi îmbrățișează pe rând cei patru băieți.

— Nea Pascule, și matale ești neschimbat, tot mai tânăr de la un an la altul!

Șeful de gară tresări din nou la auzul vocii bunicului său:

— Mulțumesc, conașule, sunteți dumneavoastră drăguț, dar nu-i așa. Eu îmbătrânesc de la an la an, în timp ce dumneavoastră și frații dumneavoastră înfloriți de la an la an…

Brusc, o altă voce, a unei femei în vârstă, răsună lângă ei:

— Nu vreți niște fructe de pădure, conașilor? Am aici în coș și fragi, și zmeură, şi mure…

Glasul contelui o repezi însă:

— Lasă-ne, femeie, nu ne încurca, că n-avem nevoie de fructele tale. Avem tot ce ne trebuie.

Se părea că totuși femeia insistă:

— Haideți, boieri dumneavoastră, dați-mi şi mie un bănuț pe fructele astea, că nu e degeaba, să am şi eu ce să duc la nepoțeii mei…

Vocea contelui răsună din nou, ceva mai aspră ca prima dată:

— Măi, femeie, tu chiar nu înțelegi de vorbă bună? Hai, du-te de aici şi nu mă fă să chem jandarmul… Pascule, ce caută bătrâna asta aici, pe peron?

— Nu știu, domnule conte, o fi de prin satul din apropiere… Hai, dadă, fii bună și nu sta în drumul conașilor. Du-te şi vinde-ți marfa în altă parte…

Șeful de gară și impiegatul auziră zgomotul pașilor care se îndepărtau şi vocea femeii rămasă în urma lor.

— Vai, conașilor, un bănuț nu puteați să-mi dați şi mie…?

După câteva zeci de secunde, zgomotul unor pași care se apropiau în grabă răsună pe plăcile de marmură ale peronului.

— Ia de-aici, mamaie, să duci la nepoțeii matale…

— Vai conașule, ce tânăr sunteți şi ce bun la suflet. Eu v-am cerut un bănuț iar dumneavoastră îmi dați cinci…

— Lasă, mamaie, să fii matale sănătoasă și să ai grijă de nepoței…

— Mulțumesc, sărut mâna, conașule. Să vă ajute Cel de Sus!

— Și pe matale, mamaie, dar acum iartă-mă, trebuie să mă întorc și să-i prind din urmă pe tatăl și pe frații mei…

— Bine, conașule, dar înainte să plecați, ascultați la baba

ceva…

— Zi, mătușă, dar repede, te rog!

— Conașule, peste şase ani să nu vă mai întoarceți aici, cu niciun chip. Să vă duceți oriunde ‘oți vedea cu ochii în lumea mare, dar aici să nu vă întoarceți…

Din depărtare se auzi glasul contelui:

— Prâslea, hai odată, lasă bătrâna și hai să mergem, că e târziu…

— Mătușă, nu înțeleg ce tot spui matale acolo, dar acum trebuie să fug la ai mei. Rămâi sănătoasă!

Zgomotul pașilor care se îndepărtau răsună pe caldarâm. În urma lui, se auzi vocea femeii:

— Și dumneavoastră să fiți sănătos, conașule, că bună inimă mai aveți…

După câteva momente, cei doi, Grigore şi Vasile, auziră șuierul puternic al locomotivei şi zgomotul roților de tren care se puneau în mișcare. Apoi, liniștea deplină se reașează peste întreaga gară.

În ziua următoare, șeful de gară s-a uitat în Jurnalul cel vechi şi a văzut că 14 iunie 1939 fusese ultima dată la care Orient Expresul trecuse prin micuța gară de munte. Cu toate acestea, luni bune după aceea, în fiecare marți la ora cinci, atât el, cât şi nea Vasile, impiegatul, se aflau pe peron, cu urechile ciulite, sperând să mai audă, încă o dată măcar, zgomotele trenului-fantomă. Dar timpul trecu şi sunetele acelea n-au mai revenit niciodată, nici în zilele de marți şi nici în vreo altă zi, aşa că, odată cu trecerea anilor, amintirea ciudatei întâmplări se estompă tot mai mult, până ce deveni complet difuză şi tot mai neverosimilă pentru amândoi. Doar nea Vasile, impiegatul, îşi mai amintea, din când în când, de Orient Expresul care, cu mulți ani în urmă, trecea pe acolo, atunci când, uneori, la marginea pădurii o mai vedea pe bătrânica aceea care culegea, aproape neobosită, vreascuri, și fragi, și zmeură,

şi mure...

ÎNTÂLNIREA[1]

[1] Publicat în revista *Helion Online*, Nr. 37, decembrie 2013 - ianuarie 2014. *Premiul al II-lea, ex aequo*, la Concursul Național de Proză Scurtă Helion 2013.

A apărut în fața mea parcă venind de niciunde. Am tresărit, căci n-o văzusem apropiindu-se, dar probabil că asta se datora faptului că mă plimbam prin parc adâncit în gândurile mele. O ştiam vag, doar din vedere, căci lucra în alt departament. O chema Aniela, parcă, auzisem odată, când cineva o strigase pe culoar. Afară era toamnă târzie și toţi copacii păreau a se fi îmbrăcat într-un gri difuz, parcă incolor. De aceea, probabil, pardesiul roșu pe care îl purta a accentuat, cumva, surpriza de a o vedea, brusc, în fața mea. Mi-a zâmbit și am remarcat cât era de drăguță. Ciudat, să vezi un om zilnic, să treci pe lângă el, poate și de zeci de ori pe săptămână, fără să schimbi nici un alt cuvânt decât, eventual, câte un salut grăbit.

— Bună, începu ea discuția.

— Bună dimineața, i-am răspuns şi eu.

— Ce faci aici?

— Mă plimb, nu vezi? Ce altceva aș putea să fac într-un parc?... Dar tu ce faci?

Mă privi în ochi, zâmbi din nou și apoi îmi spuse:

— Eu am venit să vorbesc cu tine.

Am tresărit din nou.

— Serios? Dar ce-ți veni? Și de ce aici, în parc? Nu puteai să vorbești cu mine la serviciu?

— Nu, acolo nu era un loc potrivit pentru ce am eu să-ți spun.

M-am încruntat un pic.

— Și ce anume ai tu să-mi spui?

— Am să-ți spun că îmi place de tine…

Câteva clipe am rămas blocat. Nu mă așteptam la asta şi nu știam ce aș fi putut să zic. Totuși, am spus ceva, ceva destul de tâmpiţel, cred:

— Și de când îți place de mine?

— Te-am remarcat de ceva vreme…

— Și de ce nu m-ai abordat atunci când m-ai remarcat?

— Nu te-am abordat până azi, pentru că nu se cuvine ca o fată să abordeze un băiat, plus că...

Se opri.

— Plus că... ce?

Ea reluă, după câteva secunde de ezitare:

— Plus că... nu prea îmi inspiri multă încredere...

M-am încruntat.

— Cum adică?

— Adică, deși eşti un băiat drăguț, nu pari a dori să-ți întemeiezi o familie, pari mai degrabă interesat de orice altceva... Așa pari de la depărtare, cel puțin.

Am tăcut pentru câteva momente. Cred că avea dreptate, mă citise destul de bine, nu prea mă gândisem niciodată să mă însor. Cred că mai aveam încă destul timp pentru asta...

— Deci nu-ţi par un posibil partener de viață serios, asta vrei să zici, nu?

— Da, cam așa ceva...

— Poate că ai dreptate în ceea ce spui... Dar, atunci, nu înțeleg, de ce ai venit aici în parc ca să mă abordezi cu discuția asta?

Ea zâmbi. Era foarte frumoasă, într-adevăr.

— Păi am zis totuși să încerc, să vedem ce se întâmplă...

Am tăcut. Tăcu şi ea. Ne-am plimbat un pic împreună. Pe toată aleea aceea lungă nu se auzeau decât pașii noștri care răsunau pe caldarâm. Părea un pic cam ciudat dar, aparent, eram numai noi acolo. Mi-am rotit privirea după Hamsi, dar acesta nu se vedea nicăieri. Copacii parcă mai prinseseră un pic de culoare. Ea se opri brusc și zise:

— Eu o să plec acum. Ne vedem la serviciu. Azi o să port o rochie turcoaz cu niște modele galbene şi roșii.

Nu știam ce să spun, cum ar fi trebuit să reacționez...

„Ah, Hamsi, pe unde umbli?”

Dar Hamsi nu era nicăieri.

— Bine, am zis în cele din urmă.

— Sper să-ți placă cum îmi vine, e nou nouță, ieri am luat-o… O voi purta pentru tine.

N-am mai zis nimic, ci mi-am rotit privirea după Hamsi dar acesta parcă intrase în pământ. Când m-am întors spre ea, plecase deja, dispăruse la fel de brusc precum apăruse. Copacii păreau să fii revenit la griul șters şi incolor de mai devreme. Brusc l-am văzut pe Hamsi, apărând de după o bancă, dând din coadă. Era bucuros nevoie mare, semn că-şi făcuse nevoile. Se apropie de mine.

— Pe unde umbli? De câteva minute mă tot uit după tine.

Câinele dădu și mai puternic din coadă și îmi făcu cu ochiul strengărește.

— Uite, v-am urmărit de colea, de după banca aia… E foarte frumoasă fata şi cred că te iubește foarte mult… Ar trebui să încerci să o cunoști…

M-a pufnit râsul.

— Da, și mie îmi place, doar că e un pic cam devreme pentru asta…

— De ce cam devreme? Tot omul trebuie să se însoare într-o bună zi, nu?

Am tăcut, apoi l-am luat eu la rost:

— Adică, ne-ai spionat, cum să-ar zice…

Hamsi răspunse prompt:

— Să zicem că da, dar involuntar, oricum. Mi-am terminat ce am avut de făcut la copaci şi, când să vin spre tine, v-am văzut… Să ştii că mie îmi place fata… Dacă mai apare, aș vrea să o întreb câteva lucruri…

Am făcut ochii mari.

— Hamsi, ai înnebunit? Cum s-o întrebi câteva lucruri? Nu-ți dai seama că o să se sperie și o să fugă îngrozită când va auzi un câine care vorbește?

Hamsi îmi făcu cu ochiul din nou.

— Sau poate că nu se va speria, cine știe…

— Ete na, o să fugă rupând pământul, îți spun eu…

Hamsi se îndreptă spre o bancă.

— Stăm un pic jos?

M-am luat după el.

— Stăm, dacă vrei, de ce nu…

M-am așezat și Hamsi a sărit și el pe bancă. Am privit din nou spre copacii gri ce străjuiau cealaltă parte a aleii. Hamsi îmi trase o limbă pe mână.

„Ce obicei tâmpit are…”

Am deschis ochii. Hamsi stătea cățărat pe marginea patului şi mă lingea pe mâna care-mi ieșea de sub pled.

„Ce obicei tâmpit are…”

Brusc, ochii îmi fugiră către ceas.

„Oh, nu!”

Era deja șapte jumate…

„Dar de ce n-am auzit alarma de dimineață…?”

— Mulțumesc, Hamsi!

Câinele lătră scurt ca și cum mi-ar fi spus „cu plăcere”.

Am sărit din pat și am alergat spre baie. În zece minute eram complet echipat, gata să ies din casă.

— Hamsi, eu nu mai am vreme să te scot afară dar o să vină coana Rosa să te ducă, cam în vreun sfert de oră.

Hamsi lătră scurt, semn că înţelesese ce i-am zis. Coana Rosa era vecina noastră de palier, o doamnă cam în vârstă dar foarte simpatică.

Mi-am luat servieta, am trântit uşa după mine şi am luat-o pe scări. Nu mai era vreme nici să aştept liftul.

Stradă, soare frumos de primăvară, aglomeraţie, metrou, stradă, aglomeraţie. Apoi uşa glisantă a firmei. Am răsuflat uşurat. Era opt treizeci şi cinci. Nu întârziasem decât cinci minute. Mi-am tras sufletul în liftul care mă ducea spre etajul doisprezece, acolo unde se află biroul comun în care eu şi ceilalţi douăzeci şi nouă de colegi din departamentul meu lucram zilnic pentru binele… corporaţiei, al economiei şi… al nostru… Probabil și al nostru, de vreme ce de acolo ne luăm salariul pentru a ne

plăti facturile. Slalom printre cuburile colegilor, câteva saluturi aruncate în dreapta şi-n stânga, apoi, cubul meu. Scaunul, laptopul. Bun, totul era în regulă. „Hello, bine-ai venit, o, tu, nouă zi de lucru!”

După prânz, pe la vreo unu şi ceva, m-a luat foamea. M-am ridicat brusc de pe scaun şi mi-am rotit privirea de jur împrejur. Majoritatea cuburilor erau goale. Deci, cam toţi colegii coborâseră deja la restaurantul aflat la etajul şapte. Era timpul să-i urmez şi eu. Bun, zis şi făcut. Slalom printre cuburi, culoar, lift, culoar şi, în final, uşa restaurantului... Deja simţeam cum sucul gastric îmi face ravagii în burtă. Deschid uşa, intru în restaurant şi, pentru o fracţiune de secundă, simt cum mirosul de mâncare proaspătă mă învăluie din toate părţile dar..., în secunda următoare, ...sucul gastric îşi suspendă brusc, total şi complet orice semnal, pentru că privirea mi s-a oprit pe un punct turcoaz aflat undeva, înspre capătul celălalt al sălii de mese... Este un punct îndepărtat, ce-i drept, dar imposibil a nu fi remarcat în acea mulţime compactă şi uniformă de costume şi taioare gri, foarte gri şi foarte corporatiste...

Într-o fracţiune de secundă, mi-am amintit întreg visul ce-l visasem... Aniela, pardesiul roşu, rochia pe care spusese că o va purta la serviciu, parcul cu copacii gri, Hamsi care-mi vorbea... Am mers ca teleghidat spre zona de autoservire, întrebându-mă în fiecare clipă dacă punctul cel turcoaz era Aniela. Oare s-o mai fi văzut vreodată pe ea sau pe vreo altă colegă într-o rochie turcoaz la serviciu? Nuuu, asta era cu desăvârşire im-po-si-bil! Niciodată, nicio colegă nu a venit îmbrăcată altfel decât conform stasului acceptat: taior gri, fustă gri, pantofi gri. Mi-am luat mâncarea fără să ştiu ce iau, am plătit fără să ştiu cât plătesc şi, cu tava în mână, m-am îndreptat spre acea zonă a restaurantului, unde se zărea punctul turcoaz. Pe măsură ce m-am apropiat, am văzut cum punctul creşte şi se

transformă în Aniela. Ei, da, chiar ea era. Singură, la ultima masă de şase persoane. Îmbrăcată într-o rochie turcoaz cu modele galbene și roșii, exact cum zisese în vis…

„Oare cum de n-au trimis-o înapoi acasă, ca să-şi schimbe rochia cu echipamentul tip al culturii noastre corporatiste?”

Am mai văzut câteva locuri libere în drumul meu, dar picioarele mă purtară direct spre acea masă. Şi, când am ajuns lângă ea, m-am aşezat exact acolo, dar nu chiar în faţa Anielei, ci un pic în lateral. Ea a ridicat ochii spre mine şi mi-a zâmbit.

— Poftă bună să ai, a zis.

— Mulţumesc la fel, am răspuns eu şi am început să mănânc.

Mâncam privind în farfurie, sorbeam şi mestecam dar fără să ştiu ce anume.

„Oare ar trebui să-i spun ceva? Dar ce? S-o întreb dacă cumva nu ne-am întâlnit aseară în vis? Şi ea ce-o să-mi răspundă? Să mă duc să mă caut, nu? Ce altceva ar putea să-mi răspundă?”

Pe tot parcursul mesei, niciunul dintre noi n-a mai scos niciun cuvânt şi, deşi ea venise înaintea mea, am terminat amândoi de mâncat cam în acelaşi timp.

— Să-ţi fie de bine, a zis ea în final.

— Mulţumesc, i-am răspuns, să-ţi fie de bine şi ţie.

Ne-am ridicat şi am plecat în acelaşi timp dar, la ieşirea din restaurant, fiecare din noi s-a aşezat în faţa altui lift, aşa că n-am urcat împreună spre birouri.

Lift. Culoar. Birou. Cub. Muncă. Ora şase. Închid laptopul. Traseu printre cuburi. Vorbe cu colegii. Liftul care mă duce în jos. Uşa batantă a clădirii. Aer, în sfârşit aer. Înserare. Apus frumos, cu soare din belşug. Mă grăbesc spre casă. Coana Rosa are treabă seara, aşa că, acum, eu sunt cel care trebuie să-l plimbe pe Hamsi.

Copacii erau la fel, gri şi cenuşii, o culoare nedefinită, ştearsă. Hamsi iar dispăruse prin iarba de dincolo de marginea aleii. Paşii mei răsunau pe caldarâm. Le auzeam ecoul de parcă eram numai eu, în tot parcul. Brusc, a apărut din nou în faţa mea. Purta acelaşi pardesiu roşu, un roşu intens, ce contrasta puternic cu tot ce era de jur-împrejur. Nici de data asta n-o văzusem apropiindu-se ci a apărut, la fel, ca de niciunde, lângă mine. Mi-a zâmbit. Am schiţat şi eu un zâmbet.

— Noi acum suntem în realitate sau în vis?

Ea râse.

— Dar tu unde crezi că suntem?

Am tăcut o clipă, apoi am răspuns

— Mai degrabă cred că suntem în vis.

Ea zâmbi din nou.

— Păi, atunci, înseamnă că aşa e…

Am tăcut câteva momente apoi am întrebat-o.

— Dar nu înțeleg un lucru…

— Ce anume?

— Nu înțeleg cum se poate întâmpla așa ceva, să visăm, să știm că visăm şi să ne şi întâlnim amândoi în același vis? Şi asta pentru a doua oară…

Aniela păru că se amuză.

— De, uite că se poate…

— Bun, se poate, se poate, dar, totuși, cum de se poate? Visele arareori se repetă la fel…

Aniela mai zâmbi un pic apoi zise pe un ton care părea serios:

— Uite, așa pot eu, să intru în visele oamenilor…

Am tresărit.

— Cum adică? Tu ai intrat în visul meu?

— Da.

— Deci nu a fost ceva întâmplător?

— Nu.

M-am încruntat şi, câteva minute, am făcut amândoi

câțiva pași în tăcere.

— Și dacă te-aș ruga să nu mai faci acest lucru, adică să nu mai îmi intri în visele mele?

Ea păru că se întristează.

— Te supără asta?

— Nu știu dacă mă supără, dar în tot cazul, este ciudat să intre cineva în visul tău, fără voia ta…

Aniela se opri brusc lângă un copac ale cărui crengi înflorite atârnau până la pământ. Rupse o bucățică din ea şi se întoarse cu ea spre mine.

— Uite ce frumoasă e, nu-i aşa?

Crenguța era într-adevăr frumoasă, avea o mulțime de flori albe.

Continuarăm să ne plimbăm încet. Ea mai tăcu câteva clipe, după care spuse:

— Atunci am să încerc să nu mai intru în visele tale, doar că nu știu dacă am să pot face asta imediat…

M-am încruntat din nou.

— Adică de ce să nu poți, nu ține de tine?

Ea zâmbi.

— Ține şi nu ține…

— Cum adică?

— Pătrunderea aceasta, în visele tale, este cam involuntară… Adorm gândindu-mă la tine şi, atunci, fără să vreau, intru în visul tău…

Am mai mers o vreme, fără să mai spună niciunul nimic. Doar pașii ne răsunau pe cimentul aleii.

— Dar, zise ea într-un final, dacă așa vrei, o să încerc să mă gândesc la altceva înainte să adorm, şi poate așa o să pot sta departe de visele tale…

Părea tristă. Brusc îl văzurăm pe Hamsi, apărând de după copaci, dând din coadă. Părea bucuros nevoie mare. Se apropie de noi şi i se adresă direct ei:

— Să ştii că nu e un băiat atât de rău pe cât pare uneori. Eu, cu un pic de efort, am reușit să-l dresez destul de

bine…

M-am încruntat.

— Hamsi!

Hamsi privi spre mine mirat.

— Păi, ce, nu-i aşa? E adevărat că mergem la plimbare numai pe aleile care îmi plac mie, e adevărat că îmi dai să mănânc numai ce vreau eu să-mi dai?

Apoi privi din nou spre ea.

— E băiat bun, îşi spun eu, crede-mă, că știu ce vorbesc.

Aniela zâmbi, tăcu o clipă, apoi zise:

— O fi precum spui, Hamsi, dar eu trebuie să plec acum…

Apoi se întoarse spre mine şi îmi întinse crenguța ce o avea în mână.

— Uite, să o duci la tine acasă și s-o pui într-un vas cu apă…

Am luat crenguța, fără să zic nimic. Brusc, zâmbi.

— Ți-a plăcut rochia albastră?

Am tresărit și eu și am zâmbit. Îmi plăcuse, într-adevăr.

— Da, mi-a plăcut foarte mult.

Am văzut cum i se luminează chipul.

— La tine m-am gândit când am cumpărat-o, să știi… Și azi o să vin în altă rochie, pe care o voi purta tot special pentru tine, o să vezi, este verde şi cu un model galben pe ea…

Mi-am amintit de mirarea mea din ziua precedentă.

— Dar cum de îți dau voie să vii așa îmbrăcată? Nu ți-a zis nimeni nimic?

Zâmbi.

— Ba da, șefa de departament mi-a atras atenția că nu e în regulă, dar sper să mai îngăduie și azi…

M-a privit lung.

— Azi o să intri în vorbă cu mine?

Am tresărit.

— Adică, dacă te voi aborda la serviciu?

— Da.

M-am gândit o clipă apoi am întrebat-o:

— Dar de ce nu mă abordezi tu pe mine…?

A zâmbit din nou.

— Eu te-am abordat în vis, dar în viaţa reală, băiatul trebuie să abordeze fata, nu?

M-am uitat după Hamsi. Mergea liniștit lângă noi. Când mi-am întors privirea spre Aniela, deja dispăruse. Dintr-odată, așa cum şi apăruse.

Câteva vrăbii țopăiau în fața noastră pe alee. Hamsi se repezi spre ele lătrând.

— Ce ai, nebunule? De ce latri cu noapea-n cap?

Trezit brusc din somn, m-am ridicat în șezut şi am privit în direcția de unde venea zgomotul. Hamsi stătea lângă măsuța pe care se afla ceasul deșteptător şi lătra. Privirea îmi alunecă spre afișajul electronic și într-o secundă am văzut că era deja șapte și jumătate. Iar nu auzisem alarma de dimineață.

— Mulțumesc, Hamsi!

Am dat să sar din pat, când am simțit că am ceva în mână. Am privit spre mâna mea dreaptă şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor. În pumnul închis țineam o creangă înflorită. Am rămas câteva clipe nemișcat. Nu știam ce să fac. Într-o fracțiune de secundă îmi amintisem tot visul pe care îl avusesem. Aniela, plimbarea prin parc, creanga, vrăbiuțele… Oare visul continua? M-am uitat din nou spre florile albe ale crenguței. Erau minunate. Apoi am privit spre Hamsi.

— Zi ceva, Hamsi! Orice vrei tu…

Hamsi lătră scurt de două ori. Dacă visul continua, era un vis în care, aparent cel puțin, Hamsi nu vorbea ca oamenii. Privirea îmi căzu din nou pe afișajul ceasului. Minutele alergau. Era deja șapte şi treizeci și cinci. Fără să mă mai gândesc la nimic, am țâșnit afară din pat și am alergat spre baie. În zece minute eram complet echipat,

gata să ies din casă. Tocmai deschisesem ușa să ies când mi-am amintit ceva. Am închis ușa la loc și m-am întors încet în dormitor, așa încălțat în pantofi, cum eram. M-am apropiat de pat. Crenguța înflorită era acolo, unde o lăsasem. M-am apropiat, am ridicat-o, m-am mai uitat un pic la ea - era cât se poate de reală şi naturală și, în plus, mirosea minunat -, apoi am așezat-o într-o vază în care am turnat un pic de apă. Apoi am așezat vaza pe măsuță, lângă ceasul deșteptător. Hamsi mă privea dând din coadă.

— Să fii cuminte, o să vină coana Rosa să te ducă afară, cam în vreun sfert de oră.

Hamsi lătră scurt, semn că înţelesese ce i-am zis. Mi-am luat servieta, am trântit uşa după mine şi am luat-o pe scări. Nu mai era vreme să aştept liftul.

Stradă, soare frumos de primăvară, aglomeraţie pe stradă și aglomerație de gânduri în capul meu, metrou, stradă, iar aglomeraţie, cu tot cu aglomerarea de gânduri din capul meu, iar apoi uşa glisantă a firmei. Am răsuflat uşurat. Era opt şi patruzeci. Nu întârziasem peste sfertul academic. Mi-am tras sufletul în liftul care mă ducea spre etajul doisprezece, acolo unde se află biroul comun, în care eu şi ceilalţi douăzeci şi nouă de colegi din departamentul meu lucram zilnic pentru binele... corporaţiei, al economiei şi... al nostru... De... Slalom printre cuburile colegilor, câteva saluturi aruncate în dreapta şi-n stânga, apoi, cubul meu. Scaunul, laptopul. Bun, totul era în regulă. „Hello, bine-ai venit, o, tu, nouă zi de lucru!”

Norma e normă, angajatul e angajat, așa că, am încercat să pun aglomerația de gânduri deoparte și să îmi fac treaba. Probabil că, totuși, undeva, în backgroundul meu mental stăruia amintirea visului şi imaginea crenguței plină de flori albe pe care o lăsasem acasă în glastră, dar, cum ziceam, planul era plan, plus că, în cele cinci ore ale dimineții nu s-a ivit nimic care să-mi indice că aș visa, nu, n-am văzut vreun coleg levitând şi nici altceva ciudat nu s-

a întâmplat… Aşa că, am tras tare, până după prânz, când, brusc, am simțit cum mă ia foamea… M-am oprit brusc din lucru. Urma deci să cobor la restaurant…

M-am ridicat brusc de pe scaun, mi-am pus laptopul pe stand-by și apoi am pornit în slalom printre cuburile colegilor. Culoar, lift, culoar şi, în final, uşa restaurantului… Simţeam cum sucul gastric lucrează uşurel în burtă, dar parcă ceva mai puțin intens ca în ziua precedentă. Deschid uşa, intru în restaurant şi, pentru o fracţiune de secundă, simt cum mirosul de mâncare proaspătă mă învăluie din toate părţile dar…, din nou, sucul gastric îşi suspendă orice semnal. Privirea mi se opreşte pe un punct vernil aflat undeva, înspre capătul celălalt al sălii de mese… Este un punct îndepărtat, ce-i drept, dar imposibil a nu fi remarcat în mulţimea aceea compactă şi uniformă de costume şi taioare gri, foarte gri şi foarte corporatiste… Am mers ca teleghidat spre zona de autoservire, mi-am luat mâncarea întrebându-mă dacă visez, am plătit fără să ştiu cât plătesc şi, cu tava în mână, m-am îndreptat spre acea zonă a restaurantului, unde se zărea punctul vernil. Pe măsură ce m-am apropiat, am văzut cum acesta creşte şi se transformă în Aniela. Ei, da, chiar ea era. Singură, la ultima masă de şase persoane. Am mai văzut câteva locuri libere în drumul meu dar, evident, am trecut pe lângă ele de parcă eram teleghidat. Am ajuns la masa Anielei şi m-am aşezat exact în faţa ei. Ea a ridicat ochii spre mine şi mi-a zâmbit. Brusc, mi-a trecut prin cap că, poate, creanga de alun aflată acasă fusese o halucinație datorată somnului, un fel de reminiscență diurnă a visului abia încheiat şi, că de fapt, aceasta nu exista în realitate, nu mă aștepta acasă, cuminte, în glastră…

„Oare o să zică că-s nebun? Dar ce mai contează acum?”

Am sărit peste orice introducere şi am zis direct.

— Frumoasă rochia ta. Acum visăm sau suntem în realitate?

M-am uitat fix la buzele ei, așteptându-i reacția.

„O să zică oare «despre ce naiba vorbești acolo, colega?»?”

Buzele i se deschiseră ușor, dar nu pentru a exclama vreo mirare, ci pentru a zâmbi. Zâmbetul acela din vis… Apoi i-am auzit și vocea:

— Nu visăm, ce-ți veni cu asta? L-ai auzit de dimineață pe Hamsi vorbind?

Brusc, mi-am dat seama că Aniela, colega mea de la alt departament, nu avea de unde să știe cum îl cheamă pe beagle-ul meu (așa se cheamă rasa lui Hamsi, beagle). Atunci, m-am mai relaxat un pic. Mi-am dres un pic vocea și am zis:

— Nu, Hamsi n-a vorbit, dar când m-am trezit, aveam în mână creanga …, ştii tu, creanga aceea pe care tu mi-ai dăruit-o în parc…, în vis…

De data asta, ea fu cea care a tresărit. M-am încruntat.

— Ce e? De ce ai tresărit?

Aniela ezită câteva clipe apoi zise, ușor, ezitând:

— Mi-am amintit ceva…

— Ce anume?

Ea a ezitat din nou, apoi a spus:

— Mi-am amintit o istorie din familia mea…

— Ce istorie?

A tăcut din nou, părea că se gândește, apoi a continuat:

— Ai mei povesteau că, în urmă cu câteva generații, un străbunic de-al nostru a făcut avere jucând poker în vis…

Nu înțelegeam nimic.

— Cum adică?

— Adică, juca poker în vis, câștiga mereu şi, când se trezea dimineața, toţi banii câștigați în vis erau lângă el… Şi asta, ani de zile, la rând… A fost un om foarte bogat…

Am tăcut. Erau lucruri greu de înțeles. Am început să mănânc.

— Poftă bună.

— Mulțumesc, la fel.

După ce am terminat felul întâi, am zis:

— Poate este doar o legendă…

Ea mi-a răspuns prompt.

— Nu, deloc. Este foarte adevărat… De altfel, şi tu vorbești cu Hamsi în vis, nu? Ceea ce nu este tocmai obișnuit… Deci n-ar trebui să te mire atât…

Am tresărit și am tăcut câteva secunde. Apoi am zis:

— Da, eu şi Hamsi vorbim în mod obișnuit în vis, încă de când era foarte micuț, de acum vreo câțiva ani, de când l-am cumpărat… Dar, ştii, întotdeauna m-am gândit că, prin vocea lui, îmi vorbește, de fapt, propriul meu subconștient… Adică, e greu să accepți că un câine chiar îți vorbește ca un om, nu?… Deși…

Ea păru curioasă.

— Deși, ce?

Era rândul meu să ezit.

— Deși…, de-a lungul timpului s-a întâmplat să-mi dea sfaturi care s-au dovedit utile… Și erau lucruri pe care eu n-aș fi avut cum să le știu, nici măcar din subconștient…

Aniela părea curioasă.

— Ca de exemplu?

— Păi, odată, într-un vis, mi-a zis că a auzit pe stradă, de la alți căței, cum că niște derbedei se pregăteau să spargă mașinile din parcarea noastră de lângă bloc…

— Și?

— Și așa a fost. Chiar în noaptea următoare celei în care m-a avertizat Hamsi, au fost sparte vreo cinci mașini…

Ea râse.

— Și ți-au spart-o şi pe a ta?

— Nu, că în noaptea aceea mi-am parcat-o în altă parte, pe bulevard.

Ea zâmbi.

— Aşa deci, ai luat în serios avertizarea lui Hamsi, deși nu prea credeai că este reală…

— Păi de, n-am rezistat… După aceea, mi-am făcut mustrări de conștiință că nu i-am avertizat și pe ceilalți vecini… Dar nu puteam să le zic că am fost anunțat în vis, de către câinele meu, că urma o spargere în parcare, nu?… M-ar fi dus sigur la nebuni…

— Da, probabil că ți-ar fi ieșit vorbe, în mod cert…

Tăcurăm amândoi câteva clipe, continuând să mâncăm, după care ea reluă discuția:

— Ei vezi, așa e și cu străbunicul de care ți-am zis… Este o întreagă poveste dar n-am cum să ți-o povestesc acum, în două cuvinte…

Brusc, mi-a venit o idee.

— N-ai vrea să iei cina cu mine diseară?

Pentru o clipă, am văzut cum i-au strălucit ochii.

— Adică, mă scoți în oraș?

Am zâmbit.

— Cam da… Ca să-mi povestești despre străbunicul vostru…

Am văzut cum se întristează. Îmi venea să râd.

— Am glumit, să știi, iartă-mă… Te invit pentru că mi-ar plăcea să continuăm să ne cunoaștem…

Am văzut cum se înseninează din nou. M-a mâncat limba să adaug:

— …să ne cunoaștem în realitate, …şi așa poate o să mă lași în pace în timpul nopții…

Se încruntă.

— Nesimțitule!

Am râs.

— Nu m-am putut abține… Eşti atât de frumoasă când te încrunți…

Am văzut-o cum înflorește toată.

— Atunci, ne vedem la opt, în Piața Centrală, lângă statuie?

Ea aprobă, înclinând din cap. Am zâmbit și eu și cred că ea a putut să vadă, din acel zâmbet, că eram, într-adevăr,

fericit.